

Π Ρ Α Κ Τ Ι Κ Α Β Ο Υ Λ Η Σ

ΙΑ' ΠΕΡΙΟΔΟΣ

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΜΕΝΗΣ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΣΥΝΟΔΟΣ Γ'

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΠΑ'

Πέμπτη 15 Φεβρουαρίου 2007

Αθήνα, σήμερα στις 15 Φεβρουαρίου 2007, ημέρα Πέμπτη και ώρα 10.43' συνήλθε στην Αίθουσα των συνεδριάσεων του Βουλευτηρίου η Βουλή σε ολομέλεια για να συνεδριάσει υπό την προεδρία της Προέδρου αυτής κ. **ΑΝΝΑΣ ΜΠΕΝΑΚΗ-ΨΑΡΟΥΔΑ**.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αρχίζει η συνεδρίαση.

Παρακαλείται η κυρία Γραμματέας να ανακοινώσει τις αναφορές προς το Σώμα.

(Ανακοινώνονται προς το Σώμα από την κ. Βέρα Νικολαΐδου, Βουλευτή Β' Πειραιά, τα ακόλουθα:

A. ΚΑΤΑΘΕΣΗ ΑΝΑΦΟΡΩΝ

1) Ο Βουλευτής Β' Θεσσαλονίκης κ. ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΤΣΙΟΚΑΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία η Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση Θεσσαλονίκης ζητεί την αποκατάσταση σε τεχνικά έργα σε διάφορες περιοχές του Νομού Θεσσαλονίκης.

2) Ο Βουλευτής Β' Θεσσαλονίκης κ. ΘΕΟΧΑΡΗΣ ΤΣΙΟΚΑΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Σύλλογος Γονέων και Κηδεμόνων Μαθητών Δημοτικού Σχολείου και Νηπιαγωγείου Πλαγιαρίου Θεσσαλονίκης ζητεί την επισκευή και επέκταση του σχολικού συγκροτήματος Πλαγιαρίου.

3) Ο Βουλευτής Κοζάνης κ. ΛΑΖΑΡΟΣ ΛΩΤΙΔΗΣ κατέθεσε δημοσίευμα εφημερίδας στο οποίο ζητείται η κατοχύρωση των στοιχειωδών εργασιακών και οικονομικών δικαιωμάτων των σχολικών τροχονόμων.

4) Ο Βουλευτής Λακωνίας κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΔΑΒΑΚΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Διαπεριφερειακός Σύλλογος Εργαζομένων «Βοήθεια στο Σπίτι» Περιφερειών Δυτικής Ελλάδος και Πελοποννήσου ζητεί την αναγνώριση των προγραμμάτων «Βοήθεια στο Σπίτι» ως θεσμοθετημένη υπηρεσία ενταγμένη στις κοινωνικές υπηρεσίες των Ο.Τ.Α. κ.λπ.

5) Ο Βουλευτής Πιερίας κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Αγροτικός Σύλλογος Κατερίνης ζητεί να αποζημιωθούν όλοι οι βαμβάκοπαραγωγοί της περιοχής για τις ζημιές που υπέστησαν από τις βροχοπτώσεις.

6) Ο Βουλευτής Αχαΐας κ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ κατέθεσε δημοσίευμα εφημερίδας στο οποίο ζητείται η συνέχιση της λειτουργίας των λατομείων του Αράξου Αχαΐας.

7) Ο Βουλευτής Αχαΐας κ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ κατέθεσε δημοσίευμα εφημερίδας στο οποίο επισημαίνεται η μεγάλη έλλειψη προσωπικού στα ΕΛ.ΤΑ. Πατρών.

8) Ο Βουλευτής Αχαΐας κ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ κατέθεσε δημοσίευμα εφημερίδας στο οποίο ζητείται η ολοκλήρωση της κατασκευής του νέου Αρχαιολογικού Μουσείου των Πατρών.

9) Ο Βουλευτής Αχαΐας κ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ κατέθεσε δημοσίευμα εφημερίδας στο οποίο προτείνεται εναλλακτική λύση στην κατασκευή του αυτοκινητοδρόμου Πατρών – Τριπόλεως.

10) Ο Βουλευτής Αχαΐας κ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ κατέθεσε δημοσίευμα εφημερίδας στο οποίο ζητείται η λήψη μέτρων για την αντιμετώπιση του προβλήματος των λαθρομεταναστών στην Πάτρα.

11) Ο Βουλευτής Αχαΐας κ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ κατέθεσε δημοσίευμα εφημερίδας σχετικά με περικοπές προεγκεκριμένων ποσών για ανάπτυξη διατηρητέων κτηρίων στην Πάτρα.

12) Ο Βουλευτής Αχαΐας κ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ κατέθεσε δημοσίευμα εφημερίδας το οποίο περιέχει στοιχεία του Κ.Τ.Ε.Ο. Πατρών για την κατάσταση των σχολικών λεωφορείων.

13) Ο Βουλευτής Αχαΐας κ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ κατέθεσε δημοσίευμα εφημερίδας στο οποίο καταγγέλλεται η διακίνηση ναρκωτικών στις φυλακές του Αγίου Στεφάνου στην Πάτρα.

14) Ο Βουλευτής Αχαΐας κ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ κατέθεσε δημοσίευμα εφημερίδας στο οποίο επισημαίνεται η ανάγκη άμεσης συντήρησης των οχημάτων της ομάδας «Ζ» της Αστυνομικής Διεύθυνσης Αχαΐας.

15) Ο Βουλευτής Αχαΐας κ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ κατέθεσε δημοσίευμα εφημερίδας σχετικά με τη μεταφορά περιπτέρου σε άλλο σημείο του Δήμου Μεσσήνιδας Αχαΐας.

16) Ο Βουλευτής Αχαΐας κ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ κατέθεσε δημοσίευμα εφημερίδας στο οποίο ζητείται η άμεση αποπεράτωση των έργων του Διακονιάρη στην Πάτρα.

17) Ο Βουλευτής Αχαΐας κ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ κατέθεσε δημοσίευμα εφημερίδας στο οποίο ζητείται η υπογραφή των μέτρων προστασίας και ανάδειξης του υγροβιότοπου Στροφυλιάς – Κοτύχι Αχαΐας.

18) Ο Βουλευτής Αχαΐας κ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ κατέθεσε δημοσίευμα εφημερίδας στο οποίο ζητείται η συνέχιση της λειτουργίας του Ινστιτούτου Φυτοπαθολογίας των Πατρών.

19) Ο Βουλευτής Αχαΐας κ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ κατέθεσε δημοσίευμα εφημερίδας σχετικά με την εγκατάσταση των Ρομά στη Γλαύκο Πατρών.

20) Ο Βουλευτής Ξάνθης κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΣΓΟΥΡΙΔΗΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Σύλλογος Τευτοεξαγωγών Αγροτών Θεσσαλίας ζητεί την αύξηση της αποζημίωσης που εδόθη στους αγρότες τευτοκαλλιεργητές μετά την τροποποίηση της Κ.Ο.Α. Ζάχαρης.

21) Ο Βουλευτής Αχαΐας κ. ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΒΕΡΡΑΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Δήμαρχος Καλαβρύτων ζητεί την οικονομική και εργασιακή υποστήριξη των εργαζομένων στο Χιονοδρομικό Κέντρο Καλαβρύτων.

22) Ο Βουλευτής Αχαΐας κ. ΜΙΛΤΙΑΔΗΣ ΒΕΡΡΑΣ κατέθεσε αναφορά με την οποία ο Δήμαρχος Δύμης Αχαΐας ζητεί την αξιοποίηση χώρου για τη δημιουργία αθλητικών υποδομών στην Κάτω Αχαΐα.

Β. ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΥΠΟΥΡΓΩΝ ΣΕ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΒΟΥΛΕΥΤΩΝ

1. Στην με αριθμό 1203/15.11.06 ερώτηση των Βουλευτών κ.κ. Δημητρίου Βαρβαρίου, Βασιλείου Κεγκέρογλου, Κων/νου Καϊσερλή, Μάρκου Μπόλαρη δόθηκε με το υπ' αριθμ. 1203/15-11-06 έγγραφο από τον Υφυπουργό Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων η ακόλουθη απάντηση:

«Απαντώντας στην παραπάνω ερώτηση που κατέθεσαν οι Βουλευτές κ.κ. Δ. Βαρβαρίος, Β. Κεγκέρογλου, Κ. Καϊσερλής, Μ.Μπόλαρης, σας πληροφορούμε τα εξής:

Με την ολοκλήρωση του Συστήματος Γεωγραφικών Πληροφοριών στον Ελαιοκομικό και Αμπελουργικό Τομέα διαπιστώθηκαν αποκλίσεις -προβλήματα, τα οποία έχουν καταγραφεί και κατηγοριοποιηθεί, ώστε να αντιμετωπιστούν στο πλαίσιο της ενημέρωσης - τήρησης του Ελαιοκομικού και Αμπελουργικού Μητρώου. Από το Υπουργείο Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων καταβάλλεται κάθε δυνατή προσπάθεια για τη διευθέτηση των ανωτέρω αποκλίσεων, έτσι ώστε να προκύψει ένα έγκυρο και αξιόπιστο, για την καταβολή των κοινοτικών ενισχύσεων, Ελαιοκομικό και Αμπελουργικό Μητρώο και για την υπαγωγή των παραγωγών στα προγράμματα του Υπουργείου.

Παράλληλα, στη Δ/ση Διαχείρισης Μητρώων του Υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων δημιουργήθηκε μία ηλεκτρονική Βάση Δεδομένων με τα αλφαριθμητικά και χαρτογραφικά στοιχεία του κάθε ελαιοκαλλιεργητή και των αντίστοιχων τεμαχίων του. Η ηλεκτρονική αυτή Βάση έχει πλέον ολοκληρωθεί και στις Δ/σεις Αγροτικής Ανάπτυξης (Δ.Α.Α.) ενώ από την καλλιεργητική περίοδο 2005/2006 για το Ελαιοκομικό και 2006/2007 για το Αμπελουργικό οι τυχόν τροποποιήσεις ή νέες εγγραφές των ενδιαφερόμενων παραγωγών μπορούν να ενσωματωθούν απ' ευθείας στο Ελαιοκομικό και Αμπελουργικό Μητρώο. Αποτέλεσμα της ενέργειας αυτής είναι η πρόσβαση τόσο στα αλφαριθμητικά όσο και στα χαρτογραφικά αρχεία των παραγωγών μέσω εξουσιοδοτημένων χρηστών και η άμεση εισαγωγή των μεταβολών που προκύπτουν στα στοιχεία των ελαιοπαραγωγών και των ελαιοτεμαχίων τους. Παραγωγοί, επομένως, που επικαλούνται οποιαδήποτε μεταβολή και την αποδεικνύουν με συγκεκριμένα δικαιολογητικά, μπορούν πλέον να εισαχθούν στο σύστημα ηλεκτρονικά, με αυτόματη ενημέρωση της Βάσης των Μητρώων, μετά από υποβολή αίτησής τους στο Νομό της ίδιας της εκμετάλλευσής τους. Η ενημέρωση και η εκπαίδευση όλων των Δ.Α.Α. της Χώρας έχει ολοκληρωθεί, ενώ

για την περίοδο 2006/2007 για το Ελαιοκομικό και 2007/2008 για το Αμπελουργικό θα ακολουθήσει δεύτερος κύκλος εκπαίδευσης για τους χρήστες οι οποίοι ενδιαφέρονται.

Η σταδιακή ενημέρωση - τήρηση του Ελαιοκομικού και Αμπελουργικού Μητρώου είναι πλέον εφικτή ενώ εξασφαλίζεται και η υπαγωγή των καλλιεργητών στα καθεστώτα ενίσχυσης των προγραμμάτων του Υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων.

Επισημαίνεται ότι η ενημέρωση - τήρηση των Μητρώων μέσω αναδόχων εταιρειών, παρά τις προσπάθειες ανάθεσης και εκτέλεσης συγκεκριμένου συμβατικού έργου, δεν τελεσφόρησε εξαιτίας εμπλοκής των διαδικασιών του διαγωνισμού (δικαστικές καθυστερήσεις, ενστάσεις).

Παράλληλα στα πλαίσια του Ο.Σ.Δ.Ε. στο οποίο από το 2006 περιλαμβάνεται και η ελαιοκομία, μέσω μνημονίου του Υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων, ΠΑΣΕΓΕΣ και ΟΠΕΚΕΠΕ υπάρχει η δυνατότητα καταγραφής των ελαιοτεμαχίων, συμβάλλοντας με αυτόν τον τρόπο στην επικαιροποίηση των Μητρώων. Συμπληρωματικά των ανωτέρω, σας διαβιβάζουμε συνημμένα, το με αριθμ. πρωτ. 112847/27-11-2006 έγγραφο του Προέδρου του οργανισμού Πληρωμών και Ελέγχου Κοινοτικών Ενισχύσεων Προσανατολισμού και Εγγυήσεων (ΟΠΕΚΕΠΕ).

Ο Υφυπουργός
Α. ΚΟΝΤΟΣ

Τα συνημμένα σχετικά έγγραφα ευρίσκονται στο αρχείο της Δ/σης Κοινοβουλευτικού Ελέγχου (Τμήμα Ερωτήσεων).

2. Στην με αριθμό 2499/18.12.06 ερώτηση του Βουλευτή κ. Γεωργίου Βαγιώνα δόθηκε με το υπ' αριθμ. 1509/9.1.07 έγγραφο από τον Υφυπουργό Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης η ακόλουθη απάντηση:

«Σε απάντηση της ανωτέρω ερώτησης, που κατέθεσε ο Βουλευτής κ. Γεώργιος Βαγιώνας, σχετικά με την εξέταση της δυνατότητας παραχώρησης στο Δήμο Ανθεμούντα, της δημοσίας λατομικής περιοχής εκτάσεως 361,34 στρεμμάτων, που βρίσκεται στη θέση «Προφήτης Ηλίας» του Τοπικού Διαμερίσματος Γαλάτιστας του ανωτέρω Δήμου, σας γνωρίζουμε, κατά λόγο αρμοδιότητάς μας, τα ακόλουθα:

Σύμφωνα με τις ισχύουσες από 1.1.2007 διατάξεις του άρθρου 200 του νόμου 3463/2006 «Κύρωση του Κώδικα Δήμων και Κοινοτήτων» (ταυτόσημου περιεχομένου με τη ρύθμιση του άρθρου 260 του καταργηθέντος π.δ. 410/1995), με κοινή απόφαση των Υπουργών Οικονομίας & Οικονομικών, Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης & Αποκέντρωσης και του καθ' ύλην αρμόδιου Υπουργού, επιτρέπεται να παραχωρηθούν ή να διατεθούν δωρεάν στους Δήμους ή στις Κοινότητες, περιουσιακά στοιχεία οποιασδήποτε φύσεως, που ανήκουν στο Δημόσιο και σε δημόσια νομικά πρόσωπα, ύστερα από απόφαση του συλλογικού οργάνου που διοικεί τον φορέα αυτόν.

Με τις διατάξεις του άρθρου 277 του ανωτέρω νόμου (άρθρου 303 π.δ. 410/1995), ωστόσο, ορίζεται ότι οι ειδικές διατάξεις που προβλέπουν την παραχώρηση, εκ μέρους του Δημοσίου ή άλλων νομικών προσώπων, ακινήτων στους Δήμους, στις Κοινότητες, στα ιδρύματα και στα άλλα νομικά πρόσωπα των Δήμων και Κοινοτήτων, διατηρούν την ισχύ τους.

Ως εκ τούτου και δεδομένου του δημόσιου δασικού χαρακτήρα της ως άνω λατομικής περιοχής (όπως μας ενημέρωσε ο ενδιαφερόμενος Δήμος Ανθεμούντα), μπορούν να εφαρμοστούν, στη συγκεκριμένη περίπτωση, οι ειδικές περί τούτου διατάξεις του άρθρου 57 ν. 998/1979 (289 Α'), με τις οποίες ρυθμίζονται αναλυτικά και κατά λόγο αρμοδιότητας τα ζητήματα που αφορούν στην παραχώρηση δημοσίων δασών και δασικών εκτάσεων για τη διενέργεια σε αυτά μεταλλευτικών και λατομικών εργασιών. Η αρμοδιότητα ανάληψης σχετικής πρωτοβουλίας για την παραχώρηση της έκτασης στο Δήμο Ανθεμούντα, ανήκει στο συνερωτώμενο Υπουργείο Αγροτικής Ανάπτυξης & Τροφίμων, καθώς και στο Υπουργείο Ανάπτυξης, στο οποίο διαβιβάζουμε αντίγραφο της ερώτησης, για τις δικές του ενέργειες.

Το Υπουργείο Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης & Αποκέντρωσης αντιμετωπίζει κατ' αρχήν θετικά το ενδεχόμενο παραχώρησης της ανωτέρω έκτασης στο Δήμο Ανθεμούντα, στο μέτρο που η αξιοποίησή της θα συμβάλει στην βελτίωση της αναπτυξιακής προοπτικής της περιοχής και στην εξυπηρέτηση των συμφερόντων της τοπικής κοινωνίας και, για το λόγο αυτό, είναι στη διάθεση των ενδιαφερομένων για κάθε θέμα που αφορά στην ικανοποίηση του αιτήματος του Δήμου και στην κατά το δυνατόν συντομότερη έκδοση της προβλεπόμενης πράξης παραχώρησης.

Ο Υφυπουργός
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΝΑΚΟΣ*

3. Στην με αριθμό 2580/20.12.06 ερώτηση των Βουλευτών κ.κ. Αναστάσιο Σηληγιόπουλο και Στυλιανό Παπαθεμελί δόθηκε με το υπ' αριθμ. 1385/8.1.07 έγγραφο από τον Υπουργό Δικαιοσύνης η ακόλουθη απάντηση:

«Σε απάντηση της παραπάνω ερώτησης και κατά το μέρος που εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Υπουργείου Δικαιοσύνης, παρακαλώ να ενημερώσετε τους κ. Βουλευτές ότι, σύμφωνα με το άρθρο 9Α του Συντάγματος και τα άρθρα 15 επ. του Νόμου 2472/1997 «Προστασία του ατόμου από την επεξεργασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα», η Αρχή Προστασίας Δεδομένων Προσωπικού Χαρακτήρα, αποτελεί Ανεξάρτητη Διοικητική Αρχή και δεν υπόκειται σε οποιονδήποτε διοικητικό έλεγχο. Συνεπώς, ως Υπουργός Δικαιοσύνης δεν έχω αρμοδιότητα να προβαίνω σε έλεγχο των πράξεων και αποφάσεων της Αρχής. Αυτές μπορούν να προσβληθούν ενώπιον του Συμβουλίου της Επικρατείας από όποιον έχει έννομο συμφέρον, συμπεριλαμβανομένου του κατά περίπτωση αρμόδιου Υπουργού.

Σε κάθε περίπτωση, επισημαίνεται ότι ο έλεγχος επί των Ανεξάρτητων Διοικητικών Αρχών προβλέπεται στο άρθρο 138Α του Κανονισμού της Βουλής. Σε αυτό το πλαίσιο και σύμφωνα με το άρθρο 19 παρ. 1 στοιχ. β του Νόμου 2472/1997, η Αρχή Προστασίας Δεδομένων Προσωπικού Χαρακτήρα συντάσσει κάθε χρόνο και υποβάλλει στον Πρόεδρο της Βουλής έκθεση σχετική με το έργο της, η οποία διαβιβάζεται στην Επιτροπή Θεσμών και Διαφάνειας της Βουλής. Κατά συνέπεια, η Βουλή ενημερώνεται τακτικά για τα πεπραγμένα της Αρχής.

Ο Υπουργός
ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ Π. ΠΑΠΑΛΗΓΟΥΡΑΣ*

4. Στην με αριθμό 1492/21-11-06 ερώτηση του Βουλευτή κ. Κωνσταντίνου Ρόβλια δόθηκε με το υπ' αριθμ. 251/6-12-06 έγγραφο από την Υπουργό Τουριστικής Ανάπτυξης η ακόλουθη απάντηση:

«Σε απάντηση στο ανωτέρω σχετικό, σας υποβάλλουμε συνημμένα τις απαντήσεις των εποπτευομένων φορέων του Υπουργείου Τουριστικής Ανάπτυξης και της αρμόδιας Δ/σης Διοικητικού του Υπουργείου.

Συγκεκριμένα:

Υπ' αριθ. 14813/29-11-06 του Υπ. Τουριστικής Ανάπτυξης,

Υπ' αριθ. 11909/30-11-06 του Ο.Τ.Ε.Κ.,

Υπ' αριθ. Α-120/05-12-06 της Αγροτουριστικής Α.Ε.,

Υπ' αριθ. 502213/01-12-06 του Ε.Ο.Τ. και τα αναφερόμενα σε αυτό συνημμένα έγγραφα,

Υπ' αριθ. 6495/30-11-06 της Ε.Τ.Α. ΑΕ,

Υπ' αριθ. 816/06-12-06 του Ελληνικού Φεστιβάλ.

Η Υπουργός
ΦΑΝΗ ΠΕΤΡΑΛΙΑ-ΠΑΛΛΗ*

Σημ.: Τα συνημμένα σχετικά έγγραφα ευρίσκονται στο αρχείο της Δ/σης Κοινοβουλευτικού Ελέγχου (Τμήμα Ερωτήσεων).

5. Στην με αριθμό 1264/23-11-06 ερώτηση του Βουλευτή κ. Στυλιανού Ματζαπετάκη δόθηκε με το υπ' αριθμ. 244/2006/4-12-06 έγγραφο από την Υπουργό Τουριστικής Ανάπτυξης η

ακόλουθη απάντηση:

«Σε απάντηση στο ανωτέρω σχετικό, σας γνωρίζουμε πως υπό την αιγίδα του Ελληνικού Οργανισμού Τουρισμού λειτουργεί ο τριψήφιος σύντομος κωδικός «171», τον οποίο διαχειρίζεται η Τουριστική Αστυνομία. Ο εν λόγω κωδικός (171) λειτουργεί σε 24ωρη βάση παρέχοντας τουριστικές πληροφορίες, χωρίς χρέωση, σε όλους τους επισκέπτες της χώρας μας στα ελληνικά, αγγλικά, γαλλικά και ιταλικά. Τον Απρίλιο του τρέχοντος έτους, ο Ε.Ο.Τ. προέβη στην αναβάθμιση των μηχανημάτων του τηλεφωνικού κέντρου της Τουριστικής Αστυνομίας με στόχο την καλύτερη λειτουργία και εξυπηρέτηση των πολιτών.

Όσον αφορά στο θέμα των ελέγχων από την Τουριστική Αστυνομία στις παρεχόμενες υπηρεσίες προς τους τουρίστες, σας γνωρίζουμε ότι η Τουριστική Αστυνομία και ειδικότερα το Τμήμα της Τουριστικής Αστυνομίας Αθηνών, συνεργάζεται σε μόνιμη βάση τόσο με τη Διεύθυνση Ποιοτικού Ελέγχου και Εποπτείας της Αγοράς του Ε.Ο.Τ. όσο και με την αρμόδια Περιφερειακή Υπηρεσία Τουρισμού (Π.Υ.Τ.) Αττικής του Ε.Ο.Τ.

Αστυνομικοί υπάλληλοι συμπτύσσονται ανελλιπώς, κατά περίπτωση, με τους υπαλλήλους του Ε.Ο.Τ., προκειμένου να εξετασθούν ιδίως θέματα που αφορούν σε ελέγχους τουριστικών επιχειρήσεων, διερευνήσεις καταγγελιών και παραπόνων. Η κατά τα ανωτέρω συνεργασία μεταξύ του Ε.Ο.Τ. και της Τουριστικής Αστυνομίας, καλύπτει το σύνολο των Περιφερειών της χώρας με τη συμμετοχή αρμοδίων υπαλλήλων των Π.Υ.Τ. του Ε.Ο.Τ. και των κατά τόπους υπαλλήλων της Τουριστικής Αστυνομίας.

Επιπλέον, σας ενημερώνουμε πως στα πλαίσια του επιχειρησιακού προγράμματος «Κοινωνία της Πληροφορίας», το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης υλοποιεί το έργο «POLICE ON LINE». Το έργο αυτό, μπορεί να αποτελέσει σημαντικό εργαλείο για την ανάπτυξη κοινών δράσεων μεταξύ των Υπουργείων Δημόσιας Τάξης και Τουριστικής Ανάπτυξης.

Πρέπει να σημειωθεί ότι, παράλληλα, προγραμματίζονται από το Υπουργείο ειδικά σεμινάρια επιμόρφωσης για τις επαγγελματικές ομάδες που ασχολούνται με τον τουρισμό. Συγκεκριμένα σε πρώτη φάση οι οδηγοί ταξί θα μπορούν να συμμετέχουν στα σχετικά σεμινάρια, η ολοκλήρωση των οποίων θα συνεπάγεται και την χορήγηση ειδικού πιστοποιητικού.

Επίσης, το Υπουργείο προτίθεται να συνεργαστεί με την Πανελλήνια Ομοσπονδία Αυτοκινητιστών Ταξί Ελλάδος, προκειμένου να προχωρήσουν στην κατάρτιση κοινής διαφήμισης και τη μετάδοση μηνυμάτων μέσα από τα ταξί -σε όλη την Ελλάδα- για την ενίσχυση της τουριστικής συνείδησης. Θα εξεταστεί επίσης η πρόταση της Ομοσπονδίας για την ύπαρξη ηλεκτρονικών χαρτών στα ταξί, δεδομένου ότι είναι σημαντικό οι οδηγοί να έχουν τις απαραίτητες τουριστικές πληροφορίες.

Θα προταθεί, επίσης, να εξετασθούν θέματα που αφορούν στην πρόσβαση και ενδεχόμενη άντληση πληροφοριών για την Τουριστική Αστυνομία από τις υπηρεσίες του Υπουργείου Τουριστικής Ανάπτυξης (π.χ. καταγγελίες και παράπονα τουριστών/πολιτών).

Τέλος, θα διερευνηθεί η δυνατότητα δημιουργίας οπ ή line προτύπων εγγράφων καταγγελιών και παραπόνων σε περισσότερες γλώσσες, τόσο από την Τουριστική Αστυνομία, όσο και από τις υπηρεσίες του Υπουργείου Τουριστικής Ανάπτυξης.

Το ζήτημα της επιβολής ποινών σε περιστατικά όπως το αναφερόμενο αφορά τα Υπουργεία Μεταφορών και Επικοινωνιών καθώς και το Υπουργείο Δημόσιας Τάξεως.

Η Υπουργός
ΦΑΝΗ ΠΕΤΡΑΛΙΑ-ΠΑΛΛΗ*

6. Στην με αριθμό 1253/15-11-06 ερώτηση του Βουλευτή κ. Σάββα Εμινίδη δόθηκε με το υπ' αριθμ. 680/7-12-06 έγγραφο από τον Υπουργό Εμπορικής Ναυτιλίας η ακόλουθη απάντηση:

«Σε απάντηση του με αριθ. πρωτ. 1253/15-11-2006 εγγράφου σας, με το οποίο μας διαβιβάστηκε ερώτηση του Βουλευτή κ. Σ. Εμινίδη που κατατέθηκε στην Βουλή των Ελλήνων, σας γνωρίζουμε τα ακόλουθα:

1. Πάγια πολιτική του ΥΕΝ είναι ο συνεχής εκσυγχρονισμός και η αναβάθμιση των λιμενικών υποδομών της χώρας, καθώς

και η βελτίωση των παρεχόμενων λιμενικών υπηρεσιών.

Στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων χάραξης της Εθνικής Λιμενικής Πολιτικής και του γενικού σχεδιασμού της λιμενικής ανάπτυξης, το ΥΕΝ επιδιώκει και προωθεί την επιτάχυνση των διαδικασιών ολοκλήρωσης των προγραμματισμένων λιμενικών έργων από τις αρμόδιες Υπηρεσίες εκτέλεσής τους και εκπόνησης σχετικών μελετών βελτίωσης, αναβάθμισης και εκσυγχρονισμού των λιμένων της χώρας.

2. Άμεση προτεραιότητα του ΥΕΝ είναι η εύρυθμη λειτουργία των λιμένων με βασικό γνώμονα την ασφάλεια χρηστών, επιβατών και πλοίων, σε όλους τους τομείς. Ο Οργανισμός Λιμένος Καβάλας Α.Ε. (Ο.Λ.Κ. Α.Ε.) έχει ήδη τοποθετήσει προσκρουστήρες στα σημεία διεπαφής των επιβατηγών πλοίων, ενώ προγραμματίζει την προμήθεια και τοποθέτηση επιπλέον προσκρουστήρων. Στο λιμένα Καβάλας υφίστανται υπαίθρια στρώματα για την εξυπηρέτηση του κοινού κατά τους θερινούς μήνες, ενώ ο ΟΛΚ Α.Ε., με στόχο την κατασκευή αίθουσας επιβατών, έχει αναλάβει πρωτοβουλία για την αποδέσμευση χώρου της τελωνειακής αποθήκης.

3. Πέραν των ανωτέρω, οι αρμόδιες Υπηρεσίες του ΥΕΝ διερευνούν περαιτέρω το θέμα προς την κατεύθυνση ανεύρεσης των απαιτούμενων πιστώσεων για τη βελτίωση των υφιστάμενων λιμενικών υποδομών του λιμένα Καβάλας.

Ο Υπουργός
ΜΑΝΩΛΗΣ Κ. ΚΕΦΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ»

7. Στην με αριθμό 2304/12.12.06 ερώτηση του Βουλευτή κ. Στυλιανού Παπαθεμελή δόθηκε με το υπ' αριθμ. ΑΠΦ21/178/ΑΣ/3617δ/5.1.07 έγγραφο από την Υπουργό Εξωτερικών η ακόλουθη απάντηση:

«Το ζήτημα της απαγορεύσεως εισόδου ξένων πολιτών σε μια χώρα είναι, κατ' αρχήν, κυριαρχικό δικαίωμα της κάθε χώρας. Όσον αφορά τα παρατηρούμενα φαινόμενα απαγορεύσεως εισόδου Ελλήνων κληρικών και μοναχών στην ΠΓ ΔΜ εφ' όσον φέρουν ιερατική περιβολή, είναι σε γνώση του Υπουργείου Εξωτερικών.

Το συγκεκριμένο ζήτημα έχει εξόχως εκκλησιαστική διάσταση και άπτεται, εν πολλοίς, της διενέξεως μεταξύ του Πατριαρχείου Σερβίας και της σχηματικής Εκκλησίας των Σκοπίων, καθώς και των σχέσεων που η Εκκλησία της Ελλάδας διατηρεί με το Πατριαρχείο Σερβίας.

Το Υπουργείο Εξωτερικών παρακολουθεί τα τεκτονόμενα αλλά, εξ' αρχής, αποφεύγει διακριτικά να επεμβαίνει στα εκκλησιαστικά θέματα των γειτονικών κρατών. Σε κάθε περίπτωση, σταθμίζει με προσοχή τις επιπτώσεις που οι εκκλησιαστικές σχέσεις δύναται να επιφέρουν στις πολιτικές σχέσεις με τις χώρες αυτές.

Η αντιπροσωπεία της Ε.Ε στα Σκόπια και κατ' επέκταση οι αρμόδιες Διευθύνσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης στις Βρυξέλλες, γνωρίζουν και παρακολουθούν το θέμα.

Υπενθυμίζεται ότι στην φετινή έκθεση προόδου 2006 της ΠΓ ΔΜ στο κεφάλαιο «Ανθρώπινα Δικαιώματα και Προστασία των Μειονοτήτων» υπάρχει ειδική αναφορά σε περιπτώσεις παραβιάσεως της εκκλησιαστικής ελευθερίας στην ΠΓ ΔΜ.

Η Υπουργός
ΝΤΟΡΑ ΜΠΑΚΟΓΙΑΝΝΗ»

8. Στην με αριθμό 2347/14.12.06 ερώτηση του Βουλευτή κ. Παναγιώτου Αντωνοκόπουλου δόθηκε με το υπ' αριθμ. 1368/29.06 έγγραφο από τον Υπουργό Δικαιοσύνης η ακόλουθη απάντηση:

«Σε απάντηση της παραπάνω ερώτησης, παρακαλώ να ενημερώσετε τον κ. Βουλευτή για τα εξής:

Σύμφωνα με το άρθρο 3 του Νόμου 3472/2006 «Ρύθμιση θεμάτων αρμοδιότητας Υπουργείου Δικαιοσύνης και άλλες διατάξεις», ο Πρόεδρος Πρωτοδικών, ο οποίος διευθύνει το εκάστοτε Πρωτοδικείο, ρυθμίζει με πράξη του την υπηρεσία όλων των Ειρηνοδικών της περιφέρειάς του και ορίζει Ειρηνοδική υπηρεσία για τα κατά τόπους Ειρηνοδικεία. Με αυτήν τη ρύ-

μιση εξισώνεται το υπηρεσιακό βάρος μεταξύ των υπηρετούντων Ειρηνοδικών στην περιφέρεια του ίδιου Πρωτοδικείου, ενώ καμία δικαστική υπηρεσία δεν καταργείται. Αντίθετα, εξακολουθούν να παραμένουν στην περιφέρεια ως αυτόνομες οργανωμένες υπηρεσίες με γραμματεία και επιμελητές.

Ο Πρόεδρος του Αρείου Πάγου, αφού έλαβε υπόψη το παραπάνω άρθρο, καθώς και τις αιτιολογημένες προτάσεις των αρμοδίων δικαστικών λειτουργιών, οι οποίοι διευθύνουν τα Εφετεία της χώρας, γνωμοδότησε για την ανακατανομή των θέσεων των Ειρηνοδικών. Με βάση τη γνωμοδότηση αυτή διαμορφώθηκε το υπ' αριθμ. 259/2006 Προεδρικό Διάταγμα «Κατανομή των οργανικών θέσεων των Ειρηνοδικών στα Ειρηνοδικεία και Πταισματοδικεία του Κράτους».

Σκοπός της ανακατανομής των θέσεων των Ειρηνοδικών είναι η εξισορρόπηση της εργασίας των Ειρηνοδικών όλης της χώρας, καθώς έχει παρατηρηθεί στην πράξη ότι αρκετά Ειρηνοδικεία υπολειπονταν, ενώ σε άλλα οι Ειρηνοδικοί καλούνται να επεξεργασθούν εξαιρετικά μεγάλο αριθμό υποθέσεων. Με την προτεινόμενη ανακατανομή, δεν θα υπάρχουν πλέον αργούντες Ειρηνοδικοί, ενώ ο αριθμός των Ειρηνοδικών που προβλέπεται στην περιφέρεια κάθε Πρωτοδικείου είναι απολύτως επαρκής. Επιπλέον, επιτυγχάνεται η ισοκατανομή των υποθέσεων σε όλους τους Ειρηνοδικούς. Κατ' αυτόν τον τρόπο, η απονομή της Δικαιοσύνης επιταχύνεται και εξορθολογίζεται σε όλες τις δικαστικές περιφέρειες της χώρας.

Ο Υπουργός
ΑΝΑΣΤΑΣΗΣ Π. ΠΑΠΑΛΗΓΟΥΡΑΣ»

9. Στην με αριθμό 2480/18.12.06 ερώτηση του Βουλευτή κ. Νικολάου Νικολόπουλου δόθηκε με το υπ' αριθμ. 138367/ΠΗ/10.1.07 έγγραφο από τον Υφυπουργό Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων η ακόλουθη απάντηση:

«Απαντώντας στην ερώτηση με αριθμό 2480/18-12-06, την κατέθεσε ο Βουλευτής κ. Νίκος Νικολόπουλος, σχετικά με την αντικατάσταση στοιχείων αμιάντου στα σχολικά κτίρια της χώρας, σας γνωρίζουμε τα ακόλουθα:

Όπως μας ενημέρωσε με σχετικό έγγραφό του, ο ΟΣΚ αντικαταβάλλει το πρόβλημα συνολικά και έχει στόχο την άμεση αντικατάσταση των στοιχείων αμιάντου από όλες τις σχολικές μονάδες της Επικράτειας.

Συνολικά έχει καταγραφεί η ύπαρξη αμιάντου σε 742 σχολικές μονάδες σε όλη τη χώρα.

Εκ των ανωτέρω 742 Σχολικών μονάδων, οι 82 είναι κατασκευασμένες εξ ολοκλήρου από αμιάντο και οι υπόλοιπες 660 έχουν στοιχεία πληρώσεως από το συγκεκριμένο υλικό.

Υφίσταται σε εξέλιξη εργολαβία για την κατεδάφιση των 82 Σχολικών μονάδων που είναι κατασκευασμένες εξ ολοκλήρου από αμιάντο και ήδη έχουν κατεδαφιστεί 40 από αυτές.

Αντίστοιχα, έχουν περαιωθεί οι εργασίες αντικατάστασης των στοιχείων αμιάντου σε 247 Σχολικές μονάδες από τις 660. Σημειώνεται ότι ο προγραμματισμός των εργασιών αντικατάστασης των στοιχείων αμιάντου στις 660 Σχολικές μονάδες γίνεται με ευθύνη της οικείας Ν. Α. καθώς και αυτή είναι Προϊστάμενη Αρχή και Διευθύνουσα Υπηρεσία του έργου.

Διευκρινίζεται, επίσης, ότι ο ΟΣΚ έχει ενημερώσει όλες τις Τεχνικές Υπηρεσίες των Ν.Α. της Επικράτειας σχετικά με τους ενδεχόμενους κατά τη Νομοθεσία τρόπους διαχειρίσεως του προβλήματος «αμιάντος» (απομάκρυνση, απορρύπανση, διάθεση αποβλήτων, κλπ.).

Κατόπιν της υπ. αρ. ΣΤ1/7356/12-7-2006 Υ.Α., το Διοικητικό Συμβούλιο του ΟΣΚ με την αρ. 928/1-8-2006 Απόφασή του, ενέκρινε την έκτακτη επιχορήγηση της Ν. Α. Αχαΐας με το ποσό των 273.183,00 ευρώ για την αποξήλωση, απομάκρυνση, και αντικατάσταση δομικών στοιχείων από αμιάντο σε 19 Σχολεία του Νομού.

Σας γνωρίζουμε επιπρόσθετα, ότι μετά από τη διενέργεια αυτοψιών κλιμακίων του ΟΣΚ στην Αχαΐα, διαπιστώθηκε η ανάγκη κατεδάφισης 4 Σχολικών κτιρίων τα οποία είναι κατασκευασμένα εξ ολοκλήρου από αμιάντο. Υφίσταται συνεργασία μεταξύ ΟΣΚ και Ν. Α. Αχαΐας για την έγκριση χρηματοδότησης

της κατεδάφισης και αντικατάστασης των κτιρίων αυτών.

Τέλος, της πληροφορούμε ότι κατόπιν Υπουργικών Αποφάσεων το Διοικητικό Συμβούλιο του ΟΣΚ έχει εγκρίνει επιχορηγήσεις ύψους 32.109.394,00 ευρώ για την αντικατάσταση των στοιχείων αμιάντου σε Σχολεία των Ν. Α της Επικράτειας.

Ο Υφυπουργός
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΛΟΣ

10. Στην με αριθμό 1823/29-11-06 ερώτηση του Βουλευτή κ. Εμμανουήλ Στρατάκη δόθηκε με το υπ' αριθμ. 129035/ΙΗ/19-12-06 έγγραφο από τον Υφυπουργό Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων η ακόλουθη απάντηση:

«Απαντώντας στην ερώτηση με αριθμό. 1823/29-11-2006, την οποία κατέθεσε ο Βουλευτής κ. Μανώλης Στρατάκης, σχετικά με τους πτυχιούχους Ελληνικών ωδείων, σας γνωρίζουμε τα ακόλουθα:

Τα τυπικά προσόντα διορισμού των εκπαιδευτικών του κλάδου ΠΕ16-Μουσικής ορίζονται στις διατάξεις της παρ. 8 ιστ του άρθρου 14 σε συνδυασμό με την περ.9 της παρ. Β' του άρθρου 15 του Ν.1566/1985 και στις διατάξεις της παρ. 7 του άρθρου 10 του Ν.2327/1995 ως εξής: Πτυχίο τμήματος μουσικών σπουδών Α.Ε.Ι. της ημεδαπής ή ισότιμο και αντίστοιχο πτυχίο ομοταγούς ιδρύματος της αλλοδαπής, εφόσον ο υποψήφιος έχει και απολυτήριο Ελληνικού Εξαταξίου Γυμνασίου ή Λυκείου. Αν δεν υπάρχουν υποψήφιοι με τα προσόντα αυτά για την πλήρωση των κενών θέσεων του κλάδου αυτού, διορίζονται ύστερα από διαγωνισμό στις θέσεις που απομένουν, όπως ειδικότερα ορίζεται με Υπουργική Απόφαση, κάτοχοι πτυχίου αναγνωρισμένου μη πανεπιστημιακού μουσικού ιδρύματος της ημεδαπής ή ισότιμο της αλλοδαπής.

Επίσης, σύμφωνα με τις διατάξεις της παρ. 5 του άρθρου 20 του Ν. 3475/2006 «Οι εκπαιδευτικοί του κλάδου ΤΕ16 (κάτοχοι πτυχίων ωδείων) δύνανται, εάν μετά το διορισμό των υποψηφίων του κλάδου ΠΕ16.01, παραμένουν κενές θέσεις, να διορίζονται ή να προσλαμβάνονται ως αναπληρωτές ή ωρομίσθιοι στις σχολικές μονάδες της Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης και σε μουσικά σχολεία τη διδασκαλία μαθημάτων μουσικής ειδίκευσης και την άσκηση στα εργαστήρια. Για το διορισμό των ανωτέρω εκπαιδευτικών διενεργείται διαγωνισμός μεταξύ των υποψηφίων του κλάδου αυτού από το Ανώτατο Συμβούλιο Επιλογής Προσωπικού (Α.Σ.Ε.Π.) όπως ειδικότερα ορίζεται με απόφαση του Υπουργού Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων. Για την πρόσληψη των αναπληρωτών και ωρομίσθιων του κλάδου αυτού, ισχύουν οι διατάξεις της παρ. 5 του άρθρου 6 του Ν.3255/2004 (ΦΕΚ 138Α').»

Σύμφωνα με τα ανωτέρω δεν απαιτείται παιδαγωγική κατάρτιση για τους πτυχιούχους ωδείου προκειμένου να προσληφθούν ως αναπληρωτές ή ωρομίσθιοι ή να λάβουν μέρος σε διαγωνισμό του Α.Σ.Ε.Π.

Ωστόσο, από τις ανωτέρω αναφερόμενες διατάξεις γίνεται φανερό ότι πλήρη τυπικά προσόντα του κλάδου ΠΕ16 Μουσικής διαθέτουν μόνο οι κάτοχοι πτυχίου τμήματος μουσικών σπουδών Πανεπιστημίων της ημεδαπής ή ισότιμου και αντίστοιχου πτυχίου ομοταγούς ιδρύματος της αλλοδαπής. Η κτήση πτυχίου Α.Σ.ΠΑΙ.Τ.Ε από τους πτυχιούχους πτυχίου ωδείου δεν δύναται να οδηγήσει στην εξομοίωσή τους με τους κατόχους πτυχίων μουσικών σπουδών Πανεπιστημίων.

Ο Υφυπουργός
Γ. ΚΑΛΟΣ

11. Στην με αριθμό 1342/20-11-06 ερώτηση του Βουλευτή κ. Αθανασίου Λεβέντη δόθηκε με το υπ' αριθμ. 124638-ΙΗ/13-12-06 έγγραφο από τον Υφυπουργό Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων η ακόλουθη απάντηση:

«Απαντώντας στην ερώτηση με αριθμό 1342/20.11.2006, την οποία κατέθεσε ο Βουλευτής κ. Θανάσης Λεβέντης και αφορά στα ατυχήματα των παιδιών στα σχολεία, σας γνωρίζουμε τα ακόλουθα:

Το ΥΠ.Ε.Π.Θ. σε θέματα πρόληψης και προαγωγής της υγεί-

ας των μαθητών/τριών εφαρμόζει προγράμματα Αγωγής Υγείας στα σχολεία Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης, το 30% των οποίων αφορά στην Κυκλοφοριακή Αγωγή - Ατυχήματα.

Έχει παραχθεί, και βρίσκεται στις σχολικές μονάδες Α/θμιας και Β/θμιας Εκπ/σης, για τη θεματική ενότητα «Κυκλοφοριακή Αγωγή - Ατυχήματα», το εξής εκπαιδευτικό υλικό:

- «Οδηγός Αγωγής και Προαγωγής της Υγείας», Κατερίνα Σώκου, Ινστιτούτο Υγείας του Παιδιού, Εκδόσεις Ελληνικά Γράμματα σε 2000 αντίτυπα και συνοδευτικά 2.000 βιντεοκασέτες με τίτλο «Η ποτό ή μοτό».

- «Αλκοόλ και Υγεία-Πρόληψη τροχαίων ατυχημάτων» της Συστήμα Πληροφορική, σε 850 cd - rom για το ηλικιακό επίπεδο 11-14 ετών.

- «Κυκλοφοριακή Αγωγή-Ατυχήματα», από το Κέντρο Έρευνας και Πρόληψης Παιδικών Ατυχημάτων-Ιατρική Σχολή Πανεπιστημίου Αθηνών, σε 20.000 εγχειρίδια, 240 βιντεοκασέτες και 240Χ20 slides.

Το παραπάνω εκπαιδευτικό υλικό χρησιμοποιείται για την υλοποίηση προγραμμάτων Αγωγής Υγείας σε σχολεία Α/θμιας και Β/θμιας Εκπ/σης. Στο πλαίσιο του Γ' Κοινοτικού Πλαισίου Στήριξης (Γ' Κ.Π.Σ.), κατά το σχολικό έτος 2005-2006 ανατέθηκε, κατόπιν Δημόσιου Διαγωνισμού, σε ανάδοχο φορέα, η δημιουργία εκπαιδευτικού υλικού για την εφαρμογή προγραμμάτων Αγωγής Υγείας -στην Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση στη θεματική ενότητα «Κυκλοφοριακή Αγωγή - Ατυχήματα». Επίσης, κατά το σχολικό έτος 2005-2006 απεστάλη στα σχολεία των Νομών Αττικής, Θεσσαλονίκης, Αχαΐας, Λάρισας και Ηρακλείου καθώς και στους Υπευθύνους Αγωγής Υγείας Α/θμιας Εκπ/σης των υπολοίπων Νομών της χώρας το εκπαιδευτικό υλικό Κυκλοφοριακής Αγωγής - Οδικής Ασφάλειας «ο δρόμος κι εγώ».

Στο πλαίσιο της βιωματικής εκπαίδευσης οι μαθητές/τριες εφαρμόζουν στην πράξη, στα λειτουργούντα Πάρκα Κυκλοφοριακής Αγωγής, τις θεωρητικές γνώσεις που έχουν αποκτήσει σε θέματα Κυκλοφοριακής Αγωγής και μαθαίνουν σωστή οδική συμπεριφορά.

Επίσης, για την ασφάλεια των μαθητών/τριών Α/θμιας Εκπ/σης λειτουργεί ο θεσμός του Εθελοντή Σχολικού Τροχονόμου.

Όσον αφορά στον τομέα της επιμόρφωσης των εκπαιδευτικών, έχουν επιμορφωθεί, σε θέματα Κυκλοφοριακής Αγωγής, οι Υπεύθυνοι Αγωγής Υγείας Α/θμιας και Β/θμιας Εκπ/σης από το Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης. Επιπλέον, τον Ιούλιο του 2005 υλοποιήθηκε από το ΥΠ.Ε.Π.Θ., σε συνεργασία με το Εθνικό Ίδρυμα Νεότητας επιμορφωτικό σεμινάριο διάρκειας 80 ωρών για τους 69 Υπευθύνους Αγωγής Υγείας Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης, που αφορούσε στην ανάπτυξη δεξιοτήτων στη θεματολογία της Αγωγής Υγείας, θεματική ενότητα της οποίας είναι και η «Κυκλοφοριακή Αγωγή Ατυχήματα». Τον Αύγουστο - Σεπτέμβριο 2005, υλοποιήθηκε από το ΥΠ.Ε.Π.Θ., σε συνεργασία με το Εθνικό Ίδρυμα Νεότητας, εξειδικευμένο σεμινάριο σε θέματα Αγωγής Υγείας, διάρκειας 240 ωρών για 120 εκπαιδευτικούς Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης.

Τέλος σας γνωρίζουμε ότι για το σχολικό έτος 2006-2007, έχει προγραμματιστεί επιμόρφωση των Υπευθύνων Αγωγής Υγείας Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης, με σεμινάριο 80 ωρών και επιμόρφωση των Υπευθύνων Αγωγής Υγείας Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης, Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης και Υπευθύνων Συμβουλευτικών Σταθμών Νέων, με σεμινάριο 240 ωρών.

Ο Υφυπουργός
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΛΟΣ

12. Στην με αριθμό 1154/14-11-06 ερώτηση του Βουλευτή κ. Κυριάκου Μητσοτάκη δόθηκε με το υπ' αριθμ. 2668/11-12-06 έγγραφο από τον Υφυπουργό Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων η ακόλουθη απάντηση:

«Σε απάντηση της ανωτέρω σχετικής ερώτησης, σας ενημερώνουμε για τα εξής:

1. Το κυκλοφοριακό πρόβλημα είναι πράγματι οξύ στους περισσότερους Δήμους της Αθήνας όπως και στο Δήμο Γαλατίου.

2. Ο Δήμος Γαλατσίου έχει υψηλό βαθμό δόμησης, πυκνή κατοίκηση και έλλειψη χώρων στάθμευσης. Παρουσιάζει επομένως τα ίδια κυκλοφοριακά προβλήματα με άλλες πυκνοκατοικημένες περιοχές είτε του Δήμου Αθηναίων (πχ. Κυψέλη, Παγκράτι κλπ) είτε άλλων Δήμων (πχ. Ζωγράφου-Καλλιθέας κλπ).

3. Τα προβλήματα που παρουσιάζονται στο δημοτικό οδικό δίκτυο, στο οποίο περιλαμβάνεται και όλο το δίκτυο των παρά- πλευρων και κάθετων οδών προς τις Λεωφ. Βεΐκου/Κύμης και Γαλατσίου, αφορούν σε αρμοδιότητες του οικείου Δήμου, με μέριμνα του οποίου έχει εκπονηθεί κυκλοφοριακή μελέτη που εφαρμόζεται σταδιακά.

4. Ο έλεγχος της παράνομης στάθμευσης (στο δημοτικό οδικό δίκτυο αλλά και στις υπόψη Λεωφόρους), η οποία αποτελεί την κυριότερη αιτία της κυκλοφοριακής συμφόρησης στις Λεωφόρους αυτές, εμπίπτει στις αρμοδιότητες του οικείου Τμήματος Τροχαίας και της Δημοτικής Αστυνομίας.

5. Για τη βελτίωση των κυκλοφοριακών συνθηκών στη Λεωφ. Γαλατσίου-Πρωτοπαπαδάκη έχει εκπονηθεί προκαταρκτική μελέτη αναβάθμισης του Ενδιάμεσου Δακτυλίου Λεκανοπεδίου Αττικής (Γαλατσίου-Πρωτοπαπαδάκη-Μουσών-Κατεχάκη), στην οποία, μεταξύ άλλων, προβλέπεται σήραγγα στα Τουρκοβούνια και υψομετρική ταπεινωση/υπογειοποίηση της Λεωφ. Γαλατσίου- Πρωτοπαπαδάκη.

6. Στα πλαίσια της παραπάνω μελέτης είχε προβλεφθεί, ως

έργο Α' φάσης, η ανισοπεδοποίηση του κόμβου Γαλατσίου-Βεΐκου, στη μορφή του οποίου όμως δεν συμφώνησε ο Δήμος Γαλατσίου.

7. Το ΥΠΕΧΩΔΕ εκτός από τις αναγκαίες βελτιώσεις και διορθώσεις της φωτεινής σηματοδότησης και των κυκλοφοριακών διατάξεων, είναι αρμόδιο για τη μελέτη και κατασκευή των μεγάλων συγκοινωνιακών έργων της Αττικής, όπως της κατασκευής της Αττικής οδού και της νέας γραμμής Μετρό που διέρχονται παραπλήσια και εξυπηρετούν τους κατοίκους του Δήμου Γαλατσίου. Επιπλέον προβλέπεται για μεταγενέστερη περίοδο η επέκταση της Λεωφ. Βεΐκου και της νέας γραμμής Μετρό (Πανεπιστήμιο-Αλεξάνδρας-Γαλάτσι-Βεΐκου) που θα διέλθουν και από τον Δήμο Γαλατσίου.

8. Πέραν των ανωτέρω, μετά από αίτημα του Δήμου Γαλατσίου προτάθηκε από το ΥΠΕΧΩΔΕ η ένταξη στην ΣΑΜ 068 του Προγράμματος Δημοσίων Επενδύσεων έτους 2006 της μελέτης της Ανατολικής Παράκαμψης Δήμου Γαλατσίου, με νέα χάραξη (προς τα Τουρκοβούνια-Άλσος Βεΐκου) με στόχο να αποφορτιστεί κατά ένα ποσοστό, η κυκλοφοριακά φορτισμένη Λεωφ. Βεΐκου και κατ' ακολουθία και η οδός Πρωτοπαπαδάκη και αναμένεται η έγκριση από το ΥΠΟΙΟ.

Ο Υφυπουργός
Θ. ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ»)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, εισερχόμαστε στη συζήτηση των

ΕΠΙΚΑΙΡΩΝ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ

Επίκαιρες ερωτήσεις πρώτου κύκλου:

Πρώτα θα συζητηθεί η με αριθμό 298/12.2.2007 δεύτερη επίκαιρη ερώτηση του Βουλευτή του Πανελληνίου Σοσιαλιστικού Κινήματος κ. Θεοχάρη Τσιόκα προς τον Υπουργό Μεταφορών και Επικοινωνιών, σχετικά με το διαγωνισμό εκμετάλλευσης των χώρων στάθμευσης του αεροδρομίου «ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ» κ.λπ..

Η επίκαιρη ερώτηση του κ. Τσιόκα έχει ως εξής:

«Ο τρόπος εκμετάλλευσης των χώρων στάθμευσης του αεροδρομίου «ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ» αποτελεί μείζον θέμα για το κόστος χρήσης από το επιβατικό κοινό, για τα «ασφαλή» έσοδα του δηmosίου και για την Τοπική Αυτοδιοίκηση της περιοχής.

Στο παρελθόν η εκχώρηση της εκμετάλλευσης με συμβάσεις σε ιδιώτες δημιούργησε πολλαπλά προβλήματα τόσο στο επιβατικό κοινό, με το διογκωμένο κόστος χρήσης και τις μειωμένες ανταποδοτικές υπηρεσίες, όσο και στα έσοδα του δηmosίου, αφού οι λεγόμενοι «ανάδοχοι» άφησαν χρέη έναντι των συμβατικών τους υποχρεώσεων.

Για τους λόγους αυτούς η διοίκηση του κρατικού αερολιμένα Θεσσαλονίκης «ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ» την περίοδο από 14.11.1997 μέχρι σήμερα προχώρησε σε μία πετυχημένη και προσοδοφόρο σύμβαση για το ελληνικό δημόσιο με την Τοπική Αυτοδιοίκηση, η οποία υπήρξε επωφελής για:

Το επιβατικό κοινό αφού διατήρησε το αντίτιμο της στάθμευσης σε χαμηλό επίπεδο και βελτίωσε τις παρεχόμενες υπηρεσίες.

Το δημόσιο και την Αυτοδιοίκηση αφού διασφάλισε αξιοπιστία, σταθερά έσοδα, ανταποδοτικές υπηρεσίες και νέες θέσεις εργασίας.

Πρόσφατα, με ενέργειες που δημιουργούν εύλογα ερωτηματικά διαφάνειας και σκοπιμότητας, το υγιές αυτό πλαίσιο λειτουργίας ανατράπηκε με την προκήρυξη ειδικού μειοδοτικού διαγωνισμού, που εύλογα χαρακτηρίζεται «φωτογραφικός».

Επειδή με το συγκεκριμένο διαγωνισμό κατοχυρώθηκε η ανάθεση εκτέλεσης του έργου στον περιέργως μοναδικό πλειοδότη που προσήλθε.

Επειδή η παραχώρηση του πάρκινγκ του κρατικού αερολιμένα Θεσσαλονίκης «ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ» με τον τρόπο ανάθεσης στον πλειοδότη δημιουργεί εύλογες ανησυχίες για το κόστος, την ποιότητα και την αξιοπιστία εκτέλεσης του έργου.

Ερωτάται ο κύριος Υπουργός:

Θα αποδώσει ευθύνες για τη διενέργεια μεροληπτικού και «φωτογραφικού» διαγωνισμού;

Θα προχωρήσει άμεσα στην ακύρωση του διαγωνισμού και στην επέκταση της προγραμματικής συμφωνίας με τους όμορους Ο.Τ.Α. προς όφελος των χρηστών και του αεροδρομίου;»

Ο Υπουργός Μεταφορών και Επικοινωνιών κ. Λιάπης έχει το λόγο για να απαντήσει.

ΜΙΧΑΗΛ-ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΛΙΑΠΗΣ (Υπουργός Μεταφορών και Επικοινωνιών): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, φαίνεται ότι υπάρχει μεγάλο πολιτικό ενδιαφέρον για το πάρκινγκ του αεροδρομίου «ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ», καθώς κατατίθεται για δεύτερη φορά επίκαιρη ερώτηση για το ίδιο θέμα. Και αυτό είναι ενδεχομένως θεμιτό.

Φαίνεται, όμως, ότι ο αγαπητός συνάδελφος κ. Τσιόκας έπεσε θύμα πλημμυρούς πληροφόρησης. Ούτε τους όρους της σύμβασης, που καταγγέλλει, έχει διαβάσει προσεκτικά και φυσικά, ούτε το πρόσφατο παρελθόν ενθυμείται. Θεμιτό ενδεχομένως κι αυτό.

Είμαι, όμως, υποχρεωμένος να σας θυμίσω τα ακόλουθα: Οι χώροι των κρατικών αεροδρομίων εκμισθώνονται κατόπιν διενέργειας δηmosίων πλειοδοτικών διαγωνισμών, όπως προβλέπει σαφέστατα το άρθρο 36 του ν.3800/1957. Συνεπώς δεν είναι κάτι το οποίο γίνεται σήμερα για πρώτη φορά. Αυτό γινόταν ανάκαθεν στα αεροδρόμια όλης της χώρας. Και επί ημερών σας.

Δεν καταλαβαίνω, λοιπόν, γιατί θα έπρεπε στο αεροδρόμιο

«ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ» να κάνουμε εξαίρεση και να εκχωρήσουμε το πάρκινγκ στο δήμο. Πραγματικά δεν μπορώ να το κατανοήσω. Φαντάζομαι το ότι ο δήμαρχος υποστηρίζεται από το κόμμα σας, δεν αποτελεί ισχυρό επιχείρημα.

Η τιμή εκκίνησης για τον πλειοδοτικό διαγωνισμό ανήρχετο στο ποσό των 211.000 ευρώ μηνιαίως, το δε τελικό ποσό που προσέφερε ο πλειοδότης, ήταν 288.000 ευρώ, δηλαδή ετησίως 3.456.000 ευρώ καθαρά.

Η σύμβαση με το Δήμο Θέρμης που επικαλείστε, απέδωσε το 2006, 3.025.000 ευρώ και αυτά μεικτά, δηλαδή, αγαπητέ συνάδελφε, το καθαρό ποσό μετά την αφαίρεση του Φ.Π.Α. και του ποσοστού που παρακρατούσε ο δήμος, ανήλθε στα 2.486.000 ευρώ. Σήμερα, δηλαδή, εγκαλούμαστε, διότι εξασφαλίσουμε επιπλέον έσοδα περίπου 1.000.000 ευρώ, εάν προσθέσουμε και τα έξοδα για την ηλεκτροδότηση, την καθαριότητα κ.λπ., που επιβαρύναν την προηγούμενη σύμβαση, ενώ τώρα επιβαρύνουν τον ιδιώτη.

Επίσης αναφέρεστε με μεγάλη ευκολία, οφείλω να σημειώσω, σε φωτογραφικό διαγωνισμό. Πείτε μου σας παρακαλώ, ποια διάταξη του διαγωνισμού είναι φωτογραφική. Σας πληροφορώ ότι οι όροι του διαγωνισμού είναι απολύτως σύμφωνοι με την κείμενη νομοθεσία και μάλιστα με την πιο αυστηρή εκδοχή της. Είναι ενδεικτικό ότι ουδεμία ένσταση υποβλήθηκε γι' αυτόν το διαγωνισμό. Το ότι δεν προσήλθαν άλλοι διαγωνιζόμενοι, αφορά τους ιδίους και ενδεχομένως το υψηλό τίμημα της εκκίνησης, η ουσία, όμως, είναι ξεκάθαρη για κάθε αντικειμενικό παρατηρητή. Οι διαδικασίες που ακολουθήθηκαν, ήταν απολύτως διαφανείς και υπηρετήθηκαν στο έπακρο το δημόσιο συμφέρον, καθώς εξασφαλίστηκε επιπλέον ποσό 1.000.000 ευρώ για την Υ.Π.Α.. Δεν νομίζω ότι είναι ευκαταφρόνητο ποσόν, ιδιαίτερα όταν η Υ.Π.Α. –και το γνωρίζετε αυτό– κάνει μια σειρά μεγάλων επενδύσεων στις αεροπορικές μεταφορές και δεν μπορούμε να της στερήσουμε αυτό το ποσό για να κάνει απόσβεση, τουλάχιστον σ' ένα μεγάλο ποσοστό, απ' αυτές τις δαπάνες.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη - Ψαρούδα): Ευχαριστούμε, κύριε Υπουργέ. Στη δευτερολογία σας θα πείτε τα υπόλοιπα.

Ο κ. Τσιόκας έχει το λόγο.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΣΙΟΚΑΣ: Κύριε Υπουργέ, κυρία Πρόεδρε, φοβάμαι ότι καλύπτετε διοικήσεις οργανισμών, οι οποίοι διολισθαίνουν σ' έναν ιδιότυπο αυταρχισμό και σε μια ιδιότυπη αντικοινωνική συμπεριφορά. Ήμουν έτοιμος να αναφερθώ ευθέως σ' αυτά που είπατε, αλλά δεν θα ήθελα να ξεφύγω από ένα επίκαιρο θέμα. Μόλις χτες, διοίκηση που πάλι εποπτεύεται, αυτή της Ε.Θ.ΕΛ., αποπέμπει συνδικαλιστή και εργαζόμενο, τον θέτει σε διαθεσιμότητα για πράξεις ή παραλείψεις που δεν υφίστανται. Πάρτε στα χέρια σας αυτές τις ιστορίες και δείτε τι ακριβώς συμβαίνει. Αυτή τη διολίσθηση προς τον αυταρχισμό δεν την δεχόμαστε. Λέω αυτό για την Ε.Θ.ΕΛ. και σας παρακαλώ πολύ να το δείτε. Η διοίκηση είναι υπόλογη για τους διαγωνισμούς «μαϊμού» που έχει κάνει.

Το άλλο που θέλω να σας πω, είναι σε σχέση με το αεροδρόμιο. Δεν είναι τα πράγματα έτσι όπως τα λέτε. Και δεν είναι έτσι, για τον εξής λόγο: Πρώτα και κύρια μ' αυτήν την εξέλιξη, όπως εσείς τη διαμορφώνετε, θα ξαναφτιάξετε ένα ακριβό αεροδρόμιο για το χρήστη. Δεύτερον, ξέρετε πολύ καλά ότι όποιοι ιδιώτες ανέλαβαν να λειτουργήσουν τα πάρκινγκ στο παρελθόν στη Θεσσαλονίκη, όλοι χρωστάνε. Ο κύριος που φαίνεται να έγινε ο πλειοδότης του διαγωνισμού, χρωστούσε και πλήρωσε, αφού του κατοχυρώθηκε ο διαγωνισμός. Ενημερωθείτε. Χρωστούσε 180.000 ευρώ και τα πλήρωσε, αφού του κατοχυρώθηκε ο διαγωνισμός.

Τρίτον, με την προηγούμενη προγραμματική σύμβαση που ήταν πιλοτική, εξασφαλίστηκε στο αεροδρόμιο τα προηγούμενα χρόνια διπλάσια έσοδα για το δημόσιο, εργαζόμενους που δούλευαν με εργασιακό καθεστώς πλεονεκτικό για τις συνθήκες εργασίας και χαμηλό κόστος χρήσης για τον πολίτη. Μας εγγυάσθε ότι δεν θα αυξήσει ο «κύριος ανάδοχος», που έλασε να πληρώσει τα χρωστούμενα, το κοστολόγιο του πάρκινγκ στο αεροδρόμιο, ότι δεν θα κάνει ακριβό το αεροδρόμιο; Μας εγγυάσθε ότι αυτός θα πληρώνει, όταν η προηγούμενη συμπε-

φιφορά του δεν φαίνεται έγκυρη και αξιόπιστη; Αναλαμβάνετε μεγάλες ευθύνες με το να καλύπτετε τον συγκεκριμένο πλειοδότη, ο οποίος δεν φαίνεται ότι έχει σαφή και αξιόπιστη οικονομική συμπεριφορά προς το δημόσιο.

Για όλους αυτούς τους λόγους, νομίζω ότι ανοίγετε ένα μέτωπο άδικο, ανοίγετε μέτωπο ενάντια στους εργαζόμενους. Αύριο στο αεροδρόμιο, πείτε ότι έχει μία κακοκαιρία, από πού θα ζητήσει μηχανήματα; Από πού θα ζητήσει στήριξη, αν παρουσιαστούν κάποια προβλήματα; Από τους όμορους δήμους και από τη Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση. Με αυτούς βγαίνετε απέναντι, με τους χρήστες βγαίνετε απέναντι. Ποιον θέλετε να ωφεληθείτε; Μάλλον τον ιδιώτη. Σε βάρος του κοινωνικού συνόλου;

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Ευχαριστούμε πολύ τον κ. Τσιόγκα.

Ο κύριος Υπουργός έχει το λόγο.

ΜΙΧΑΗΛ-ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΛΙΑΠΗΣ (Υπουργός Μεταφορών και Επικοινωνιών): Λυπάμαι, αλλά χάσατε το μισό χρόνο σας αναφερόμενος σε άλλα πράγματα. Εγώ θα μπω επί της ουσίας. Είπατε ότι και στο παρελθόν υπήρχαν ανάλογες συμβάσεις και απώλεσε απ' αυτές έσοδα η Υ.Π.Α.. Είναι ακριβές. Και να σας το θυμίσω. Το 1994-1997 εκχωρήθηκε η χρήση του πάρκινγκ σε κάποιον ο οποίος ποτέ δεν εκπλήρωσε τις υποχρεώσεις του, με αποτέλεσμα, κύριε Τσιόγκα, το συνολικό χρέος στην Υ.Π.Α. να είναι περίπου 2,5 δισεκατομμύρια δραχμές. Να σας θυμίσω ότι ο ίδιος είχε συμπτωματικά κερδίσει άλλους εννέα διαγωνισμούς της Υ.Π.Α.. Ποιος είναι αυτός ο κύριος, το γνωρίζει όλη η Θεσσαλονίκη, ας μην επεκταθώ περισσότερο.

Ας αναρωτηθώ, όμως, το εξής: Πού ήταν τότε η σημερινή σας ευαισθησία για το δημόσιο συμφέρον, που σήμερα εγκαλείτε εμένα; Όταν τίποτα δεν είχε κινηθεί, καμία διαδικασία εγκαίρως δεν είχε προχωρήσει, για να εξασφαλιστούν τα χρήματα του δημοσίου. Κανείς δεν κίνησε διαδικασίες για την έγκαιρη κατάπτωση της εγγύησης και την αποβολή του μισθωτή, με συνέπεια η Υ.Π.Α. να έχει χάσει πάνω από 2,5 δισεκατομμύρια δραχμές. Ούτε και φυσικά ποτέ διενεργήθηκε κάποιος έλεγχος ή κάποια Ε.Δ.Ε. για να διαπιστωθεί ποιος ευθύνεται. Αυτή είναι η ευαισθησία σας.

Τώρα, μιλάτε για την απώλεια θέσεων εργασίας. Δεν καταλαβαίνω, σήμερα το πάρκινγκ, κύριε συνάδελφε, δεν θα στελεχωθεί με κάποια άτομα; Δεν θα υπάρχουν κάποιοι εργαζόμενοι που θα προσληφθούν; Απλώς δεν θα είναι αυτοί που θα έχει επιλέξει ο Δήμος Θέρμης. Αλλά δεν είναι δυνατόν να χάνει το ελληνικό δημόσιο 1.000.000 ευρώ ετησίως, για να ικανοποιηθούν κάποιοι σε κάποια λογική εκλογικής πελατείας. Νομίζω ότι συμφωνείτε σ' αυτό. Δεν μπορεί να υπάρχουν δύο μέτρα και δύο σταθμά, αγαπητέ κύριε συνάδελφε, για τους εργαζόμενους. Όλοι οι εργαζόμενοι είναι ίσοι με ίδια δικαιώματα. Εκτός αν πιστεύετε και δεν το νομίζω, ότι οι πράσινοι εργαζόμενοι είναι πιο ίσοι από τους ίσους, κατά τον Όργουελ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Ευχαριστούμε πολύ τον κύριο Υπουργό.

Επόμενη είναι η με αριθμό 311/12.2.2007 τρίτη επίκαιρη ερώτηση του Βουλευτή του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας κ. Δημητρίου Τσιόγκα προς τον Υπουργό Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων, σχετικά με την επιχορήγηση του ΕΛ.Γ.Α. από τον κρατικό προϋπολογισμό κ.λπ..

Η επίκαιρη ερώτηση του κυρίου συναδέλφου έχει ως εξής:

Η άρνηση των κυβερνήσεων της Νέας Δημοκρατίας και του ΠΑ.ΣΟ.Κ. να επιχορηγήσουν τον ΕΛ.Γ.Α. από τον κρατικό προϋπολογισμό, όπως άλλωστε προβλέπονταν από το ν. 1790/1988, έχει σαν αποτέλεσμα τη συνειδητή χρεοκοπία του με χρέη 2,3 δισεκατομμύρια ευρώ και την αδυναμία του να εκσυγχρονίσει τον κανονισμό του, έτσι ώστε να υπάρχει πλήρης κάλυψη της αγροτικής παραγωγής και του αγροτικού κεφαλαίου από όλες τις φυσικές καταστροφές.

Οι διαβεβαιώσεις από τις κυβερνήσεις της Νέας Δημοκρατίας και του ΠΑ.ΣΟ.Κ. ότι ο ΕΛ.Γ.Α. δεν κινδυνεύει από τα χρέη του, επειδή εγγυητής είναι το δημόσιο, δεν έχουν καμία αξία, επειδή υπάρχουν πολλά παραδείγματα δημοσίων οργανισμών που τα χρέη τους χρησιμοποιήθηκαν σαν άλλοθι για το κλείσι-

μό τους ή την ιδιωτικοποίησή τους.

Η διαπίστωση αυτή ενισχύεται από το ν. 2945/2001 που ψήφισε η κυβέρνηση του ΠΑ.ΣΟ.Κ. και διατηρεί η Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας και ανοίγει το δρόμο στις ιδιωτικές ασφαλιστικές εταιρείες για να κερδοσκοπήσουν στον τομέα των γεωργικών ασφαλίσεων με κίνητρα από το κράτος ή από κοινωνικούς πόρους.

Ερωτάται ο κύριος Υπουργός:

Τι μέτρα θα πάρει για να απαλλάξει τον ΕΛ.Γ.Α. από το βραχύν των χρεών;

Θα αλλάξει το ν. 2945/2001, έτσι ώστε η ασφάλιση της αγροτικής παραγωγής και του αγροτικού κεφαλαίου να γίνεται αποκλειστικά από το δημόσιο ΕΛ.Γ.Α. που θα επιχορηγείται σταθερά από το κράτος; Θα εκσυγχρονίσει τον κανονισμό του ΕΛ.Γ.Α., έτσι ώστε να υπάρχει πλήρης κάλυψη της αγροτικής παραγωγής και του αγροτικού κεφαλαίου από όλες τις φυσικές καταστροφές;»

Ο Υφυπουργός κ. Κοντός έχει το λόγο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΟΝΤΟΣ (Υφυπουργός Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων): Κυρία Πρόεδρε, κύριοι συνάδελφοι, κατ' αρχάς πρέπει να ξεκαθαρίσουμε, το ότι εμείς ουδέποτε μιλήσαμε για κλείσιμο ή για ιδιωτικοποίηση του ΕΛ.Γ.Α.. Ο ΕΛ.Γ.Α. είναι ένας οργανισμός, ο οποίος ασκεί αγροτική κοινωνική πολιτική. Είναι ένας οργανισμός που βρίσκεται δίπλα στους αγρότες, σε δύσκολες για τους αγρότες ώρες και πρέπει να πούμε ότι μόνο η Ελλάδα και η Κύπρος έχουν κρατικούς οργανισμούς στο χώρο της ασφάλισης της αγροτικής παραγωγής.

Ο ΕΛ.Γ.Α. κάθε χρόνο εισπράττει εισφορές περίπου 90.000.000 ευρώ, ενώ οι αποζημιώσεις, που πληρώνει και τα λειτουργικά έξοδα, που πρέπει να πούμε ότι μειώνονται χρονιά με τη χρονιά, γιατί γίνεται μία σωστή και χρηστή διαχείριση, ανέρχονται σε 450.000.000 ευρώ.

Ο ΕΛ.Γ.Α. χρηματοδοτείται από τον κρατικό προϋπολογισμό και ένα μέρος των δαπανών καλύπτεται από δάνεια τα οποία λαμβάνει με την εγγύηση του ελληνικού δημοσίου και εξοφλούνται από το ελληνικό δημόσιο.

Θέλω να σας πω ότι ο δανεισμός του ΕΛ.Γ.Α. χρονιά με τη χρονιά μειώνεται και δεν αυξάνεται. Επίσης πρέπει να πούμε ότι ο ΕΛ.Γ.Α. λειτουργεί με πολύ ικανοποιητικό τρόπο τα τελευταία χρόνια, πρέπει να πούμε ότι οι εκτιμήσεις γίνονται με δίκαιο και αντικειμενικό τρόπο, να πούμε ότι οι αποζημιώσεις πληρώνονται νωρίτερα από ό,τι πληρωνόταν επί των ημερών της προηγούμενης κυβέρνησης, ότι εμείς κάναμε πράξη την καταβολή των αποζημιώσεων σε τρεις μήνες από τη συγκομιδή των προϊόντων, όπως αναφέραμε στο προεκλογικό μας πρόγραμμα, να πούμε ότι κατ' εξαίρεση έχουν συμπεριληφθεί και αποζημιώνονται και άλλες ασθένειες όπως είναι η ακαρπία, όπως είναι το κλαδοσπόρι, όπως είναι οι ιώσεις στον καπνό, όπως είναι η υποβάθμιση της ποιότητας λόγω δυσμενών καιρικών συνθηκών στο βαμβάκι και στα τεύτλα και μελετούμε τους κανονισμούς και της φυτικής και της ζωικής παραγωγής έτσι ώστε να προσθέσουμε και άλλους κινδύνους και στη φυτική και στη ζωική παραγωγή.

Ο ΕΛ.Γ.Α. λειτουργεί, όπως σας είπα, με πολύ ικανοποιητικό τρόπο, είναι δίπλα στους αγρότες και οι αγρότες νιώθουν ασφάλεια και εμπιστοσύνη απέναντι στον ΕΛ.Γ.Α.. Υπάρχει ένας συνεχής διάλογος με τους εκπροσώπους των αγροτών έτσι ώστε όποτε χρειάζεται να καλύπτουμε και άλλους κινδύνους στη φυτική και στη ζωική παραγωγή.

Θέλω να σας πω ότι με το νομοσχέδιο που σύντομα θα καταθέσουμε στη Βουλή και που θα αφορά θέματα και προβλήματα της ελληνικής κτηνοτροφίας, θα τα λύνει και θα καλύψουμε μία σειρά από κινδύνους στη ζωική παραγωγή που ουδέποτε έχουν καλυφθεί.

Επίσης θέλω να σας πω ότι έχουμε μία συνεχή επικοινωνία με τους αγρότες. Μας λένε ότι είναι ικανοποιημένοι γιατί ο ΕΛ.Γ.Α. έχει μετατραπεί από διώκτη των αγροτών σε ουσιαστικό υποστηρικτή της προσπάθειας των αγροτών. Οι εντολές που έχουμε δώσει είναι ο ΕΛ.Γ.Α. να βρίσκεται συνέχεια δίπλα στους Έλληνες αγρότες και με αποτελεσματικό τρόπο να τους στηρίζει σε πραγματικά δύσκολες στιγμές και δύσκολες ώρες γι'

αυτούς.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Ευχαριστούμε πολύ.

Ο κ. Τσιόγκας έχει το λόγο.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΙΟΓΚΑΣ: Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Τα συνολικά χρέη του ΕΛΓΑ σήμερα ανέρχονται σε 2,3 δισεκατομμύρια ευρώ, τα οποία αυξάνονται καθημερινά. Βεβαίως εγγυητής είναι το δημόσιο, όμως το δημόσιο δεν πλήρωσε ποτέ. Τα τοκοχρεολύσια του 2007 θα ανέλθουν στα 190.000.000 ευρώ, ενώ η πίστωση, η επιχορήγηση από την κρατικό προϋπολογισμό, φτάνει τα 150.000.000 ευρώ. Άρα υπολείπεται κατά 40.000.000 ευρώ, τα οποία θα οδηγήσουν τον ΕΛΓΑ σε τραπεζικό δανεισμό. Εάν προσθέσουμε και τα ανοίγματα της νέας χρονιάς, τότε η κατάσταση θα χειροτερεύσει.

Ενώ οι εισπράξεις του ΕΛΓΑ είναι όλα κι όλα 90.000.000 ευρώ, τα οποία είναι όλα από τους αγρότες, το κράτος δεν έχει επιχορηγήσει ποτέ τον ΕΛΓΑ από το 1988 έως το 2003 και τον οδηγείτε στην χρεοκοπία και στο κλείσιμο, όπως κάνατε και με την Κ.Υ.Δ.Ε.Π. παλαιότερα.

Ρωτάμε λοιπόν: Θα αλλάξετε το νόμο του 2001, ο οποίος προβλέπει τη δραστηριοποίηση ιδιωτικών ασφαλιστικών εταιρειών στις γεωργικές ασφαλίσεις, με κίνητρο, βεβαίως, που είναι η επιχορήγηση από τον κρατικό προϋπολογισμό, είτε από τον κοινωνικό πόρο, εισφορές σε προϊόντα και κρατήσεις υπέρ ΕΛΓΑ., θεωρώντας ότι οι γεωργικές ασφαλίσεις πρέπει να αποτελούν αντικείμενο ιδιωτικού κεφαλαίου, που αυτό σημαίνει κερδοσκοπία από τους ιδιώτες; Γι' αυτό εμείς υποστηρίζουμε ότι πρέπει να είναι δημόσια η ασφάλιση.

Δεύτερον, θα αλλάξετε το νόμο για να μην αφήνει περιθώρια στο ιδιωτικό κεφάλαιο να δραστηριοποιηθεί στον τομέα των αγροτικών ασφαλίσεων;

Τρίτον, αναγνωρίζετε να ή όχι τον κοινωνικό χαρακτήρα της ασφάλισης; Το ότι είναι εγγυητής το δημόσιο, δεν σημαίνει τίποτα. Εσείς με την πολιτική σας οδηγείτε τον ΕΛΓΑ. στη χρεοκοπία, γιατί αν τον χρηματοδοτούσατε σταθερά από τον κρατικό προϋπολογισμό, δεν θα είχε προβλήματα ο ΕΛΓΑ. σήμερα. Σας ρωτάμε να απαντήσετε: Θα χρηματοδοτείτε τον ΕΛΓΑ. σταθερά από τον κρατικό προϋπολογισμό;

Τρίτο ερώτημα για την αλλαγή του κανονισμού. Σήμερα, το μεγαλύτερο ποσοστό αποζημίωσης φτάνει στο 75%, ακόμα και εάν ο αγρότης πάθει ολική καταστροφή στην παραγωγή, η μεγαλύτερη αποζημίωση στο αγροτικό κεφάλαιο δεν ξεπερνά το 50%, ακόμα και εάν εξαφανιστεί και πάθει ολοκληρωτική ζημιά, ενώ πολλές φορές δεν αποζημιώνονται καθόλου. Θα καταθέσω κι αυτά τα έγγραφα που είναι έγγραφα του Υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη - Ψαρούδα): Κύριε Τσιόγκα...

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΙΟΓΚΑΣ: Τελευταία φράση.

Αν γίνει μια πυρκαγιά, η οποία δεν ξεπερνά τα χίλια στρέμματα ή τα πεντακόσια, όπως λένε τα έγγραφά σας, δεν παίρνει αποζημίωση ο αγρότης που θα πληγεί και του οποίου θα καούν τα σπαρτά ή σιδηρόπλοιο άλλο. Συνεπώς ένας αγρότης θα κάθεσαι και θα παρακολουθεί την πυρκαγιά να ξεπεράσει τα χίλια στρέμματα, για να πάρει αποζημίωση. Είναι λογική αυτή; Και θέλω να τα καταθέσω αυτά.

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Δημήτριος Τσιόγκας καταθέτει για τα Πρακτικά τα προαναφερθέντα έγγραφα, τα οποία βρίσκονται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Να πω, τέλος, ότι εμείς υποστηρίζουμε ότι οι αγρότες πρέπει να αποζημιώνονται στο 100% της ζημιάς που παθαίνουν σε όλη την παραγωγή απ' όλες τις θεομηνίες και στην παραγωγή και στο κεφάλαιο.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη - Ψαρούδα): Ευχαριστούμε, κύριε Τσιόγκα.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΙΟΓΚΑΣ: Τέλος, μια κουβέντα για τα αντιπλημμυρικά έργα.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη - Ψαρούδα): Παρακαλώ ολοκληρώθηκε ο χρόνος σας. Κάθε φορά η ίδια δουλειά γίνεται. Σας παρακαλώ πολύ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΙΟΓΚΑΣ: Κλείνω μ' αυτό, κυρία Πρόεδρε.

Δεν θα καταστρέφονταν οι αγρότες, αν φτιάχνατε έργα υποδομής στον Έβρο, για παράδειγμα, ή στη Θεσσαλία, όπου πνίγονται τον ένα μήνα και τον άλλο μήνα έχει ξηρασία.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη - Ψαρούδα): Παρακαλώ, κύριε Τσιόγκα. Τελείωσε ο χρόνος σας.

Το λόγο έχει ο κ. Κοντός.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΟΝΤΟΣ (Υφυπουργός Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων): Προφανώς, κυρία Πρόεδρε, έχει χαθεί η ουσία των ασφαλίσεων της αγροτικής παραγωγής, διότι εμείς δεν είπαμε ποτέ ότι θα ιδιωτικοποιηθεί ο ΕΛΓΑ., διότι εμείς δεν είπαμε ποτέ ότι θα χάσει το δημόσιο χαρακτήρα του. Εδώ έχουμε μπερδέψει την Κ.Υ.Δ.Ε.Π. με τον ΕΛΓΑ.. Η Κ.Υ.Δ.Ε.Π. ήταν μια συνεταιριστική οργάνωση καταχρεωμένη με πολλές ζημιές, η οποία οδηγήθηκε σε χρεοκοπία από μόνη της. Δεν έρχεται καμία κυβέρνηση να κλείσει συνεταιριστικές οργανώσεις, κύριε συνάδελφε.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΙΟΓΚΑΣ: Εσείς τη χρεοκοπήσατε. Δεν χρεοκόπησε από μόνη της.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΟΝΤΟΣ (Υφυπουργός Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων): Το συνεταιριστικό κίνημα είναι ιδιωτική πρωτοβουλία. Ο ΕΛΓΑ. είναι νομικό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου που ανήκει στον ευρύτερο δημόσιο τομέα, χρηματοδοτείται από τον κρατικό προϋπολογισμό και, όταν δεν φτάνουν αυτές εδώ οι πιστώσεις, τότε συνάπτει δάνεια, τα οποία πληρώνονται από το κράτος. Δεν είπα κανείς ότι το κράτος δεν θα πληρώσει και δεν πληρώνει τις οφειλές του ΕΛΓΑ. από τα δάνεια τα οποία συνάπτει.

Πέρα απ' αυτό, θέλω να σας πω, επειδή λέτε ότι θα έρθει το ιδιωτικό κεφάλαιο και οι ιδιωτικές ασφαλιστικές εταιρείες, ότι καμία ιδιωτική ασφαλιστική εταιρεία δεν ενδιαφέρεται να μπει στο χώρο της αγροτικής παραγωγής. Στο εξωτερικό μόνο το χαλάζι ασφαλίζουν. Καμία άλλη ζημιά δεν ασφαρίζεται. Δεν ενδιαφέρονται να μπουν. Με τον «ΟΑΣΙΣ» και το νομοσχέδιο του 2002 της προηγούμενης κυβέρνησης δόθηκε η δυνατότητα να μπουν και οι ιδιωτικές ασφαλιστικές εταιρείες. Όμως σας πληροφορώ ότι καμία μα καμία δεν έχει μπει στο χώρο αυτό, διότι θεωρείται πολύ επισφαλής ο χώρος. Γι' αυτό έρχεται το κράτος και καλύπτει τις ζημιές.

Σας είπα, επίσης, ότι έχουμε συμπεριλάβει και άλλες ασθένειες και στη φυτική και στη ζωική παραγωγή. Σας είπα ότι γίνονται δίκαιες και αντικειμενικές εκτιμήσεις. Σας είπα ότι έχουμε μειώσει κατά μέσο όρο κατά εκατό ημέρες την περίοδο που πληρώνονται οι αποζημιώσεις σε σχέση με την προηγούμενη κυβέρνηση.

Επίσης, πρέπει να ξέρετε ότι, ενώ πληρώνονταν οι αποζημιώσεις των Π.Σ.Ε.Α. σε τριάντισι χρόνια, έχουμε φτάσει σε λιγότερο από ένα χρόνο να πληρώνονται οι αποζημιώσεις των Π.Σ.Ε.Α. και αυτό είναι κάτι πάρα πολύ σημαντικό.

Το πιο σημαντικό, όμως, για εμάς ξέρετε ποιο είναι; Ότι οι Έλληνες αγρότες έχουν εμπιστοσύνη στη λειτουργία του ΕΛΓΑ., ότι οι οδηγίες που δώσανε είναι σαφέστατες: Να είστε δίπλα στους αγρότες, όταν παθαίνουν μια ζημιά, να τους βοηθάτε, να τους στηρίζετε, να έχετε μια επικοινωνία μαζί τους, γιατί είναι μια πολύ δύσκολη ώρα γι' αυτούς και το κράτος οφείλει σ' αυτήν την πολύ δύσκολη ώρα για τους αγρότες να είναι οδηγός και συμπαράστατός τους και είναι πράγματι τα τελευταία χρόνια των ημερών της σημερινής Κυβέρνησης και αρωγός και συμπαράστατος των αγροτών.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΙΟΓΚΑΣ: Πάντως η πλειοψηφία των αγροτών νιώθει αδικημένοι. Τους αδικείτε στις αποζημιώσεις.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη - Ψαρούδα): Ευχαριστούμε πολύ, κύριε Τσιόγκα. Το σύστημα αυτό δεν μπορεί να λειτουργήσει σε κάθε ερώτηση. Παρακαλώ πολύ, δεν έχετε το λόγο.

Επίκαιρες ερωτήσεις δεύτερου κύκλου:

Θα συζητηθεί η με αριθμό 312/12-2-2007 δεύτερη επίκαιρη ερώτηση του Βουλευτή του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας κ. Άγγελου Τζέκη προς τους Υπουργούς Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων και Μακεδονίας-Θράκης, σχετικά με την πληρωμή των Αγροτικών Δασικών Συνεταιρισμών Χαλκιδικής για την εργασία τους στην κατασκευή αντιδιαβρωτικών έργων στην Κασσάνδρα κ.λπ..

Η επίκαιρη ερώτηση του κ. Τζέκη έχει ως εξής:

«Απλήρωτοι είναι ακόμη οι Αγροτικοί Δασικοί Συνεταιρισμοί Χαλκιδικής για την εργασία τους των αντιδιαβρωτικών έργων στην Κασσάνδρα Χαλκιδικής μετά τη μεγάλη πυρκαγιά του περσινού καλοκαιριού.

Η Διεύθυνση Δασών Ν. Χαλκιδικής έγκαιρα με έγγραφό της (4116/28-8-2006) είχε ζητήσει την αναγκαία πίστωση, το Υπουργείο, όμως, έστειλε σε δύο δόσεις μάλιστα μέρος των χρημάτων αυτών.

Με νέο έγγραφό της στις 18-12-2006 η Διεύθυνση Δασών ζήτησε εκ νέου να της αποσταλούν άλλες 800.000 ευρώ για να πληρώσει τους αγροτικούς δασικούς συνεταιρισμούς τα οφειλόμενα, ώστε και αυτοί με τη σειρά τους να αποδώσουν το Φ.Π.Α. έως στις 20 Ιανουαρίου 2007.

Επειδή οι αγροτικοί δασικοί συνεταιρισμοί δεν έχουν πληρωθεί ακόμα και η ημερομηνία απόδοσης του Φ.Π.Α. έχει περάσει Ερωτάται ο κύριος Υπουργός, θα αποστείλει άμεσα όλα τα απαιτούμενα χρήματα για να πληρωθούν οι αγροτικοί δασικοί συνεταιρισμοί;»

Ο Υφυπουργός Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων κ. Κοντός έχει το λόγο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΟΝΤΟΣ (Υφυπουργός Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων): Το Υπουργείο Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων ανταποκρινόμενο στην ανάγκη για την εκτέλεση ειδικών δασοτεχνικών έργων στην περιοχή της Κασσάνδρας που επλήγη από την καταστροφική πυρκαγιά του 2006 χρηματοδότησε το οικείο Δασαρχείο Μακεδονίας που υπάγεται στην Περιφέρεια Κεντρικής Μακεδονίας προκειμένου να εκτελεστούν οι απαραίτητες εργασίες τόσο για την απομάκρυνση των καμένων δένδρων και την υποβοήθηση της φυσικής αναγέννησης όσο και για τη δημιουργία κλαδοπλεγμάτων και κλαδοφραγμάτων για τη συγκράτηση των εδαφών και τη μείωση της επιφανειακής απορροής. Το ύψος της χρηματοδότησης του Δασαρχείου Κασσάνδρας ανήλθε σε 1.200.000 ευρώ για το έτος 2006 και αφορούσαν αυτά την εκτέλεση των παραπάνω εργασιών.

Στο δασαρχείο όμως απεφάσισαν χωρίς να μας ενημερώσουν και καλώς το αποφάσισαν, ότι έπρεπε να γίνουν πρόσθετες εργασίες που ανέρχονται περίπου σε 800.000 ευρώ. Ενημερωθήκαμε εκ των υστέρων και η εντολή που τους έχουμε δώσει είναι από τις πιστώσεις που τους έχουν κατανεμηθεί από τον κρατικό προϋπολογισμό ύψους 1.100.000 ευρώ να απορροφήσουν τις 800.000 έτσι ώστε να πληρωθούν όλοι όσοι εργάστηκαν για την αποκατάσταση των ζημιών, να πληρωθούν οι δασικοί συνεταιρισμοί και να μην υπάρξει πρόβλημα.

Ήδη πρέπει να σας πω ότι με επιστολή του ο Γενικός Γραμματέας του Υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων κ. Σκιαδάς έχει ενημερώσει το δασαρχείο έτσι ώστε να καταβληθούν τα δεδουλευμένα.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Ο κ. Τζέκης έχει το λόγο.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΖΕΚΗΣ: Είπε ο κύριος Υπουργός ότι έχει κάνει προσπάθειες για να πληρωθούν οι δασεργάτες, αλλά μέχρι χθες δεν είχαν πληρωθεί για τις εργασίες που έκαναν που είναι σημαντικές, δηλαδή, τα αντιπλημμυρικά έργα σε μία τεράστια καμένη περιοχή πενήντα χιλιάδων στρεμμάτων.

Λέει ο κύριος Υπουργός ότι έδωσαν εντολή, αλλά μέχρι στιγμής έχουν μείνει απλήρωτοι. Και δεν είναι μόνο αυτό. Έχουν κόψει τα τιμολόγια, έχουν πληρώσει το Φ.Π.Α., καλούνται να πληρώσουν το Ι.Κ.Α. για δουλειές που έκαναν και χρήματα που δεν πήραν. Παρ' όλα αυτά εμείς θα παρακολουθήσουμε την εξέλιξη και θα σας ελέγξουμε πάλι.

Θέλω να συμπληρώσω ότι δεν έχουν ολοκληρωθεί τα αντιπλημμυρικά έργα. Αυτό είναι ένα πολύ σημαντικό ζήτημα για ολόκληρη την περιοχή. Ακόμα υπάρχουν καταγγελίες ότι τα καμένα δένδρα τα παίρνουν έμποροι για ίδια εκμετάλλευση. Μπαίνουν νύκτα μέσα και τα παίρνουν. Αυτό είναι ένα πολύ σοβαρό ζήτημα.

Αυτό που εμείς επισημαίνουμε προς την Κυβέρνηση είναι το μεγάλο ζήτημα της αναδάσωσης. Τον τρόπο θα τον επιλέξει και θα τον υποδείξει η Διεύθυνση Δασών. Και επιμένουμε σ' αυτό γιατί σε μια παλαιότερη πυρκαγιά στο ίδιο μέρος πριν από οκτώ

χρόνια, αντί να γίνει αναδάσωση είδαμε να κτίζονται εκεί μέσα πολυτελέστατες κατοικίες. Φοβόμαστε, λοιπόν, σε συνδυασμό και με το άρθρο 24 που θα συζητήσουμε εδώ την επόμενη εβδομάδα ότι και αυτό το μεγάλο μέρος που κήκε, αλλά παραμένει ένα δάσος ότι θα δοθεί στην επιχειρηματική δραστηριότητα.

Κύριε Υπουργέ, θα παρακολουθήσουμε αυτά που μας είπατε. Περιμένουμε εντός της εβδομάδος που μας έρχεται να πληρωθούν οι δασεργάτες. Οι δασεργάτες του Άνω Σταυρού και του Σταυρού βρίσκονται σε αγωνιστικές κινητοποιήσεις. Διεκδικούν το αυτονόητο να πληρωθούν για τις δουλειές που έκαναν. Μάλιστα εάν είναι δυνατόν να τους δώσουμε και τόκο.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Ο κύριος Υφυπουργός έχει το λόγο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΟΝΤΟΣ (Υφυπουργός Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων): Κατ' αρχάς όπως σας είπα οι πρόσθετες εργασίες έγιναν χωρίς να ενημερωθεί το Υπουργείο. Το δασαρχείο απεφάσισε. Συνεννοήθηκαν με τους δασεργάτες οι οποίοι απ' ό,τι έχουμε μάθει δέχθηκαν να πληρωθούν αυτήν τη χρονιά. Όπως σας είπα ο κ. Σκιαδάς ο Γενικός Γραμματέας έχει επικοινωνήσει με το δασαρχείο και έχει δώσει εντολή έτσι ώστε από την κατανομή 1.100.000 ευρώ, που έχουμε κάνει για το 2007 οι 800.000 ευρώ να πάνε για να πληρωθούν οι δασεργάτες.

Όσον αφορά τις καταγγελίες που αναφέρατε ότι γίνεται εκμετάλλευση των καμένων δέντρων θα επιληφθούμε, θα ερευνήσουμε, για να δούμε τι συμβαίνει έτσι ώστε να αποφύγουμε κάθε περίπτωση όπου γίνεται παράνομη εκμετάλλευση των καμένων δέντρων.

Για την αναδάσωση θέλω να σας πω ότι με βάση το νόμο κανείς δεν μπορεί στην περιοχή εκείνη να χτίσει ή δεν μπορεί να κάνει οτιδήποτε άλλο εκτός από αναδάσωση. Υπάρχει ένα σχέδιο της οικείας περιφέρειας που αναφέρει πως θα γίνει η αναδάσωση αυτή. Όλη αυτή η προσπάθεια χρηματοδοτείται έτσι ώστε σ' αυτόν τον πολύ όμορφο χώρο, να γίνει δάσος, να μη γίνουν ιδιωτικές κατοικίες ή ξενοδοχεία και να μη γίνει καμία παρανομία.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Ευχαριστούμε πολύ κύριε Υφυπουργέ.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να σας γνωρίσω ότι από τα άνω δυτικά θεωρεία παρακολουθούν την συνεδρίασή μας, αφού πρώτα ξεναγήθηκαν στην έκθεση με θέμα: «Έλληνες στη Διασπορά 15ος-21ος αι.» και στους λοιπούς χώρους του Μεγάρου της Βουλής των Ελλήνων τριάντα μαθήτριες και μαθητρίες και δύο συνοδοί-καθηγητές από το 2ο Λύκειο Παλαιού Φαλήρου.

Η Βουλή τους καλωσορίζει.

(Χειροκροτήματα από όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

Επανερχόμεθα στις επίκαιρες ερωτήσεις πρώτου κύκλου και θα συζητηθεί η τέταρτη με αριθμό 299/12-2-2007 επίκαιρη ερώτηση του Βουλευτή του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς κ. Αθανασίου Λεβέντη προς τους Υπουργούς Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων και Ανάπτυξης, σχετικά με τις διαρροές πετρελαιοειδών από το διυλιστήριο της «ΠΕΤΡΟΛΑ»-«ΕΛ.ΠΕ.» στις εγκαταστάσεις της «ΠΥΡ.ΚΑΛ.» στην Ελευσίνα, κλπ..

Η επίκαιρη ερώτηση σε περίληψη έχει ως εξής:

«Στην Ελευσίνα η προπολεμική βιομηχανία πυρομαχικών «ΠΥΡ.ΚΑΛ.» χωρίζεται μόνο από ένα μαντρότοιχο από τα Διυλιστήρια Πετρελαίου της Πετρόλα, που εγκαταστάθηκαν εκεί επί χούντας. Δεκάδες εργαζόμενοι έχουν χάσει τη ζωή τους σε ατυχήματα και στις δύο βιομηχανίες, με κορυφαίο αυτό της Πετρόλα το 1993 με τους δεκαπέντε απανθρακωμένους εργάτες.

Εκτός των άλλων κινδύνων, οι τεράστιες δεξαμενές της ΠΕΤΡΟΛΑ –«ΕΛ.ΠΕ.» παρουσιάζουν διαρροές που έχουν διαποτίσει το έδαφος και ρυπαίνουν σε μεγάλη έκταση τον υδροφόρο ορίζοντα. Ένα μέρος αναβλύζει στην επιφάνεια και διαρρέει προς τη θάλασσα, όπου γίνεται προσπάθεια συγκράτησης με φράγματα και άντλησης με ειδικές αντλίες. Δεκάδες γεωτρήσεις στο χώρο της «ΠΥΡ.ΚΑΛ.» δίνουν επίσης μεγάλη παροχή πετρελαιοειδών ουσιών, οι οποίες παρά τις καθημερινές αντλήσεις συνεχίζονται επί μία διετία τουλάχιστον.

Οι κίνδυνοι για το περιβάλλον από την εκτεταμένη ρύπανση υπεδάφους, υδροφόρου ορίζοντα και θάλασσας, είναι προφανείς όπως και από ένα μείζον ατύχημα, που μπορεί κυριολεκτικά να ανατινάξει την Ελευσίνα και όλο το Θριάσιο. Οι αρμόδιες λιμενικές και άλλες υπεύθυνες αρχές της πολιτείας έχουν εμφανώς ολιγωρήσει και η λήψη άμεσων μέτρων είναι επιβεβλημένη.

Κατόπιν των ανωτέρω, ερωτώνται οι κύριοι Υπουργοί:

Είναι σε γνώση τους αυτές οι διαρροές πετρελαιοειδών της «ΠΕΤΡΟΛΑ» –«ΕΛ.ΠΕ.» που έχουν δημιουργήσει ολόκληρες πετρελαιοπηγές κάτω από τα πυρομαχικά της «ΠΥΡ.ΚΑΛ.»;

Σε ποιους ελέγχους έχουν προβεί, ποιες οι αντλούμενες καθημερινά ποσότητες και ποια μέτρα λαμβάνουν για την προστασία του περιβάλλοντος και για την αποτροπή ενός σοβαρού ατυχήματος;

Είναι στις προθέσεις τους να εγκρίνουν τα σχέδια για επεκτάσεις της «ΠΕΤΡΟΛΑ»–«ΕΛ.ΠΕ.» και δημιουργία ενός νέου διυλιστηρίου ακόμα εγγύτερα στην «ΠΥΡ.ΚΑΛ.», που έχουν επανειλημμένα απορριφθεί από το Συμβούλιο της Επικρατείας και συγκεντρώνουν την καθολική αντίδραση των κατοίκων;»

Ο Υφυπουργός ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε. κ. Καλογιάννης έχει το λόγο.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ (Υφυπουργός Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων): Ευχαριστώ κυρία Πρόεδρε.

Σχετικά με το θέμα των διαρροών της «ΠΕΤΡΟΛΑ» –«ΕΛ.ΠΕ.» στην Ελευσίνα, αναφέρω κατ' αρχάς ότι η συγκεκριμένη βιομηχανία είναι εγκατεστημένη σε περιοχή η οποία είναι χαρακτηρισμένη ως βιομηχανική οχλούσα περιοχή βάσει του υφιστάμενου γενικού πολεοδομικού σχεδίου Ελευσίνας.

Μέσω των συγκεκριμένων από το Υπουργείο ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε. περιβαλλοντικών όρων έχει επιβληθεί στο διυλιστήριο η εγκατάσταση ενός συστήματος μονίτορινγκ, συνεχούς ελέγχου του υπεδάφους και των υπόγειων υδάτων με στόχο την πρόληψη της ρύπανσης από ενδεχόμενες διαρροές.

Επί πλέον και σε εφαρμογή των συγκεκριμένων περιβαλλοντικών όρων, η εταιρεία έχει καταρτίσει πρόγραμμα ανίχνευσης των διαρροών των δεξαμενών, με συγκεκριμένη μέθοδο και χρονοδιάγραμμα υλοποίησης το οποίο έχει κατατεθεί στο Υπουργείο ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε., έχει εγκριθεί και βρίσκεται σε πλήρη εφαρμογή.

Παράλληλα, προβλέπονται μέτρα και όροι σε περιπτώσεις έκτακτων περιστατικών, παραδείγματος χάριν λήψη μέτρων τα οποία είναι δυνατόν να περιλαμβάνουν μέχρι και τη διακοπή λειτουργίας της εγκατάστασης προκειμένου να διασφαλίζεται πλήρως η άμεση αντιμετώπιση με τις λιγότερες κατά το δυνατόν επιπτώσεις στο περιβάλλον.

Οι πρόσφατες αντλήσεις πετρελαιοειδών από τις διανοιχθείσες γεωτρήσεις συνδέονται μ' ένα περιστατικό εκροής πετρελαιοειδών στη θάλασσα περιοχή μπροστά από τη βιομηχανική μονάδα της «ΠΥΡ.ΚΑΛ.» προ διετίας, σύμφωνα με υπόμνημα το οποίο έχει στείλει το διυλιστήριο στον Υπουργό Ανάπτυξης. Συγκεκριμένα στις 19.5.2004 διαπιστώθηκε διαρροή πετρελαιοειδών στη θάλασσα μπροστά από την ακτογραμμή της «ΠΥΡ.ΚΑΛ.».

Εκτός της άμεσης λήψης μέτρων, τα οποία ήταν η απομόνωση της περιοχής με διπλά φράγματα, η χρήση απορροφητικών υλικών και οι απαντήσεις, ακολούθησαν οι εξής ενέργειες: Ενημερώθηκαν αμέσως οι αρμόδιες υπηρεσίες, Υπουργείο Εμπορικής Ναυτιλίας, Υπουργείο Ανάπτυξης, Υ.ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε., ο Δήμος Ελευσίνας. Κλήθηκε η εξειδικευμένη εταιρεία «INTERGEO» που πραγματοποίησε έρευνα υπεδάφους και υδρογεωλογικές μελέτες, για να διερευνηθεί η αιτία και ο τρόπος αντιμετώπισης του προβλήματος.

Από τις σχετικές έρευνες και μελέτες που έγιναν, διαπιστώθηκε ότι το πρόβλημα οφειλόταν σε μια παλιά διαρροή του αγωγού των «ΕΛ.ΠΕ.» που ενώνει τις εγκαταστάσεις Πάχης με το διυλιστήριο Ασπροπύργου. Η εκδήλωση του φαινομένου οφείλεται και στην έντονη βροχόπτωση των ημερών εκείνων στην περιοχή, που είχε ως αποτέλεσμα την ανύψωση του υδροφόρου ορίζοντα.

Για τον πλήρη έλεγχο της κατάστασης ανοίχθηκαν γεωτρή-

σεις κατά μήκος της διαρροής πριν την «ΠΥΡ.ΚΑΛ.» για απάντληση και παρακολούθηση της ρύπανσης. Μπορώ να σας πω ότι έχει επισκευαστεί ο αγωγός. Το Κεντρικό Λιμεναρχείο Ελευσίνας έχει επιβάλει πρόστιμο, έχουν δοθεί όλες οι οδηγίες για την πλήρη αντιμετώπιση του προβλήματος. Σήμερα δε ουσιαστικά το πρόβλημα βρίσκεται στην τελευταία φάση της απορρύπανσης του.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Υφυπουργού)

Να πω επίσης –και κλείνω με αυτό, κυρία Πρόεδρε– ότι η καθυστέρηση οφείλεται στις ιδιότητες του υπεδάφους, το οποίο είναι πορώδες και αυτό έχει ως αποτέλεσμα να γίνονται πολύ αργά οι διαδικασίες απορρύπανσης.

Ευχαριστώ πολύ, κυρία Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Ο κ. Λεβέντης έχει το λόγο.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΛΕΒΕΝΤΗΣ: Ευχαριστώ πολύ, κυρία Πρόεδρε.

Κύριε Υπουργέ, είσατε πολύ καθησυχαστικός και λέτε ότι συνδέεται με ένα ατύχημα που έγινε το 2004. Έγιναν εκεί οι μελέτες, υπάρχουν συστήματα ελέγχου κ.λπ.. Τα συστήματα αυτά έχουν προειδοποιήσει ότι από το 2000 υπάρχουν διαρροές στο υπέδαφος, κύριε Υπουργέ; Δεν ξέρω αν είναι εν γνώσει σας.

Όμως, το 2004 έγινε μια διαρροή στη θάλασσα σε έκταση τεσσεράμισι στρεμμάτων. Έγινε αναρρόφηση, μήπκαν φράγματα. Από εκεί και πέρα τι έγινε, κύριε Υπουργέ; Συνεχίζεται καθημερινά η παροχή πετρελαιοειδών που, όπως λέει το λιμεναρχείο, είναι ανάμεικτα ντίζελ και βενζίνη. Προσέξτε το αυτό, κύριε Υπουργέ! Βενζίνη κάτω από τα πυρομαχικά της «ΠΥΡ.ΚΑΛ.» και να λάβετε υπ' όψιν ότι εκεί έχουν γίνει επανειλημμένα ατυχήματα και εκρήξεις τόσο στην «ΠΥΡ.ΚΑΛ.» όσο και στην «ΠΕΤΡΟΛΑ» και έχουν χαθεί δεκάδες άνθρωποι! Καταλαβαίνετε, λοιπόν, τι μπορεί να συμβεί.

Μας λέτε τώρα εδώ ότι αυτό είναι στο τελευταίο στάδιο και ότι τότε συνδεόταν με τη βροχόπτωση. Όμως έχουν περάσει δύο χρόνια από τότε, κύριε Υπουργέ, και αν θα θέλατε, θα είχε πολύ ενδιαφέρον να επισκεφθείτε το χώρο, όπως έκανα και εγώ πριν από λίγες ημέρες και εκεί θα δείτε το εξής. Ρωτάμε τι γίνεται και μας λένε ότι στην παραλία επί μερικές ώρες κάθε μέρα αναρροφούν πετρέλαιο και έχει τριάντα τουλάχιστον γεωτρήσεις που είναι συνδεδεμένες με σωληνώσεις και από εκεί αναρροφούν κάθε μέρα πετρέλαιο, βενζίνη, πετρελαιοειδή.

Αυτό είναι απαράδεκτο από κάθε άποψη και εξαιρετικά επικίνδυνο. Δεν μπορεί να παίζουμε με τη φωτιά. Εδώ είναι ανακατεμένο κυριολεκτικά το μπαρούτι με τη φωτιά! Πού θέλετε, δηλαδή, να σταματήσει κανείς; Είναι απαράδεκτο, είναι επικίνδυνο και πάρτε μέτρα!

Και κάτι ακόμη που δεν μπορείτε να απαντήσετε, δεν ξέρω αν θα θέλατε, είναι το εξής: Τι θα γίνει τη στιγμή που σκέφτεται η «ΠΕΤΡΟΛΑ» –«ΕΛ.ΠΕ.» τώρα– να κάνει ένα καινούργιο διυλιστήριο που θα είναι ακριβώς στην περιοχή που συζητούμε, όπου έχουν γίνει διαρροές και όπου το έδαφος είναι κυριολεκτικά ναρκοθετημένο;

Η περιοχή του Θριασίου είναι μια περιοχή επιβαρυνόμενη από κάθε άποψη. Δεν υπάρχει λόγος να ανεχόμαστε κι αυτές τις καταστάσεις, γιατί –αν θέλετε– ο έλεγχος που έγινε δεν διαπίστωσε κανέναν υπεύθυνο και από την εισαγγελία μήπκε στο αρχείο, όπως συνήθως γίνεται ακόμα και για τα μεγάλα ατυχήματα, ακόμα και για τους δεκαπέντε νεκρούς της «ΠΕΤΡΟΛΑ» που απανθρακώθηκαν, δεν βρέθηκε κανένας αίτιος και κανένας δεν τιμωρήθηκε.

Εμείς επισημαίνουμε τους κινδύνους και θέλουμε να ελπίζουμε ότι τουλάχιστον έστω και πολύ αργά η πολιτεία θα κινηθεί, γιατί αλλιώς δεν ξέρουμε πού μπορεί να οδηγήσει αυτή η κατάσταση. Και αν δεν υπάρξει μείζον ατύχημα, πάλι η διαρροή είναι καθημερινή, όπως είναι επίσης και στα διυλιστήρια των «ΕΛ.ΠΕ.», όπου υπάρχουν τεράστιες υπόγειες δεξαμενές.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Ευχαριστούμε πολύ τον κ. Λεβέντη.

Το λόγο έχει ο κύριος Υπουργός.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΛΟΓΙΑΝΝΗΣ (Υφυπουργός Περιβάλλοντος,

Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων): Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Κατ' αρχάς, θα επαναλάβω ότι η πολιτεία κινήθηκε στην κατεύθυνση απορρύπανσης από την πρώτη στιγμή, κύριε συνάδελφε. Έχουν ληφθεί όλα τα απαραίτητα μέτρα. Εξήγησα τους λόγους για τους οποίους υπήρχε αυτή η καθυστέρηση στην ολική απορρύπανση της περιοχής. Το ότι η περιοχή απορρυπαίνεται φαίνεται και από τις ετήσιες εκθέσεις, τις οποίες είναι υποχρεωμένη η εταιρεία να υποβάλλει και υποβάλλει στο Υ.ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε. -στην αρμόδια διεύθυνση- και βεβαίως ελέγχονται αυτά τα στοιχεία.

Σας ενημερώνω επίσης ότι έχει δοθεί εντολή στην Ειδική Υπηρεσία Επιθεωρητών Περιβάλλοντος από την πρώτη στιγμή που ενημερώθηκε προσωπικά και είχαμε και την προφορική συζήτηση μαζί σας, η οποία προγραμματίσει το αμέσως προσεχές διάστημα ελέγχους στην περιοχή, ελέγχους τήρησης της περιβαλλοντικής νομοθεσίας και, βεβαίως, τα πορίσματα είναι κοινοποιήσιμα και, όπως γνωρίζετε καλά, η νομοθεσία προβλέπει ότι τα πορίσματα της Ειδικής Υπηρεσίας Επιθεωρητών Περιβάλλοντος διαβιβάζονται και στον εισαγγελέα.

Σε ό,τι αφορά το δεύτερο ερώτημα, το οποίο αναφέρετε στο

κείμενο της ερώτησής σας, δηλαδή, εάν υπάρχει σχέδιο επέκτασης της συγκεκριμένης εταιρείας, σας ενημερώνω ότι μέχρι σήμερα στο Υ.ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε. δεν έχει κατατεθεί σχετικός φάκελος για την έγκριση μελέτης περιβαλλοντικών επιπτώσεων για επέκταση της συγκεκριμένης βιομηχανίας.

Ευχαριστώ πολύ, κυρία Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Ευχαριστούμε πολύ.

Η με αριθμό 296/12-2-2007 πρώτη επίκαιρη ερώτηση πρώτου κύκλου του Βουλευτή της Νέας Δημοκρατίας κ. Μάξιμου Χαρακόπουλου προς τον Υπουργό Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων, σχετικά με τα κίνητρα για την καλλιέργεια ενεργειακών φυτών κ.λπ., διαγράφεται σε συνεννόηση με το Βουλευτή.

Η με αριθμό 302/12-2-2007 πρώτη επίκαιρη ερώτηση δεύτερου κύκλου του Βουλευτή του Πανελληνίου Σοσιαλιστικού Κινήματος κ. Γεωργίου Ντόλιου προς την Υπουργό Εξωτερικών, σχετικά με την επίσκεψη της Υπουργού στη Θράκη κ.λπ., διαγράφεται λόγω κωλύματος της Υπουργού.

Επομένως ολοκληρώθηκε η συζήτηση των επικαίρων ερωτήσεων.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, εισερχόμεθα στην

ΕΙΔΙΚΗ ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΞΗ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΒΟΥΛΗΣ

Συνέχιση της συζήτησης επί των προτάσεων για αναθεώρηση διατάξεων του Συντάγματος, σύμφωνα με τα άρθρα 110 του Συντάγματος και 119 του Κανονισμού της Βουλής.

Στη χθεσινή συνεδρίαση ολοκληρώθηκε η συζήτηση επί της αρχής επί των προτάσεων για αναθεώρηση των διατάξεων του Συντάγματος. Στη σημερινή συνεδρίαση θα συζητηθεί η πρώτη ενότητα, δηλαδή, τα άρθρα 1 έως και 22, συμπεριλαμβανομένων και δύο προτάσεων Βουλευτών. Η μία είναι στο άρθρο 5 παράγραφος 7 προσθήκη του κ. Λοβέρδου που υπογράφει πρώτος και πολλών Βουλευτών πολλών κομμάτων για την προστασία των ζώων και στο άρθρο 21 παράγραφος 5 του Συντάγματος της κ. Παπακώστα και άλλων Βουλευτών για την προσθήκη της μεταναστευτικής πολιτικής και περί Συμβουλίου Μεταναστευτικής Πολιτικής στο σχετικό άρθρο.

Σας υπενθυμίζω τους χρόνους πώς θα γίνει η συζήτηση που αποφασίστηκε χθες. Θα μιλήσουν ο γενικός εισηγητής της Νέας Δημοκρατίας και οι ειδικοί αγορητές των δύο άλλων κομμάτων για δεκαπέντε λεπτά, οι ειδικοί εισηγητές που έχουν οριστεί από τη Νέα Δημοκρατία για δέκα λεπτά, οι Κοινοβουλευτικοί Εκπρόσωποι για δεκαπέντε λεπτά και οι εγγεγραμμένοι ομιλητές για οκτώ λεπτά. Οι αρμόδιοι Υπουργοί για την ενότητα θα μιλήσουν για δεκαπέντε λεπτά και οι λοιποί Υπουργοί για δέκα λεπτά. Όσοι συνάδελφοι επιθυμούν να ομιλήσουν για εγγραφούν με το ηλεκτρονικό σύστημα ως το τέλος της ομιλίας των δύο πρώτων εισηγητών.

Τώρα το λόγο έχει ο γενικός εισηγητής της Νέας Δημοκρατίας κ. Πάνος Παναγιωτόπουλος.

ΠΑΝΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, εισερχόμαστε σήμερα στη συζήτηση των ενότητων των συγκεκριμένων άρθρων του ισχύοντος Συντάγματος της χώρας, για τα οποία έχουν υποβληθεί προτάσεις προς αναθεώρηση.

Σ' αυτήν την ενότητα, θα μου επιτρέψετε να μην ακολουθήσω την αριθμητική σειρά, αλλά να ακολουθήσω μια σειρά πολιτικής και θεσμικής αξιολόγησης. Θα αναφερθώ, λοιπόν, κατ' αρχάς στη βασική πρόταση της Νέας Δημοκρατίας και στη συνέχεια, δεν θα αποφύγω να σχολιάσω τα όσα έχουν προταθεί από την πλευρά της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης και μάλιστα αυτά που αφορούν τις σχέσεις Κράτους και Εκκλησίας.

Σ' αυτήν την ενότητα περιλαμβάνονται ορισμένα από τα πιο σημαντικά άρθρα του ισχύοντος Συνταγματικού Χάρτη της χώρας. Και περιλαμβάνονται αυτά τα άρθρα είτε γιατί η ζωή έδειξε ότι οι τροποποιήσεις που έγιναν στο παρελθόν δεν απέδωσαν είτε γιατί νέες προκλήσεις και νέα ζητήματα που τίθενται στην αρχή του 21ου αιώνα δείχνουν ότι η χώρα μας παρουσιάζει σημαντική υστέρηση έναντι άλλων κρατών και πρέπει έγκαιρα στο θεσμικό μας οικοδόμημα να πάρουμε τα απαραίτητα μέτρα.

Θα ξεκινήσω, λοιπόν, με το άρθρο 14 παράγραφος 9 του Συντάγματος. Για το άρθρο αυτό, το περίφημο άρθρο περί «Βασικού Μετόχου», έχουν ειπωθεί και έχουν γραφτεί πολλά. Ακόμα, όπως και εσείς έτσι και εγώ έχω νωπές τις εικόνες μπροστά μου στελεχών της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης να πανηγυρίζουν στα Μέσα Μαζικής Επικοινωνίας και σε ορισμένες περιπτώσεις μέσα στη Βουλή, όταν έγινε γνωστό ότι υπήρξε η γνωστή εμπλοκή στην Επιτροπή Ανταγωνισμού και στη Διεύθυνση Ανταγωνισμού της Ευρωπαϊκής Επιτροπής με τις επιστολές του κ. Σβάουμπ κ.ο.κ..

Αυτό που θέλω να ξεκαθαρίσω και θέλω να το θέσω ενώπιον της Ολομέλειας της Βουλής είναι το εξής: Υπάρχει κάποιος συνάδελφος από οποιαδήποτε πτέρυγα της Βουλής που θέλει να λάβει το λόγο σ' αυτήν τη διαδικασία και να μας πει ότι δεν υπάρχει διαπλοκή στην Ελλάδα; Αν υπάρχει κάποιος που πιστεύει ότι δεν υπάρχει ζήτημα διαπλοκής στην Ελλάδα να βγει και να το πει.

Η Νέα Δημοκρατία τι έκανε; Η Νέα Δημοκρατία με θάρρος και παρηρησία, από την εποχή που ήταν στην αξιωματική αντιπολίτευση, αποδέχθηκε και διαπίστωσε αυτό που γνωρίζει ο κάθε Έλληνας και η κάθε Ελληνίδα. Είπε ότι η ύπαρξη αυτού του φαινομένου δημιουργεί μια βαριά σκιά στην ποιότητα και στο δημόσιο ήθος της δημοκρατικής μας πολιτείας. Γι' αυτό η Νέα Δημοκρατία επεχείρησε να ξεκαθαρίσει το θέμα.

Δεν κατάλαβα, λοιπόν, για ποιο λόγο στελέχη της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης αισθάνθηκαν την ανάγκη να επιχαιρούν, να πανηγυρίζουν, όταν υπήρξε η γνωστή εμπλοκή για θέματα ανταγωνισμού με τις επιστολές του αρμοδίου διευθυντού του κ. Σβάουμπ. Δεν υπάρχει θέμα; Αντιλαμβάνομαστε ή δεν αντιλαμβάνομαστε ότι υπάρχει θέμα; Αν υπάρχει θέμα πρέπει να καθίσουμε κάτω όλες οι πτέρυγες της Βουλής, πρέπει να σκύψουμε πάνω στο πρόβλημα και να θωρακίσουμε την ποιότητα και το περιεχόμενο της δημοκρατίας μας σήμερα.

Γιατί με τη βοήθεια όλου του ελληνικού λαού και με τη σύμπραξη όλων των πτερύγων της Βουλής έχουμε κατακτήσει το μεγαλύτερο ίσως και πλέον αδιατάρακτο διάστημα κοινοβουλευτικού δημοκρατικού βίου από το 1975 μέχρι σήμερα. Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι η δημοκρατία μας δεν έχει προβλήματα. Και ένα από τα προβλήματα της δημοκρατίας μας είναι ακριβώς οι «επικίνδυνες» σχέσεις, οι περίεργες σχέσεις, οι ματαιές σχέσεις, οι σκοτεινές σχέσεις σε αρκετές περιπτώσεις μεταξύ ισχυρών του χρήματος, λειτουργών του πολιτικού συστήματος και ιδιοκτητών των Μέσων Μαζικής Επικοινωνίας.

Η Νέα Δημοκρατία, λοιπόν, διαπιστώνει το πρόβλημα. Η Νέα Δημοκρατία αποδέχεται την ευθύνη του πολιτικού κόσμου να το λύσει και λέει ότι να μην υπήρξαν προβλήματα στο παρελθόν, αλλά δεν αφορούσαν την ουσία. Αφορούσαν τη διαδικασία επίλυσης, τα εργαλεία επίλυσης.

Ελάτε, λοιπόν, να βελτιώσουμε αυτά τα θεσμικά εργαλεία και να καταλήξουμε σε λύση. Γι' αυτό προτείνουμε την αναθεώρηση του άρθρου 14.

Από το άρθρο 14, θα περάσω στο άρθρο 16. Για το άρθρο 16, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχει γίνει πολύ μεγάλη φασαρία τον τελευταίο καιρό και –κακά τα ψέματα– είναι ο βασικός λόγος για τον οποίο η Βουλή σήμερα εμφανίζει άδεια τα έδρανα της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης, άδεια τα έδρανα του ΠΑ.ΣΟ.Κ.. Μία σωστή επιλογή έκανε ο Αρχηγός του ΠΑ.ΣΟ.Κ. τα τελευταία χρόνια και αυτή η επιλογή ενοχοποιήθηκε, δαιμονοποιήθηκε. Θυσίασε, λοιπόν, το μείζον για το έλασσον. Και ιδού το αποτέλεσμα!

Να ξεκαθαρίσω από την αρχή με την ιδιότητα του γενικού εισηγητή της Νέας Δημοκρατίας –το είπα και στην Επιτροπή, το επαναλαμβάνω και ενώπιόν σας– ότι δεν έχει καμία σχέση με την πραγματικότητα αυτό που αποδίδεται ως πρόταση της Νέας Δημοκρατίας, δηλαδή ότι με την αναθεώρηση του άρθρου 16 η Νέα Δημοκρατία θα δώσει την παιδεία μας στα ιδιωτικά συμφέροντα. Μάλιστα, προσπαθούν να το διακωμωδήσουν με την έκφραση «κάθε πόλη και στάδιο, κάθε χωριό και πανεπιστήμιο».

Αυτό δεν έχει καμία σχέση μ' αυτό το οποίο οραματιζόμαστε, μ' αυτό το οποίο σχεδιάζουμε. Για τη Νέα Δημοκρατία –το επαναλαμβάνω και θα το λέω με τον πλέον κατηγορηματικό και απόλυτο τρόπο– η εκπαίδευση σ' όλες τις βαθμίδες παραμένει δημόσιο αγαθό και αποτελεί υποχρέωση του κράτους να την παρέχει δωρεάν και να εξασφαλίζει την πληρότητά της και το εύρος της.

Από εκεί και πέρα, αυτοί οι οποίοι κόπτονται για την «ταξικότητα» –η λέξη σε εισαγωγικά– της συγκεκριμένης πρότασης, τη δήθεν ταξικότητα, το επικίνδυνο δήθεν της συγκεκριμένης πρότασης, τι έχουν να απαντήσουν στην αυτονόητη διαπίστωση ότι το δημόσιο μονοπώλιο στο χώρο της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, αντί να οδηγήσει σε αναβάθμιση, οδήγησε σε υποβάθμιση του δημοσίου πανεπιστημίου;

Αυτό αποτελεί κοινό τόπο και δεν θίγει σε καμία περίπτωση ούτε το σημαντικό ακαδημαϊκό δυναμικό που έχουμε στο ελληνικό πανεπιστήμιο ούτε το υψηλό επίπεδο των φοιτητών μας. Το σύστημα πάσχει στην τριτοβάθμια εκπαίδευση και δεν είναι δυνατόν να ακούμε κραυγές ότι πάει η Νέα Δημοκρατία να υπο-

βαθμίσει το δημόσιο πανεπιστήμιο, όταν αυτήν τη στιγμή για αρκετούς μήνες τα δημόσια πανεπιστήμια έχουν σταματήσει να εργάζονται, ακυρώνονται ουσιαστικά οι εξεταστικές περιόδους και εκατοντάδες χιλιάδες σπουδαστές και σπουδάστριες και ελληνικές οικογένειες βυθίζονται στη σύγχυση, στην απόγνωση και στην απελπισία.

Επιτέλους, κάποιος πρέπει να αναλάβει τις ευθύνες του. Η Κυβέρνηση αναλαμβάνει την ευθύνη της. Το ίδιο περιμένουμε από όλες τις πτέρυγες του πολιτικού μας συστήματος.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, όπως είχαμε την ευκαιρία να πούμε και στην επιτροπή που συζήτησε και επεξεργάστηκε τις προτάσεις για την Αναθεώρηση, η Νέα Δημοκρατία πριν τη λήξη της προαναθεωρητικής φάσης, δηλαδή πριν φτάσουμε στο τέλος της θητείας της παρούσας Βουλής, θα έχει προχωρήσει στη σημαντική ενίσχυση και αναβάθμιση του δημοσίου πανεπιστημίου μ' ένα νέο νόμο πλαίσιο που θα περιλαμβάνει μεταξύ των άλλων τη θεσμοθέτηση της αξιολόγησης σ' όλα τα επίπεδα λειτουργίας, την αλλαγή του καθεστώτος εκλογής των μελών του Δ.Ε.Π., την αλλαγή του καθεστώτος εκλογής των πρυτανικών αρχών, την αλλαγή του καθεστώτος των πανεπιστημιακών συγγραμμάτων και, επιτέλους, την αλλαγή του καθεστώτος του πανεπιστημιακού ασύλου, διότι δεν είναι δυνατόν στο όνομα της ελεύθερης διακίνησης των ιδεών, να προσφέρεται μέσα στο πανεπιστήμιο στέγη σε κάθε εγκληματική και παραβατική πράξη.

Δεν είναι δυνατόν ο πολιτικός κόσμος της χώρας να κάθεται παθητικός και να βλέπει δημόσια κτήρια του ελληνικού δημοσίου πανεπιστημίου, που για παράδειγμα δώρισαν εθνικοί ευεργέτες όπως ο Τσιτσίκης και ο Ζάππας, να παραδίδονται στις φλόγες από τους γνωστούς άγνωστους κουκουλοφόρους και να ξεχνάει ότι αυτά δόθηκαν στην ελληνική κοινωνία και το ελληνικό έθνος από τους εθνικούς ευεργέτες για να σπουδάσουν τα παιδιά του εργαζόμενου ελληνικού λαού.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

Διότι το παιδί της οικογένειας που είναι οικονομικά ισχυρή, θα βρει τρόπο να ταξιδέψει από τη μία άκρη της Αμερικής μέχρι την άλλη για να βρει το κατάλληλο πανεπιστήμιο. Εμείς θέλουμε να λειτουργεί το δημόσιο πανεπιστήμιο για να δίνει στον καλό μαθητή και φοιτητή το «διαβατήριό» της κοινωνικής ανέλιξης και προόδου και αυτό μας αφορά κυρίως για την αγροτική οικογένεια, για τη μικροαστική οικογένεια, για την εργατική οικογένεια που αν δεν ανέβει στο κοινωνικό «ασανσέρ» μέσα στα πλαίσια μιας διαταξικής δημόσιας εκπαίδευσης, έχει χάσει το τρένο της ζωής.

Ας δούμε τι λέει η Νέα Δημοκρατία. Εμείς λέμε να ανοίξουμε τις λεωφόρους του ανταγωνισμού θεσμοθετώντας το μη κερδοσκοπικό, κοινωφελές, μη δημόσιο πανεπιστήμιο. Ακούμε τις αντιρρήσεις που έγκεινται στο πώς θα γίνει αυτό. Το κάθε κέντρο ελευθέρων σπουδών, το κάθε εργαστήριο ελευθέρων σπουδών θα ανοίξει το δικό του –σε εισαγωγικά– «ακαδημαϊκό κατάστημα» στη γωνία του δρόμου; Αυτό θέλουμε να κάνουμε;

Η απάντηση είναι ότι τα πράγματα θα είναι ξεκάθαρα και απολύτως αυστηρά. Και γίνομαι σαφέστερος. Από τη στιγμή που θα αναθεωρηθεί το άρθρο 16, θα υπάρξει ένας εκτελεστικός νόμος αυστηρός, απόλυτος, κατηγορηματικός, που θα βάζει στέρες και αυστηρές προδιαγραφές για το τι θα γίνει, πώς θα γίνει, ποιο θα είναι το μετοχικό κεφάλαιο και θα υπάρχει ενιαία αξιολόγηση και ενιαίο πλαίσιο προσόντων για τους διδάσκοντες και του δημοσίου και του μη δημοσίου πανεπιστημίου.

Επίσης, προτείνουμε στην Επιτροπή Αναθεώρησης –και αποτελεί δική μου πρόταση την οποία κατέθεσα στην Επιτροπή Αναθεώρησης και θα την επαναλάβω και στην Ολομέλεια της Βουλής– πέρα του εκτελεστικού νόμου, η αδειοδότηση του κάθε πανεπιστημίου που θα είναι νομικό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου, δηλαδή του κάθε νέου πανεπιστημίου που θα προκύψει από την αναθεώρηση του άρθρου 16, να γίνεται με ξεχωριστό νόμο που θα έρχεται ad hoc προς συζήτηση στη Βουλή των Ελλήνων. Πλήρης διαφάνεια, πλήρης δημοσιότητα, εξαντλητικός κοινοβουλευτικός και δημόσιος έλεγχος. Δεν είναι κατοχύρωση αυτή;

Και εν πάση περιπτώσει, όπως σωστά είπε ο Κώστας Καρα-

μανλής χθες, δεν είναι δυνατόν να αποδεχόμαστε και να νομιμοποιούμε στην Ελλάδα πτυχία από τις πλέον απίθανες χώρες και να αρνούμεθα στις εβδομήντα πέντε χιλιάδες ξενιτεμένων παιδιών μας –και όταν λέω ξενιτεμένων, αναφέρομαι στην ακαδημαϊκή μετανάστευση– να μπορέσουν να σπουδάσουν στην Ελλάδα και να εξασφαλίσουν ένα καλύτερο μέλλον.

Επιπλέον, θεωρούμε ότι αυτή η αλλαγή θα καταστήσει την Ελλάδα πόλο έλξης φοιτητικού δυναμικού από πολλές χώρες της βαλκανικής περιφέρειας, αλλά και της Νοτιοανατολικής λεκάνης της Μεσογείου.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει προειδοποιητικά το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Κυρία Πρόεδρε, σας παρακαλώ δώστε μου λίγα λεπτά ακόμα.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, επειδή δεν επαρκεί ο χρόνος, θα ήθελα να τονίσω την εξαιρετική σημασία της πρότασης της Νέας Δημοκρατίας για την αναθεώρηση του άρθρου 22. Είναι ξεκάθαρο ότι ζούμε σ' ένα παγκοσμιοποιημένο πλαίσιο αγορών, όπου κοινωνικές δομές που κυριάρχησαν στην Ευρώπη από την εποχή του Διαφωτισμού και μετά, αμφισβητούνται.

Εμείς ως Νέα Δημοκρατία σεβόμαστε και δίνουμε εξαιρετική σημασία στην ελευθερία της αγοράς και στην ελευθερία της ιδιωτικής οικονομίας, γιατί θεωρούμε ότι ο πλούτος παράγεται, κυρίως, στον ιδιωτικό τομέα. Και αν δεν υπάρξει παραγωγή και συσσώρευση πλούτου, δεν μπορούμε να μιλάμε για πολιτικές αναδιανομής από το κράτος υπέρ των αδυνάτων.

Παρ' όλα αυτά, όμως, εμείς θεωρούμε ότι μαζί με πολιτικές υπέρ της επιχειρηματικότητας πρέπει να συμβαδίζουν μέτρα υπέρ της κοινωνικής συνοχής. Γι' αυτό η Νέα Δημοκρατία προτείνει να συμπεριλάβουμε με κατηγορηματικό τρόπο στο Σύνταγμα –γι' αυτό ζητούμε και την αναθεώρηση του άρθρου 22 παράγραφος 1– ότι είναι σαφής υποχρέωση του κράτους να μεριμνά για την εμπέδωση της κοινωνικής συνοχής.

Στα πλαίσια της δέσμης προτάσεων για την αναθεώρηση συγκεκριμένων διατάξεων, δεν θέλω να αφήσω ασχολίαστο ένα μεγάλο θέμα. Δεν περιλαμβάνεται μεταξύ των προτάσεων της Νέας Δημοκρατίας, αλλά περιλαμβάνεται μεταξύ των προτάσεων του ΠΑ.ΣΟ.Κ. Αφορά τα πρώτα άρθρα του Συντάγματος και θίγει τις σχέσεις κράτους και εκκλησίας.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, καθ' όλη τη διάρκεια της διακυβέρνησης της χώρας από τις κυβερνήσεις Σημίτη, ήταν μεγάλος ο αριθμός εκείνων των ακαδημαϊκών, συσπειρωμένων γύρω από τις τότε ομάδες εξουσίας, που επιχειρούσαν να μας πείσουν ότι υπάρχει μείζον πρόβλημα στην Ελλάδα και ότι πρέπει, επιτέλους, να διαχωρίσουμε το κράτος από την εκκλησία.

Το βασικό τους επιχείρημα ήταν και είναι ότι στην Ελλάδα απειλούνται επικίνδυνα φαινόμενα ορθόδοξου θρησκευτικού φονταμενταλισμού, ότι η Ελλάδα παρουσιάζει ένα αναχρονιστικό πλαίσιο στις σχέσεις κράτους και εκκλησίας και ότι ο διαχωρισμός αυτός θα είναι συνεπής προς τον ευρωπαϊκό βηματισμό και την ευρωπαϊκή παράδοση. Λυπάμαι γι' αυτές τις απόψεις. Σέβομαι τις απόψεις που έχουμε απέναντί μας, αλλά δεν μπορώ παρά να τις χαρακτηρίσω ανιστόρητες απόψεις.

Εάν στην Ελλάδα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το Σύνταγμα μας αναφέρει σαφώς στο άρθρο 3 ότι η επικρατούσα θρησκεία είναι η θρησκεία της Ανατολικής Ορθόδοξης Εκκλησίας του Χριστού, είναι γιατί στην Ελλάδα από τη συγκρότηση του ελληνικού κράτους η ορθόδοξη χριστιανική πίστη έπαιξε έναν ιδιαίτερο ρόλο. Είναι αυτό που οι ιστορικοί του έθνους μας και του λαού μας ονομάζουν «ελληνική ιστορική ιδιαιτερότητα».

Δεν μπορούμε να ξεχνάμε ότι το γένος των Ελλήνων στον καιρό του οθωμανικού ζυγού επιβίωσε, διατήρησε τη γλώσσα του, διατήρησε την ιστορική και εθνική του συνείδηση σε εποχές, που δεν υπήρχε ελληνικό ανεξάρτητο, ελεύθερο, ανεξαρτημένο χάρη στην ορθόδοξη χριστιανική πίστη. Αυτό έχει αποτυπωθεί στο συνταγματικό χάρτη της χώρας. Και αυτό ούτε αναθεωρείται ούτε αλλάζει ούτε διαγράφεται ούτε ακυρώνεται.

Και επειδή ακούμε να μας λένε τι γίνεται στην Ευρώπη, αν αφήσουμε έξω την εικόνα της Γαλλίας, όπου έχουμε μια διαφορετική παράδοση από τη γαλλική επανάσταση κ.ο.κ., γνωρίζουν αυτοί που μας κανοναρχούν ότι, για παράδειγμα στην Αγγλία

–ακούστε τη βρετανική ιδιαιτερότητα– αρχηγός της αγγλικανικής εκκλησίας είναι ο εκάστοτε βασιλεύς ή η βασίλισσα της Αγγλίας. Σε νομοθετικά σώματα της βρετανικής πολιτείας συμμετέχουν από το αξίωμά τους εκπρόσωποι της αγγλικανικής εκκλησίας. Στις επίσημες τελετές του βρετανικού θρόνου συμμετέχουν εκπρόσωποι της βρετανικής εκκλησίας.

Και προσέξετε, σε μία χώρα που φημίζεται για το σεβασμό της στα ατομικά δικαιώματα, για να γίνει κάποιος αρχηγός του κράτους, δηλαδή για να γίνει βασιλεύς ή βασίλισσα, θα πρέπει να ανήκει μόνο στο αγγλικανικό δόγμα. Τα γνωρίζουν αυτά, αυτοί που μας κανοναρχούν και προσπαθούν να μας πείσουν ότι υπάρχει ζήτημα διαχωρισμού κράτους και εκκλησίας στην Ελλάδα;

Για τη Νέα Δημοκρατία δεν υπάρχει κανένα θέμα. Κράτος και εκκλησία έχουν ήδη τους δικούς τους διακριτούς ρόλους. Η ελληνική ιστορία έχει θέσει τα πράγματα στο σωστό πλαίσιο και τέτοια ζητήματα δεν απασχολούν τον ελληνικό λαό.

Και κάτι ακόμη, επειδή ακούω επιχειρήματα περί προσηλυτισμού. Μα δεν γνωρίζουν αυτοί, που ζητούν να απαλειφθεί από το Σύνταγμα η απαγόρευση του προσηλυτισμού ότι τέτοια ζητήματα κατά του προσηλυτισμού έχουν τεθεί στη γερμανική Βουλή ή στη γαλλική Εθνική Συνέλευση;

Δεν γνωρίζουν ότι υπάρχουν αποφάσεις του Συμβουλίου της Ευρώπης που αφορούν τέτοια ζητήματα, ενώ στη Γαλλία έχει συγκροτηθεί και ειδική διακομματική κοινοβουλευτική επιτροπή για να ερευνήσει το θέμα των σχέτων και του σκοτεινού ρόλου;

Και να πούμε και κάτι άλλο: Οι διατάξεις περί προσηλυτισμού δεν αποτελούν ρατσιστικό προνόμιο υπέρ της Ορθόδοξης Εκκλησίας σε βάρος άλλων δογμάτων, διότι το άρθρο 13 του Συντάγματος, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, κατοχυρώνει την πλήρη θρησκευτική ελευθερία, ισονομία και ισοτιμία όλων των δογμάτων στην Ελλάδα. Η απαγόρευση περί προσηλυτισμού θα πρέπει να πούμε ότι εφαρμόζεται –προσέξετε– και για να προστατευθεί και τους οπαδούς άλλων δογμάτων, όταν αισθάνονται οι οπαδοί αυτοί ότι επιχειρείται ο προσηλυτισμός τους από οπαδούς της Ορθόδοξης Χριστιανικής Εκκλησίας.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Κύριε Παναγιωτόπουλε, ολοκληρώστε, παρακαλώ.

ΠΑΝΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Κλείνω, κυρία Πρόεδρε.

Θεωρούμε, λοιπόν, ότι το πλαίσιο των σχετικών διατάξεων δεν πρέπει να αλλάξει, θεωρούμε ότι όλη η φασαρία που γίνεται, γίνεται για να εξυπηρετήσει μικροκομματικές και μικροπολιτικές σκοπιμότητες, γι' αυτό η Νέα Δημοκρατία εμμένει στις δικές της προτάσεις, πιστεύοντας ακράδαντα και έχοντας την εδραία πεποίθηση ότι οι προτάσεις αυτές που σας ανέπτυξα –και θα αναπτύξουν και οι συνάδελφοι του κόμματος– έρχονται να απαντήσουν σε συγκεκριμένα αιτήματα του ελληνικού λαού και όχι σε δήθεν προβλήματα, τα οποία επιχειρούν να δημιουργήσουν κάποιοι, όπως είπα, για να εξυπηρετηθούν δικές τους σκοπιμότητες.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Ευχαριστούμε πολύ τον κ. Παναγιωτόπουλο.

Το λόγο έχει ο κ. Σκυλλάκος εκ μέρους του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδος.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΣΚΥΛΛΑΚΟΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, συζητάμε σήμερα τα άρθρα, τα οποία αναφέρονται στην ημερήσια διάταξη. Κυριότερο από άποψη πολιτικής σημασίας είναι το άρθρο 16. Έξω από τη Βουλή γίνονται αυτήν τη στιγμή πολύ μεγάλες συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις φοιτητών, μαθητών, εκπαιδευτικών, εργαζομένων. Πρόκειται για μαζικές κινητοποιήσεις που κρατούν δέκα μήνες, από το Μάιο της περυσινής χρονιάς. Αυτές συμπεριλαμβάνουν και οπαδούς –ίσως και οργανωμένους– και του ΠΑ.ΣΟ.Κ., αλλά και της Νέας Δημοκρατίας.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΥΚΟΥΡΕΝΤΖΟΣ: Το αντίθετο.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΣΚΥΛΛΑΚΟΣ: Ακριβώς έτσι είναι.

Εν πάση περιπτώσει, για μας το άρθρο 16 είναι η κορυφή του παγόβουνου. Ποιο είναι το παγόβουνο; Το παγόβουνο είναι η συνολική πολιτική της Νέας Δημοκρατίας και του ΠΑ.ΣΟ.Κ. στα ζητήματα της παιδείας. Έχουν κοινή στρατηγική, κοινή πολιτι-

κή. Δηλαδή, θέλουν να προσαρμοστεί η παιδεία και η ανώτατη εκπαίδευση στους κανόνες της αγοράς, στην ανταγωνιστικότητα, να δεθούν τα πανεπιστήμια και γενικότερα η παιδεία περισσότερο με τους επιχειρηματίες. Να γίνει δηλαδή πιο αποδοτική η επιχείρηση, τελικά, αξιοποιώντας τη γνώση και τις δυνατότητες, που τους δίνει η πρόσβαση στους χώρους της παιδείας.

Και τα δύο κόμματα βλέπουν την εκπαίδευση όχι σαν κοινωνικό αγαθό, αλλά σαν εμπόρευμα. Έχουν συμφωνήσει σε διάφορες συνόδους, είτε άτυπες, όπως στη Μπολόνια, είτε οργανωμένες, όπως είναι της Λισαβόνας, που δίνουν κατευθύνσεις για το τι θα γίνει με την παιδεία. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα η πραγματική γνώση να αντικαθίσταται με τις δεξιότητες, η επιστημονική γνώση να αντικαθίσταται σε μεγάλο βαθμό με την κατάρτιση, με την προοπτική να έχουμε δύο κύκλους σπουδών: αυτοί που θα πάνε τρία χρόνια και που θα είναι επιστήμονες κατωτέρου επιπέδου –ίσως δεν θα θεωρούνται επιστήμονες, μ' όλες τις επιπτώσεις για το τι θα σημαίνει το πτυχίο τους– και η ελίτ, που θα είναι ένας μικρότερος αριθμός, οι οποίοι θα πιάσουν τις δεσπόζουσες θέσεις στην οικονομία. Δηλαδή, μεγαλώνουν οι ταξικοί φραγμοί της μόρφωσης όχι μόνο στην ανώτατη εκπαίδευση, αλλά σ' όλα τα επίπεδα του εκπαιδευτικού μας συστήματος, δίνονται συνεχώς λιγότερα χρήματα από τον κρατικό προϋπολογισμό, αν το συγκρίνουμε και με τις ανάγκες, οι οποίες μεγαλώνουν. Διότι μπορεί κάποια στιγμή να δοθούν περισσότερα χρήματα, αλλά έχουν μεγαλώσει τόσο πολύ οι ανάγκες που τα κενά είναι ακόμη μεγαλύτερα από τα προηγούμενα. Υπάρχει λιγότερη χρηματοδότηση και παρέμβαση των επιχειρηματιών όχι μόνο στην έρευνα, αλλά μέχρι και στα προγράμματα.

Και ειδικά για τα πανεπιστήμια αυτό θα επιτευχθεί με δύο όπλα: το ένα όπλο είναι η αποκέντρωση, που αφορά τη μέση εκπαίδευση και την κατώτερη εκπαίδευση, ώστε να μπορούν να φτιάχνουν ό,τι προγράμματα θέλουν, ευέλικτες ζώνες και το άλλο όπλο είναι ότι θα αξιολογούνται οι σχολικές μονάδες και τα πανεπιστήμια κατά τρόπο που να τιμωρούνται με λιγότερη χρηματοδότηση αυτά τα οποία δεν θα έχουν καλό βαθμό, δεν θα έχουν βαθμολογηθεί και θα αναγκάζονται όλοι να πηγαίνουν στους σπόνσορες, στην αναζήτηση πηγών. Δηλαδή θα είναι νομικά πρόσωπα, ίσως, του δημοσίου, αλλά θα λειτουργήσουν με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια. Η λογική αυτή καθορίζεται και από τη λογική της Ευρωπαϊκής Ένωσης και από τις αποφάσεις των οργάνων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ακόμη ίσως και από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο. Δηλαδή, αν θα γίνουν μη κρατικά, όπως τα λέτε εσείς –εμείς τα λέμε ιδιωτικά– πανεπιστήμια, θα πρέπει να υπάρχουν ενιαίοι κανόνες και για τα δύο. Τότε θα μπει το ζήτημα: ορισμένα πανεπιστήμια που θεωρούνται κρατικά θα χρηματοδοτούνται και τα μη κρατικά δεν θα χρηματοδοτούνται; Θα απαιτήσουν και αυτά χρηματοδότηση. Ένα το κρατούμενο, θα υπάρχουν άλλοι κανόνες για τους μεν και άλλοι για τους δε; Όχι, θα μπου οι ίδιοι κανόνες με όλα αυτά που είπαμε, με σπόνσορες κλπ. Δεν θα τα βγάλουν πέρα τα κρατικά πανεπιστήμια; Να βάζουν διδάκτρα, να μην πληρώνονται όλα τα βιβλία –ήδη ο νόμος-πλαίσιο έχει τα πρώτα βήματα-προτάσεις– από το κράτος. Όταν χρειάζονται περισσότερα του ενός, να πληρώνεται μόνο το ένα. Αυτό λέει η πρόταση, μιλάει για manager, για επιχειρηματικές συμφωνίες με το κράτος. Αυτά είναι τα πρώτα βήματα που σηματοδοτούν τι θα γίνει αν φύγει το εμπόδιο που λέγεται άρθρο 16 του Συντάγματος.

Τα δύο κόμματα συμφωνούν σ' αυτήν τη λογική. Για να δικαιολογήσουν, λοιπόν, τη στάση τους, θυμήθηκαν τώρα την αναβάθμιση των κρατικών πανεπιστημίων. Σε τι θα εμπόδιζε το άρθρο 16 να αναβαθμιστούν τα πανεπιστήμια, να χρηματοδοτούνται; Εμποδίστηκαν από κανέναν και επί ΠΑ.ΣΟ.Κ. και τώρα επί Νέας Δημοκρατίας;

Ιδιαίτερα στον τομέα της έρευνας –και συμφωνώ– έχει προχωρήσει η ιδιωτικοποίηση με τα Εοκικά προγράμματα. Πώς δίνονται; Δίνονται κατευθείαν στους πανεπιστημιακούς, που πίσω από αυτά τα προγράμματα βρίσκονται συγκεκριμένα οικονομικά συμφέροντα.

Τα δύο κόμματα συμφωνούν και στα επιχειρήματα. Λένε και τα δύο ότι πρέπει να ρυθμιστεί το καθεστώς των κολεγίων.

Εμείς απαντάμε: αν τα κολέγια δημιουργούν προβλήματα, ή τα κέντρα ελευθέρων σπουδών, να απαγορευτούν. Μπορούν να απαγορευτούν. Ακόμη δεν προχώρησε τόσο πολύ η ευρωπαϊκή κοινή πολιτική στα ζητήματα της παιδείας. Αφήνουν να ανθούν τα κολέγια και τα κέντρα ελευθέρων σπουδών και μετά το χρησιμοποιούμε σαν δικαιολογία, σαν επιχείρημα να επεκτείνουμε την ιδιωτικοποίηση της ανώτατης εκπαίδευσης.

Αντιμετώπιση των προβλημάτων: υπάρχουν προβλήματα; Υπάρχουν. Το Κ.Κ.Ε. δεν θέλει να μείνει στάσιμη η κατάσταση στα πανεπιστήμια, θέλει να αλλάξει προς το καλύτερο, αλλά όχι προς την κατεύθυνση που λένε τα δύο μεγαλύτερα κόμματα.

«Τα μη κρατικά πανεπιστήμια θα είναι μη κερδοσκοπικά». Εγώ δεν θα πω τη δική μας άποψη, θα πω για ένα σημείωμα που έστειλε στα μέλη της Επιτροπής Αναθεώρησης το σωματείο αυτών που είναι ιδιοκτήτες κολεγίων, που έχουν τα κολέγια για να βγάλουν κέρδη. Λένε: «Είναι δυνατόν να ιδρυθούν μη κρατικά που να μην ενδιαφέρονται για το κέρδος»;

Είδατε κάποιον να κάνει αυτήν τη δουλειά; Αν είχαν τέτοια διάθεση, να γίνουν δωρητές να δώσουν τα χρήματά τους στο κράτος και να γίνει κρατικό πανεπιστήμιο.

Εν πάση περιπτώσει υπάρχουν και έμμεσοι τρόποι να βγάζεις κέρδη. Οι επιχειρηματίες που θα λυμαίνονται το ιδιωτικό πανεπιστήμιο, θα ωφελούνται από τα προγράμματα, από την έρευνα κ.λπ.. Δεν χρειάζεται στον ισολογισμό να φαίνεται κέρδος.

Άλλο επιχείρημα: θα υπάρχει έλεγχος από το κράτος, αυστηρή εποπτεία, υψηλές προδιαγραφές. Τον είδαμε τον έλεγχο του κράτους. Είτε στην φοροδιαφυγή, είτε στο χρηματιστήριο. Πουθενά δεν περπατάει ο έλεγχος και η εποπτεία. Όσο για της υψηλές προδιαγραφές ως προς το να ονομάζονται καθηγητές στο ιδιωτικό πανεπιστήμιο, υπάρχει αξιοκρατία τώρα; Δεν υπάρχουν συναλλαγές; Δεν λέω σ' όλες τις περιπτώσεις. Αλλά δεν υπάρχουν τώρα; Πώς εκλέγονται αρκετοί; Γιατί τότε θα είναι διαφορετικά; Θα χειροτερεύει η κατάσταση με τα ιδιωτικά πανεπιστήμια. Θα αντιμετωπιστεί η παραπαιδεία και η φοιτητική μεταναστευση. Όσο έχουμε αυτό το σύστημα και τη μεγάλη ανεργία και οι γονείς λένε «τα παιδιά μας να πάρουν ένα πτυχίο για να βρουν μεροκάματο, να πάρουν ένα πτυχίο, πρέπει να σπουδάσει το παιδί» θα υπάρχει ζήτηση για πτυχία. Για να πάνε σε πανεπιστήμια. Και να ιδρυθούν τέσσερα, πέντε ιδιωτικά, πάλι θα πηγαίνουν στο εξωτερικό. Δεν τελειώνει η υπόθεση της παραπαιδείας, ούτε της φοιτητικής μεταναστευσης. Δεν αντιμετωπίζεται το ζήτημα.

Επίσης θα πρέπει να σημειώσω ότι ανοίγει κάποιους δρόμους επικίνδυνους ίσως η πρόταση –ανεξάρτητα από προθέσεις- που προτείνει ότι εκεί που μιλάμε για ελευθερία διδασκαλίας, για ακαδημαϊκή ελευθερία να καθιερωθεί ότι θεμέλιο είναι ο ελληνικός και ευρωπαϊκός πολιτισμός. Είναι άλλο θέμα να παίρνουμε τα θετικά του ευρωπαϊκού και ελληνικού πολιτισμού και άλλο θέμα να το συνταγματοποιείς αυτό. Αυτό περιορίζει την ακαδημαϊκή ελευθερία. Έρχεται σε αντίθεση.

Για το άσυλο συμφωνούν απολύτως και τα δύο μεγαλύτερα κόμματα. Το ένα το λέει ευθέως. Προετοιμάζει το έδαφος. Βγαίνουν σαν κράχτες ορισμένα στελέχη του Π.Α.Σ.Ο.Κ. για ν' ανοίξουν το δρόμο και για την Αξιωματική Αντιπολίτευση.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Γ' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΡΑΓΑΚΗΣ**)

Έρχομαι στο χωρισμό εκκλησίας και κράτους. Είναι η κατάσταση, η διαπολική, η σύζευξη κράτους και εκκλησίας στη χώρα μας μοναδικό φαινόμενο σ' αυτήν την έκταση στις ευρωπαϊκές χώρες. Είμαστε πιο πίσω και από πολλές μουσουλμανικές χώρες. Και δεν καταλαβαίνω γιατί παραμένετε σ' αυτόν τον αναχρονισμό. Μάλλον για τις ψήφους. Ιδιαίτερα η Νέα Δημοκρατία προσβλέπει στις ψήφους, να μην έρθει σε αντίθεση με την εκκλησία. Και το Π.Α.Σ.Ο.Κ. επειδή προσβλέπει και αυτό σε ψήφους, θέλει να κάνει μετρημένα βήματα και γι' αυτό οι προτάσεις που κάνει δεν αντιμετωπίζουν το πρόβλημα. Είναι πολύ οριακού χαρακτήρα. Προς θετική κατεύθυνση, αλλά οριακού χαρακτήρα.

Στην Ελλάδα επιβάλλεται ακόμα περισσότερο ο χωρισμός της εκκλησίας και θα είναι προς όφελος και του κράτους και της εκκλησίας αυτό. Βεβαίως θα χαθούν κάποια οφέλη και των μεν

και των δε, διότι πρέπει να πάρει σάρκα και οστά η διάταξη του Συντάγματος που μιλάει για ελευθερία συνείδησης. Εννοεί και την θρησκευτική συνείδηση.

Όταν λέει το άρθρο 3 «επικρατούσα θρησκεία είναι...» και δεν συμπεριφέρεται το ίδιο το κράτος ισότιμα και σ' αυτούς που είναι άθεοι και σ' αυτούς που έχουν άλλα δόγματα, ούτε στο σχολείο, ούτε στο στρατό, ούτε στις δημόσιες υπηρεσίες, τότε δεν μπορούμε να λέμε ότι έχουμε ολοκληρωμένη δημοκρατία. Έτσι και αλλιώς τυπική είναι η δημοκρατία. Αλλά εδώ χωρίζεται σε δυο κατηγορίες. Πολύ περισσότερο που η μη ίση μεταχείριση επεκτείνεται και σε ένα κομμάτι πληθυσμού μεταναστών, οι οποίοι είναι πάνω από ένα εκατομμύριο πλέον στη χώρα μας. Επιβάλλονται, λοιπόν, οι ριζικές αλλαγές.

Εμείς δεν μιλάμε για διακριτό ρόλο. Δεν αντιμετωπίζεται με διακριτούς ρόλους αλλά με πραγματικό χωρισμό σεβόμενοι το δικαίωμα των θρησκευόμενων να θρησκευούνται, να λειτουργούν, να έχουν όλες τις δραστηριότητες. Και αυτό να ισχύει για όλα τα θρησκευόμενα. Και να υπάρχει αμοιβαίος σεβασμός και γι' αυτούς οι οποίοι δεν πιστεύουν.

Οι μικροαλλαγές που προτείνει το Π.Α.Σ.Ο.Κ. είναι στο άρθρο 3 να μπει μια ερμηνευτική δήλωση ερμηνεύοντας την λέξη «επικρατούσα» σημαίνει ότι επικρατεί. Υπάρχει επιβολή, καταναγκασμός σ' αυτήν την έννοια. Και πάνω σ' αυτό πατάει και ο Πρόεδρος του Συμβουλίου της Επικρατείας και άρχισε τους αγιασμούς και ο Υπουργός Δημόσιας Τάξης που άρχισε τον εκκλησιασμό και δεν ξέρω και ποιοι άλλοι.

Η ερμηνεία που λέει το Π.Α.Σ.Ο.Κ. θα είναι διαπιστωτική ότι ο περισσότερος κόσμος είναι στο ορθόδοξο δόγμα. Στο Σύνταγμα δεν ταιριάζει να έχουμε διαπιστωτικές, ερμηνευτικές διατάξεις. Γι' αυτό και αμφισβητείται και διά της ερμηνείας ανάλογα με το ποιος κυβερνάει, ανάλογα με τους συσχετισμούς.

Η καθαρή λύση είναι αυτή που λέμε εμείς. Το άρθρο 3 να καταργηθεί και όσον αφορά τα διοικητικά της εκκλησίας να τα αφήσουμε στον κοινό νομοθέτη.

Υπάρχουν και άλλες κάνα δυο προτάσεις του Π.Α.Σ.Ο.Κ.. Προσκλητισμός σαν ποινικό αδίκημα. Μας τρέχουν στα διεθνή δικαστήρια. Ούτε αυτό η Νέα Δημοκρατία δεν το δέχεται; Δεν μπορούμε να το καταλάβουμε. Αφού έχει αδρανοποιηθεί αυτός ο νόμος, είναι υπερώριμο. Προτείνει και τον όρκο για τον Πρόεδρο και τους Βουλευτές να είναι στην τιμή και στην υπόληψη. Εμείς λέμε συνταγματικά να κατοχυρωθεί ο όρκος στην τιμή και στην υπόληψη και όχι στο θρησκευτικό του καθενός. Να είναι συνταγματική διάταξη για όλες τις περιπτώσεις, όχι μόνο για τους Βουλευτές.

Επίσης, εμείς θέλουμε κατηγορηματική και πλήρη διατύπωση της διάταξης για την κατοχύρωση της θρησκευτικής ελευθερίας. Θέλουμε να αφαιρεθεί από το άρθρο 16 το εδάφιο το οποίο λέει ότι σκοπός της εκπαίδευσης είναι η ανάπτυξη της θρησκευτικής συνείδησης. Δηλαδή αυτός που δεν θέλει τη θρησκευτική συνείδηση, διότι δεν είναι θρησκευόμενος, θα είναι υποχρεωμένος από την εκπαίδευση να δέχεται αυτού του είδους την εκπαίδευση; Είναι αντίθετο στη λογική της ανεξίτητης θρησκείας.

Έχουμε και πρόταση ότι θα μπορούν να απαλλοτριωθούν για λόγους δημοσίου συμφέροντος να γίνει ένα νοσοκομείο και ορισμένα κτήματα, που από παλιά προστατεύονται συνταγματικά κάποιων μονών και του Πατριαρχείου. Και είναι βέβαιο ότι θα τους δοθεί η αναγκαία αποζημίωση.

Έρχομαι στα υπόλοιπα άρθρα τα οποία έχουν κατά τη γνώμη μας μικρότερη σημασία. Είναι το άρθρο 14.9 για το «Βασικό Μέτοχο». Τα έχουμε πει αλλά για την ενότητα του κεφαλαίου που συζητάμε, θα ξαναπώ μερικά πράγματα επιγραμματικά. Εμείς το είχαμε ψηφίσει αν και δεν ήταν ολοκληρωμένο, λέγοντας ότι θα μπου ορισμένα εμπόδια, εργολάβοι, επιχειρηματίες να έχουν και μέσα ενημέρωσης. Η Νέα Δημοκρατία είπε ότι υπερισχύει το Σύνταγμα. Το Π.Α.Σ.Ο.Κ. διότι κυριαρχούσε όπως ένοιωθε στα μέσα ενημέρωσης, δεν ήθελε να αλλάξει το καθεστώς και έσπρωχνε στο να μην περπατήσει ο εκτελεστικός νόμος. Έρχεται η Ευρωπαϊκή Ένωση η οποία ξεκινώντας από την αρχή της ελευθερίας της αγοράς ότι ο καθένας μπορεί να

είναι και δικηγόρος και αγρότης και επιχειρηματίας και εφοπλιστής να έχει και πέντε Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης. Αυτή είναι η ελευθερία της αγοράς, η ελευθερία του επιχειρηματία. Με βάση αυτήν τη λογική πειθάρχησε, τελικά και η Νέα Δημοκρατία. Ξεχάσαμε ότι υπεριοχέει το Σύνταγμα. Τα υπόλοιπα που λέγονται για πολυφωνία για μη συγκέντρωση, για ανεξαρτησία από την εξουσία τα ακούμε βερεσέ – επιτρέψτε μου την έκφραση – γίνεται μια διαπάλη ουσιαστικά με άλλους τρόπους ποιο από τα δυο μεγαλύτερα κόμματα θα νέμεται καλύτερα τον τηλεοπτικό χρόνο. Ο τηλεοπτικός χρόνος όμως έτσι και αλλιώς βοηθάει την κυρίαρχη άποψη, βοηθάει τον δικομματισμό.

Για τους μετανάστες υπάρχει η πρόταση του ΠΑ.ΣΟ.Κ. να επεκταθούν τα δικαιώματα πέρα από τη ζωή, τιμή και ελευθερία, που κατοχυρώνονται ήδη από το Σύνταγμα. Λέει και τα δικαιώματα για υγεία, παιδεία, συνδικαλισμό και άλλα κοινωνικά δικαιώματα και στους νομίμως διαβιούντες στη χώρα. Μα το μικρότερο ποσοστό είναι οι νόμιμοι. Εκεί είναι το μεγάλο πρόβλημα. Για τους υπόλοιπους θα στερήσουμε τα δικαιώματα; Εμείς θέλουμε συνταγματική κατοχύρωση όλων των δικαιωμάτων, για όσους βρίσκονται στην ελληνική επικράτεια.

Να κατοχυρωθεί συνταγματικά το άσυλο κατά τη γνώμη μας. Να μην εκδίδονται αλλοδαποί όχι για τη δράση τους, για την ελευθερία, αλλά και για τη συνδικαλιστική και πολιτική τους δράση. Γιατί αλλιώς επαφίεται στο τι θα γίνει στο δικαστήριο, αν ερμηνεύεται έτσι η ελευθερία ή αλλιώς. Για κάθε συνδικαλιστική και πολιτική δράση να κατοχυρωθεί η μη απέλαση αλλοδαπού.

Δεν συμφωνούμε με τις μη κυβερνητικές οργανώσεις να κατοχυρωθούν στο Σύνταγμα. Υπάρχουν οι διατάξεις του άρθρου 12 για τις ενώσεις προσώπων για τα σωματεία. Αν έχουν τέτοιο σχηματισμό, τέτοια νομική προσωπικότητα προστατεύονται ισότιμα. Όχι ιδιαίτερη μεταχείριση. Είναι το μακρύ χέρι του κράτους, όπου θέλει το κράτος βοηθάει πολλές απ' αυτές τις οργανώσεις. Φτιάχνονται αυτές οι οργανώσεις να βοηθούν το κράτος και κατά δεύτερο λόγο πολλές απ' αυτές ροκανίζουν τα κρατικά κονδύλια χωρίς να προσφέρουν τίποτε το ουσιαστικό. Είμαστε αντίθετοι να μπει στο Σύνταγμα τέτοια διάταξη.

Έρχομαι στο άρθρο 17: Πνευματικά δικαιώματα. Όταν υπάρχει αναγκαστική απαλλοτρίωση και δεν υπάρχουν τα χρήματα, να τερματίζεται το καθεστώς της ομηρίας.

Το θέμα με τα πνευματικά δικαιώματα μπορεί να λυθεί από τον κοινό νομοθέτη. Δεν χρειάζεται να συνταγματοποιηθεί.

Όσον αφορά αυτό που προτείνετε για την πολεοδόμηση και για τις απαλλοτριώσεις, λέμε το εξής: Να μπορούν οι δήμοι να έχουν χρήματα από τον κρατικό προϋπολογισμό, ώστε να μην κρατούν σε ομηρία οικοπέδα και άλλους χώρους. Αν αυτό καθυστερεί και εμποδίζει, να μη φτάσουμε στο σημείο να χαθούν και οι ελάχιστοι ελεύθεροι χώροι, διότι δεν έχει τα χρήματα η Τοπική Αυτοδιοίκηση, για να εξασφαλίσει ότι αυτοί οι χώροι θα γίνουν πλατείες ή δρόμοι ή πάρκα.

Να αφήσουμε, λοιπόν, στον κοινό νομοθέτη ό,τι αφορά το άρθρο 17.

Όσον φορά την προσωρινή δικαστική προστασία, εμείς είμαστε σύμφωνοι ότι χρειάζεται ο εύλογος χρόνος και όχι μόνο για τις περιπτώσεις δημοσίου συμφέροντος, γιατί δεν ξέρω πώς ερμηνεύεται το δημόσιο συμφέρον. Σε κάθε περίπτωση να υπάρχει εύλογος χρόνος. Αυτά, όμως, να μη μπουν στο Σύνταγμα. Να τα αφήσουμε στον κοινό νομοθέτη.

Τελειώνω με το ελάχιστο εγγυημένο εισόδημα και την πρόταση για εμπέδωση της κοινωνικής συνοχής. Το ένα είναι του ΠΑ.ΣΟ.Κ. και το άλλο της Νέας Δημοκρατίας. Επικίνδυνα και τα δύο.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Και μ' αυτό σας παρακαλώ να κλείσετε, κύριε συνάδελφε.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΣΚΥΛΛΑΚΟΣ: Ολοκληρώνω, κύριε Πρόεδρε.

Είναι δημαγωγικά, διότι η πολιτική και των δύο κομμάτων είναι διαφορετική. Είναι πολιτική λιτότητας. Ποια συνοχή, λοιπόν, και ποιο εγγυημένο εισόδημα; Θα φαινόταν στην πράξη. Δεν χρειάζεται να τα συνταγματοποιήσουμε. Για να φανεί, όμως, φιλολαϊκό πρόσωπο, μπαίνουν αυτές οι προτάσεις.

Ποιο είναι το επικίνδυνο: Γίνεται προσπάθεια – ξεκινάει από τη Λισαβόνα και επεκτείνεται σ' όλη την Ευρωπαϊκή Ένωση – να καταργηθούν οι συλλογικές συμβάσεις και το κατώτερο μεροκάματο. Εμείς δεν θέλουμε να διευκολυνθεί ούτε συνταγματικά ούτε νομοθετικά αυτό το ελάχιστο, δηλαδή να δοθεί μία ελεημοσύνη και να καταργηθεί το κατώτερο μεροκάματο. Μπορεί να οδηγήσει εκεί.

Επίσης, όταν λένε για κοινωνική συνοχή, πέρα από το τι εννοούν από κοινωνική άποψη, από άποψη πολιτικοσυνδικαλιστική εννοούν διάλογο και συναίνεση. Δεν συμφωνούμε, λοιπόν, με τη συνταγματοποίηση ούτε της κοινωνικής συνοχής ούτε του ελάχιστου εισοδήματος.

Έχουμε κι άλλες προτάσεις στον τομέα των ατομικών δικαιωμάτων. Αν μπορέσω να ξαναμιλήσω, θα αναφερθώ σ' αυτές.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε πολύ, κύριε συνάδελφε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα τα εξής:

Η Διαρκής Επιτροπή Δημόσιας Διοίκησης, Δημόσιας Τάξης και Δικαιοσύνης καταθέτει την Έκθεσή της στο σχέδιο νόμου αρμοδιότητας του Υπουργείου Δικαιοσύνης «Κύρωση Πρωτοκόλλου Συνεργασίας μεταξύ του Υπουργείου Δικαιοσύνης της Ελληνικής Δημοκρατίας και του Υπουργείου Δικαιοσύνης της Δημοκρατίας της Τουρκίας».

Επίσης, οι Υπουργοί Οικονομίας και Οικονομικών, Ανάπτυξης και Τουριστικής Ανάπτυξης κατέθεσαν σχέδιο νόμου: «Περί κυρώσεως αποφάσεων υπαγωγής Επενδυτικών Σχεδίων στο άρθρο 9 του ν. 3299/2004 «Κίνητρα Ιδιωτικών Επενδύσεων για την Οικονομική Ανάπτυξη και την Περιφερειακή Σύγκλιση» και άλλες διατάξεις».

(Παραπέμπεται στην αρμόδια Διαρκή Επιτροπή)

Ο κ. Κουβέλης έχει το λόγο.

ΦΩΤΗΣ ΚΟΥΒΕΛΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αναφερόμενος στα άρθρα της ενότητας, που συζητάμε, θα ξεκινήσω με το άρθρο 3 του Συντάγματος για την επικρατούσα θρησκεία.

Προτείνεται από το ΠΑ.ΣΟ.Κ. να υπάρξει ερμηνευτική δήλωση, η οποία να αποσαφηνίζει την έννοια της επικρατούσας θρησκείας. Εδώ ο λόγος πρέπει να είναι σαφής. Εάν το ΠΑ.ΣΟ.Κ. ήθελε, πράγματι, να πάρει συγκεκριμένη θέση αναφορικά με το ζήτημα των σχέσεων Κράτους και Εκκλησίας, όφειλε να μιλήσει και για τον εξορθολογισμό αυτών των σχέσεων και προφανέστατα για το χωρισμό της Εκκλησίας από το Κράτος υπό καθεστώς αμοιβαίου σεβασμού, έτσι ώστε να παύσουν υφιστάμενες οι θεσμικές συγχύσεις, οι οποίες κάποια στιγμή αναδεικνύουν ένταση, προκαλούν αντιδικίες και εν τέλει προσβάλλουν και την Εκκλησία και το Κράτος.

Και αυτές οι θεσμικές συγχύσεις είναι γεγονός ότι προκάλεσαν εντάσεις και στο πρόσφατο και στο απώτερο παρελθόν. Να θυμηθούμε την αντιδικία για τον ισόκυρο γάμο, να θυμηθούμε την αντιπαράθεση για την εκκλησιαστική περιουσία, να θυμηθούμε την πρόσφατη αντιδικία για την αναγραφή ή τη μη αναγραφή του θρησκευματος στις ταυτότητες. Εμάς δεν μας αφορά καμία επιλογή επίθεσης εναντίον της Εκκλησίας. Εκείνο, όμως, που υποστηρίζουμε, είναι ότι θα πρέπει να είναι σαφή τα πεδία δράσης της Εκκλησίας από τη μία μεριά και του κράτους από την άλλη και εν τέλει να μπορεί το κράτος ανεμπόδιστα να ρυθμίζει τις σχέσεις του με τους πολίτες και μάλιστα για ζητήματα που αφορούν στην προσωπική κατάσταση των πολιτών, ή ακόμα και τη συλλογική κατάσταση των πολιτών αυτού του κράτους.

Εάν γίνει ο χωρισμός της Εκκλησίας από το Κράτος, είναι προφανές ότι θα αντιμετωπιστούν και όλα εκείνα τα ζητήματα τα οποία έχουν σχέση με τις συγχύσεις που δημιουργεί η έννοια της επικρατούσας θρησκείας και θα μπορεί περίφημα να αντιμετωπιστεί και το θέμα του όρκου, που δεν αντιλαμβάνομαι γιατί αυτός ο όρκος θα πρέπει να οριοθετείται με θρησκευτικό περιεχόμενο, πολύ δε περισσότερο όταν αφορά στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας ή σε Βουλευτές, οι οποίοι θα πρέπει να ορκίζονται στην τιμή και στη συνείδησή τους και να αναλαμβάνουν τη δέσμευση τήρησης των νόμων και σεβασμού του Συντάγμα-

τος αυτού του κράτους. Θέλω μ' άλλα λόγια να υποστηρίξω ότι αυτά τα στοιχεία της επικρατούσας θρησκείας, αυτές οι συγχύσεις οι οποίες υπάρχουν, διαμορφώνουν ένα αναχρονιστικό πλαίσιο λειτουργίας του πολιτικού συστήματος αυτού του τόπου.

Και, βεβαίως, δεν έχει θέση στο Σύνταγμα η έννοια του προσηλυτισμού. Είναι γεγονός, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ότι έχει ελεγχθεί πάρα πολλές φορές η χώρα μας από το Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων ακριβώς για ζητήματα που συνδέονται με την ύπαρξη, ως συνταγματικής προβλέψεως μάλιστα, του προσηλυτισμού. Δεν χρειάζεται και θα έλεγα ότι είναι εύκολος λόγος να υποστηρίξει κάποιος ότι η απαγόρευση του προσηλυτισμού και όπως τίθεται, προστατεύει και τους ορθοδόξους, αλλά και τους άλλους, οι οποίοι ανήκουν σε άλλα θρησκευτικά δόγματα, όταν γνωρίζουμε ότι από την ώρα που υπάρχει η έννοια της επικρατούσας θρησκείας, ο προσηλυτισμός αυτής της επικρατούσας θρησκείας γίνεται με τον πιο εμφατικό τρόπο, με μεγάλη ένταση και είναι βέβαιο ότι δεν μπορεί να προστατεύσει πολίτες οι οποίοι επιλέγουν να έχουν άλλες θρησκευτικές πεποιθήσεις, ή ενδεχομένως να μη θρησκευούν γενικότερα.

Αυτά, όμως, προϋποθέτουν μία σαφή θέση των κομμάτων, προκειμένου να αντιμετωπιστούν. Οτιδήποτε άλλο λέγεται, είναι, θα έλεγα, ψευδώνυμο, επιχειρεί να αποπροσανατολίσει τη συζήτηση από τον πυρήνα του ζητήματος και δικαιούμαι να διατυπώνω την άποψη ότι οι υποστηρικτές διατήρησης του υπάρχοντος συστήματος σχέσεων Κράτους και Εκκλησίας δεν θέλουν να προχωρήσουν στο χωρισμό Εκκλησίας και Κράτους, διότι υπολογίζουν το λεγόμενο πολιτικό κόστος, με το δεδομένο ότι οι πελατειακές εκλογικές σχέσεις είναι παρούσες και ακριβώς αυτές δεσμεύουν την πολιτική τους άποψη, με αποτέλεσμα να μη διαμορφώνονται οι συσχετισμοί, οι οποίοι θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε μία ρύθμιση συνταγματικού επιπέδου, για το χωρισμό Εκκλησίας και Κράτους και βεβαίως την απάλειψη και των εννοιών «επικρατούσα θρησκεία», «προσηλυτισμός», το χαρακτήρα της παιδείας, ο οποίος πρέπει να έχει και «θρησκευτικό προσανατολισμό», ζητήματα δηλαδή τα οποία θα μπορούσαν να είχαν αντιμετωπιστεί, εάν, πράγματι, ο πολιτικός μας, η Βουλή των Ελλήνων, ήθελε να επιλέγει τις ρυθμίσεις που θα προωθούσε, μακριά από το επικίνδυνο στοιχείο του λεγόμενου πολιτικού κόστους και των πελατειακών σχέσεων.

Σ' ό,τι αφορά το άρθρο 5, το ζήτημα δεν είναι να αναφερθούμε στις μη κυβερνητικές οργανώσεις. Το ζήτημα είναι να υπάρχει η αναφορά γενικότερα στα κινήματα και στις συλλογικότητες των πολιτών. Και εκεί βεβαίως και οι μη κυβερνητικές οργανώσεις.

Στο άρθρο 14, παράγραφος 9, η λεγόμενη διαφάνεια στα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης. Ας παρακολουθήσουμε το χρονικό αυτής της υπόθεσης. Το έτος 2001 με συντριπτική πλειοψηφία, η τότε Αναθεωρητική Βουλή, επέλεξε την παράγραφο 9 στο άρθρο 14, διότι διαπιστώναμε όλοι ότι η συνύπαρξη στα ίδια χέρια ιδιοκτησιακών συμφερόντων που απορρέουν από συμβάσεις με το ελληνικό δημόσιο, με συμφέροντα που σχετίζονται με την ιδιοκτησία στα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης, διαμορφώνουν τη δυνατότητα χειραγώγησης και κηδεμόνευσης και της πολιτικής ζωής, θα προσέθετα και της κοινωνικής ζωής. Και μάλιστα με μεγάλη ένταση από όλες τις πλευρές είχε επισημανθεί ότι είναι ανάγκη να υπάρξει η ρύθμιση του άρθρου 14, παράγραφος 9 του Συντάγματος, για να αντιμετωπιστεί αυτό το τεράστιο κοινωνικό, όσο και πολιτικό ζήτημα και να εξασφαλιστεί η διαφάνεια στο χώρο των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης. Άλλαξε τίποτε από το 2001, μέχρι και σήμερα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι; Δεν άλλαξε. Βεβαίως υπήρξε η παρουσία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η οποία ήλεγξε αυτήν τη ρύθμιση. Αλλά εγώ απευθυνόμενος στη Νέα Δημοκρατία υποστηρίζω ότι δεν έκανε τίποτε η Κυβέρνηση, για να αντιμετωπιστεί αυτό το ζήτημα και θα μπορούσε τότε να έχει την επιλογή προσφυγής στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο και εγώ έχω την βεβαιότητα –επιτρέψτε μου να την έχω– ότι θα είχε κερδηθεί η υπόθεση, με το δεδομένο ότι η υπόθεση της διαφάνειας είναι θεσμικό μέγεθος, το οποίο ανα-

γνωρίζεται, ως εξαιρετικό βαρύνον από τη νομοθεσία της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Δεν το θέλησε. Και δικαιούμαι να λέω ότι η Κυβέρνηση εισήλθε στη λογική των συσχετισμών και επέλεξε να μην έχει τη σύγκρουση, για λόγους προφανείς, μ' όλους εκείνους που δεν θέλουν τη διαφάνεια στο χώρο των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης.

Εμείς επιμένουμε ότι θα πρέπει να διατηρηθεί η ρύθμιση του άρθρου 14, παράγραφος 9, με το πρόσθετο δεδομένο ότι το ελληνικό Σύνταγμα υπερέχει κάθε άλλης οδηγίας ή νομοθεσίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Σ' ό,τι έχει σχέση με το άρθρο 17 του Συντάγματος για τα πνευματικά δικαιώματα ή για τον εύλογο χρόνο μέσα στον οποίο θα πρέπει να ολοκληρώνεται η διαδικασία της απαλλοτρίωσης, υποστήριξα στην Επιτροπή Αναθεώρησης του Συντάγματος –το ίδιο θα κάνω και τώρα– ότι η νομοθεσία που υπάρχει για τα πνευματικά δικαιώματα έχει επάρκεια, θα μπορούσε ενδεχομένως να βελτιωθεί. Σ' ό,τι δε αφορά τον εύλογο χρόνο μέσα στον οποίο θα πρέπει να ολοκληρώνεται η διαδικασία της απαλλοτρίωσης, πρέπει να ξέρουμε –το γνωρίζετε νομίζω– ότι το Συμβούλιο της Επικρατείας –είναι σταθερή και πάγια νομολογία– έχει κρίνει ότι εάν δεν έχει ολοκληρωθεί μέσα σε εύλογο χρόνο –και μάλιστα έχει προσδιορίσει και το χρονικό διάστημα με διάφορες αποφάσεις– η διαδικασία της απαλλοτρίωσης, τότε ανακαλείται και ακυρώνεται η οποιαδήποτε διοικητική πράξη δρομολόγησε την απαλλοτρίωση. Δεν χρειάζεται, κατά συνέπεια, να υπάρξει συνταγματική ρύθμιση που θα προσθέτει ή θα αναρρυθμίζει το άρθρο 17 του Συντάγματος. Το ίδιο υποστηρίζω και για την προσωρινή δικαστική προστασία, ότι και πάλι δεν χρειάζεται συνταγματική ρύθμιση και είναι υπόθεση, που μπορεί να αντιμετωπιστεί με εξαιρετική επάρκεια από τη συνήθη νομοθεσία.

Σ' ό,τι έχει σχέση με το άρθρο 22, προτείνει η Νέα Δημοκρατία να αναθεωρηθεί, προκειμένου να τεθεί, ως ρύθμιση, η αναφορά στην υποχρέωση μέριμνας για την εμπέδωση της κοινωνικής συνοχής. Εγώ, ειλικρινά, δεν μπορώ να καταλάβω τι περιεχόμενο οριοθετείται σ' αυτήν τη φράση, την οποία προτείνει και παραθέτει στη σχετική έκθεση η Νέα Δημοκρατία.

Η κοινωνική συνοχή, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν είναι μία έννοια γενική και αόριστη. Αυτήν την αοριστία όμως επιλέγει η πρόταση της Νέας Δημοκρατίας. Η κοινωνική συνοχή συντίθεται και συγκροτείται από επί μέρους ρυθμίσεις, οι οποίες από την ώρα που δεν θα υπάρχουν, θα παραμένει η ρητορεία του Συντάγματος και τίποτα πέραν αυτού.

Το Σύνταγμα έχει διατάξεις, οι οποίες αναφέρονται στην κοινωνική συνοχή. Ποιες είναι αυτές; Το δικαίωμα στην κατοικία, το δικαίωμα στην εργασία, το δικαίωμα στην υγεία, το δικαίωμα στην παιδεία. Διαμορφώνει όμως αυτό κάποια συγκεκριμένη υποχρέωση του κράτους, η οποία θα αντανάκλαζε επί της ουσίας την κοινωνική συνοχή; Όχι. Διότι θεωρούνται κατευθυντήριες διατάξεις, όχι επιτακτικού χαρακτήρα. Κατά συνέπεια απλώς διακηρύσσουν και τίποτα πέραν αυτού. Θα πρόκειται για μια συνταγματική ρητορεία απαράδεκτη υποστηρίζω εγώ, η αναφορά στην υποχρέωση μέριμνας για την εμπέδωση της κοινωνικής συνοχής, όταν απουσιάζουν οι συγκεκριμένες πολιτικές ενέργειες και δράσεις που θα μπορούσαν, από την ώρα που θα υπήρχαν, να υπηρετούν επί της ουσίας και όχι διακηρυκτικά την κοινωνική συνοχή.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, για το επίμαχο άρθρο 16 του Συντάγματος για την ανώτατη εκπαίδευση εγώ θέλω να επαναλάβω το ερώτημα. Εμπόδιζε σε τίποτα το άρθρο 16 του Συντάγματος να έχουμε μια δομημένη και ουσιαστική παιδεία στο σύνολο των βαθμίδων της; Προφανώς όχι. Εμπόδιζε εσάς που κυβερνάτε επί αρκετό χρόνο, συνάδελφοι της Νέας Δημοκρατίας, αλλά και τις κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ, σας εμπόδιζε σε τίποτα το άρθρο 16 να στηριχθεί και να ενισχυθεί το πανεπιστήμιο; Εμπόδιζε για παράδειγμα το άρθρο 16 να αντιμετωπιστεί αυτή η πληγή της παραπαιδείας; Προφανώς όχι. Όπως δεν εμπόδιζε το άρθρο 16 σε τίποτα να αναβαθμιστεί η λυκειακή βαθμίδα και να σταματήσει να είναι όπως σήμερα προπαρασκευαστήριο εισαγωγής στα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα.

Κατά συνέπεια τα όσα επικαλείστε για να δικαιολογήσετε εσείς και το ΠΑ.ΣΟ.Κ., με διαφορετική φραστική ένταση βεβαίως, την αναθεώρηση του άρθρου 16, είναι και αβάσιμα είναι και προσχηματικά.

Θα επαναλάβω αυτά που είπα και όχι μόνο χθες. Με την πρόταση για αναθεώρηση του άρθρου 16 αναφορικά με τη δυνατότητα ίδρυσης ιδιωτικών πανεπιστημίων θέλετε να ρηγματώσετε το δημόσιο χώρο του πανεπιστημίου. Και τότε; Σε μια κοινωνική και πολιτική στιγμή όπου η δημοκρατική διεκδίκηση είναι η ενίσχυση του δημόσιου χώρου και δημόσιος χώρος είναι το πανεπιστήμιο. Και θα το ρηγματώσετε εάν προωθήσετε αυτήν τη ρύθμιση. Αλλά φαίνεται, ευτυχώς, ότι στη βάση των συσχετισμών που διαμορφώνονται δεν θα αναθεωρηθεί, ευτυχώς λέω, το άρθρο 16 του Συντάγματος.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, υπάρχει ένα ζήτημα. Ποια ευρωπαϊκή πραγματικότητα δικαιολογεί το επιχείρημα ότι το θέλει η Ευρωπαϊκή Ένωση και ότι εμείς προς την κατεύθυνση αυτή πρέπει να κινηθούμε όταν γνωρίζετε πάρα πολύ καλά ή οφείλετε να γνωρίζετε ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν έχει δυνατότητα ελέγχου του εκπαιδευτικού συστήματος του κάθε κράτους-μέλους. Το γνωρίζετε ότι δεν μπορεί να παρέμβει η Ευρωπαϊκή Ένωση στα εκπαιδευτικά ζητήματα της κάθε χώρας που μετέχει σ' αυτό το ολοκληρωμα της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Γιατί επομένως το επικαλείστε;

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, όποιους όρους και αν θέσετε, όπως λένε οι επιχειρηματολογούντες υπέρ των ιδιωτικών πανεπιστημίων, να γνωρίζετε ότι οι όροι και προϋποθέσεις λειτουργίας τους θα είναι μέχρι ένα ορισμένο επίπεδο, διότι από εκεί και πέρα θα ελέγχεται ο νομοθέτης και από το Συμβούλιο της Επικρατείας και από άλλα δικαστήρια αν θέτει όρους που υπερβαίνουν αυτό το επίπεδο των περιορισμών στους οποίους αναφέρεστε.

Να γνωρίζετε πάρα πολύ καλά ότι το ιδιωτικό πανεπιστήμιο έχει δύναμη τη χειραγώγησή του από τα συμφέροντα εκείνων, που έχουν την ιδιοκτησία των πανεπιστημίων. Ας το επαναλάβω. Όταν λέμε μη κερδοσκοπικά πανεπιστήμια, ακριβέστερα πανεπιστήμια που βρίσκονται στην ιδιοκτησία μη κερδοσκοπικών ενώσεων φυσικών προσώπων, δεν σημαίνει ότι δεν έχουν οικονομική δραστηριότητα. Έχουν οικονομική δραστηριότητα. Αυτήν τη δυνατότητα την αναγνωρίζει και η ελληνική και η ευρωπαϊκή και η παγκόσμια νομοθεσία. Δείτε τα πανεπιστήμια της Αμερικής και αξιολογήστε τον τρόπο με τον οποίο χρηματοδοτούνται. Χρηματοδοτούνται από επιχειρηματικές δραστηριότητες δικές τους, χρηματοδοτούνται από επιχειρηματικές δραστηριότητες τρίτων και χρηματοδοτούνται, σε μεγάλο βαθμό και από το δημόσιο. Τέτοια πανεπιστήμια θέλουμε, την ώρα που θα έπρεπε το ενδιαφέρον όλων μας να είναι στη στήριξη του δημόσιου ελληνικού πανεπιστημίου;

Βεβαίως, υπάρχουν ζητήματα. Υπάρχει το ζήτημα την αναβάθμισης. Υπάρχει το ζήτημα της ενίσχυσης του προγράμματος σπουδών. Υπάρχει το ζήτημα της στελέχωσης των πανεπιστημίων. Όλα αυτά είναι θέματα, τα οποία βεβαίως πρέπει να αντιμετωπιστούν και μπορούν περίφημα να αντιμετωπιστούν, χωρίς να αλλάξει το άρθρο 16 του Συντάγματος.

Και εμπλέκεται, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, στην όλη υπόθεση και το λεγόμενο πανεπιστημιακό άσυλο. Τι σχέση έχει το πανεπιστημιακό άσυλο με το άρθρο 16; Εγκαθίσταται όμως από τους υποστηρικτές των ιδιωτικών πανεπιστημίων ως στοιχείο της συζήτησης, προκειμένου να αποπροσανατολιστεί ή, αν έλεγε, να ερεθίσει και ανησυχούσες συνειδήσεις των πολιτών για κάποια γεγονότα τα οποία είναι ακραία, αλλά που δεν αφορούν, σε μεγάλο βαθμό, σε μεγάλη κλίμακα τη λειτουργία των πανεπιστημίων. Να αλλάξει, λέει, ο νόμος για το πανεπιστημιακό άσυλο. Μα ο νόμος έχει επάρκεια. Το μόνο που χρειάζεται είναι να εφαρμόζεται ο νόμος. Τίθεται, όμως, το ζήτημα στη συζήτηση για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια προκειμένου, επαναλαμβάνω, από μια πλάγια θέση να εκτρέψει τη συζήτηση προς άλλες κατευθύνσεις.

Η φοιτητική μετανάστευση, επιχείρημα το οποίο κατετέθη και εσχές εδώ. Μα δεν γνωρίζετε ότι η φοιτητική μετανάστευση, περίφημα μπορεί να αντιμετωπιστεί με την αλλαγή του εκπαι-

δευτικού συστήματος, έτσι ώστε να εξασφαλιστεί η ευχερέστερη και μεγαλύτερη πρόσβαση των νέων στα πανεπιστήμια; Δεν σας έχει καταθέσει ο Συνασπισμός συγκεκριμένες προτάσεις, όχι μόνο στην παρούσα Κυβέρνηση, αλλά και στην προηγούμενη, για την εξασφάλιση ευχερέστερης, επαναλαμβάνω, πρόσβασης των νέων στα πανεπιστήμια; Και επικαλείστε τη φοιτητική μετανάστευση διότι γνωρίζετε ότι και αυτό, αν θέλετε, ανοίγει την πόρτα πολλών ελληνικών σπιτιών ως επιχείρημα, που βεβαίως εκταμιεύουν χρήματα, αghνία, ανησυχία για τα παιδιά τους που σπουδάζουν στο εξωτερικό.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το άρθρο 16, ως φαίνεται, δεν θα αναθεωρηθεί, αλλά θα παραμένει πάντοτε το ζήτημα ποιοι θέλουν και ποιοι δεν θέλουν το ιδιωτικό πανεπιστήμιο, με το πρόσθετο δεδομένο ότι και το ΠΑ.ΣΟ.Κ., που αποχώρησε από την παρούσα διαδικασία, εξακολουθεί να υποστηρίζει, τουλάχιστον στην κεντρική του έκφραση, ότι παραμένουν στο ακέραιο οι θέσεις του. Και η συζήτηση για το άρθρο 16, για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια, είναι βέβαιο ότι θα συνεχίσει να υπάρχει, προκειμένου από τη μεριά σας, από την μεριά των υποστηρικτών των ιδιωτικών πανεπιστημίων, να ετεροκαθοριστεί και τις επιλογές σας για το νόμο πλαίσιο και για άλλες ρυθμίσεις που αφορούν στο σύνολο της παιδείας αυτού του τόπου.

Σας ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ο κ. Μαγγίνας έχει το λόγο, για μια παρέμβαση δύο λεπτών.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ: Ναι, κύριε Πρόεδρε, μόνο για ένα δύο λεπτά, διότι

κυρίως οι συνάδελφοι, κύριοι Σκυλλάκος, και Κουβέλης, έθιξαν το θέμα του ασύλου, το οποίο καταρχήν δεν έχει καμία σχέση με την συνταγματική αναθεώρηση.

Και επίσης, αγαπητέ κύριε Κουβέλη, πρέπει να γνωρίζετε ότι ουδέποτε φέραμε ως επιχείρημα το άσυλο ή το συσχετίσαμε με το άρθρο 16.

Θέλω, λοιπόν, επειδή επιχειρείται μια παραπληροφόρηση επί του θέματος να πω στους αγαπητούς συναδέλφους του Κ.Κ.Ε. το εξής: με τη στάση σας θέλετε να στηρίζετε τη σημερινή κατάσταση που επικρατεί λόγω ασύλου, το οποίο δεν εφαρμόζεται;

Δύο φορές έχει εφαρμοστεί το άσυλο και αυτό χωρίς να μπορεί να συνέλθει η περίφημη επιτροπή, στην οποία μετέχει φοιτητής που δεν παρίσταται. Μία φορά επί Μαρκατού πρυτάνεως του Πολυτεχνείου ακόμα, αφού κάηκε το Πολυτεχνείο και μια φορά επί Σταθόπουλου πρυτάνεως στο Πανεπιστήμιο των Αθηνών, αφού σχεδόν κάηκε το Χημείο. Ουδέποτε άλλοτε.

Θέλετε, λοιπόν, κύριοι να διαιωνιστεί αυτή η κατάσταση; Και πρέπει να σας πω ότι είναι απολύτως συκοφαντικό σε βάρος των κυβερνητικών προθέσεων να λέτε ότι θέλουμε να περιορίσουμε και πολύ περισσότερο να καταργήσουμε το άσυλο. Τίποτα δεν πρόκειται να αλλάξει. Αυτό που θα αλλάξει είναι η διαδικασία για να μπορεί, όπως είπε ο κ. Κουβέλης ορθά, ένας νόμος που ισχύει να μπορεί να εφαρμοστεί και μάλιστα αυτό θα συμβεί μέσα από δικαστική εγγύηση.

Ας έχουμε, λοιπόν, μια σοβαρότητα για τα επιχειρήματά μας. Κανείς δεν προτίθεται να περιορίσει ή να καταργήσει το άσυλο. Αλλά να είναι σήμερα άσυλο προστασίας εγκληματικών πράξεων, είναι απαράδεκτο. Είμαι βέβαιος ότι κανείς στην Αίθουσα αυτή δεν θέλει κάτι τέτοιο.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ο κ. Γκιουλέκας έχει το λόγο ως ειδικός εισηγητής.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΚΙΟΥΛΕΚΑΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, άκουσα με προσοχή τους ειδικούς αγορητές των κομμάτων της Αριστεράς, οι οποίοι πέρα από τις όποιες διαφωνίες μπορεί να έχει κανείς σε αυτή την Αίθουσα με τις θέσεις τους, έχουν όμως τη συνέπεια να υποστηρίζουν σταθερά αυτές τις απόψεις τους. Λυπάμαι, όμως, γιατί σήμερα είμαστε αναγκασμένοι να συζητήσουμε επί όλων των προτάσεων, οι οποίες κατατέθηκαν στην Αναθεωρητική Επιτροπή της Βουλής, όπως έχει επικρατήσει να λέγεται και, δυστυχώς, πολλοί από τους προτείνοντες σήμερα δεν βραιν στα έδρανα της Αίθουσας.

Κατ' αρχήν, οφείλω να ξεκαθαρίσω κάτι ως προοίμιο της ομιλίας μου. Για το Σύνταγμα του 1975 θα πρέπει να πούμε δύο

λόγια, γιατί είναι σημαντικό να επαναλαμβάνονται κάποια πράγματα. Δεν είναι μόνο το μακροβιότερο, αλλά είναι και το προοδευτικότερο και το πιο δημοκρατικό Σύνταγμα της χώρας, γιατί παρά τις δύο αναθεωρήσεις που προηγήθηκαν, εκείνη του 1985-1986 και αυτήν του 2001, το Σύνταγμα αυτό παραμένει ένα Σύνταγμα πολύ προοδευτικό, δεν ανανεώθηκε η βάση του και βεβαίως πάνω, σ' αυτό στηρίζεται το δημοκρατικό μας πολίτευμα.

Ακούστηκε όμως, κυρίως από τα κόμματα της Αριστεράς: ποια ανάγκη έχουμε σε έξι μόλις χρόνια να έλθουμε και πάλι να συζητήσουμε την Αναθεώρηση του Συντάγματος. Το ζητούμενο είναι αν οι προηγούμενες αναθεωρήσεις έφεραν τα επιθυμητά αποτελέσματα, αν δηλαδή καταφέραμε να αντιμετωπίσουμε τα καιρία και σύγχρονα προβλήματα που αντιμετωπίζει η ελληνική κοινωνία ή αν σταθήκαμε σε ορισμένες περιπτώσεις και αναφέρομαι κυρίως στο κόμμα της μειζονος Αντιπολίτευσης, το οποίο τότε είχε την ευθύνη της διακυβέρνησης του τόπου, πίσω από ιδεοληψίες και προκαταλήψεις, που δεν μας επέτρεψαν να κάνουμε πραγματικές τομές σε ζητήματα που αφορούν στην ελληνική κοινωνία. Ένα από αυτά είναι και το λεγόμενο άρθρο 16.

Αυτό δεν έγινε κύριοι το 2001; Δε κλείσαμε τα μάτια μπροστά στη σημερινή σύγχρονη πραγματικότητα στο χώρο της παιδείας; Όλα αυτά τα παραμάγαθα της παιδείας, τα οποία χωρίς κανένα έλεγχο εξασφαλίζουν πτυχία σε Έλληνες σπουδαστές, δεν θα πρέπει να λειτουργήσουν κάτω από την αυστηρή εποπτεία του κράτους; Θα πρέπει να συνεχίσουμε να τα αφήνουμε ανεξέλεγκτα;

Να, λοιπόν, ένας από τους πολλούς λόγους που οδήγησαν τη Νέα Δημοκρατία να πάρει ξεκάθαρα κάποιες θέσεις, θέσεις βέβαια που τις είχε ανακοινώσει και με το προεκλογικό της πρόγραμμα, πριν αναλάβει την ευθύνη της διακυβέρνησης του τόπου. Και αυτές οι θέσεις την οδηγούν σήμερα στο να εισηγείται την Αναθεώρηση του Συντάγματος.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, σήμερα μιλάμε για τα ατομικά και κοινωνικά δικαιώματα και θα έλεγα πως είναι το πιο κρίσιμο κεφάλαιο του Συντάγματός μας, αφού δεν αγγίζει απλώς, αλλά αφορά άμεσα τον Έλληνα πολίτη, γιατί ρυθμίζει τον τρόπο με τον οποίο διαβιώνει οι Έλληνες σε τούτο το κράτος.

Πολύ γρήγορα θα διεξέλθω τα διάφορα άρθρα που περιλαμβάνονται στο οικείο κεφάλαιο. Θα αναφερθώ στο άρθρο 5. Υπήρξε μια πρόταση που θα έλεγα ότι παραπέμπει σε μια διάκριση εις βάρος άλλων ενώσεων προσώπων, όταν λέμε ότι ειδικώς εδώ –λέω για την πρόταση που κατετέθη για τις μη κυβερνητικές οργανώσεις– θα πρέπει να υπάρξει μια διαφορετική ρύθμιση. Το λέω αυτό, γιατί οι μη κυβερνητικές οργανώσεις και λειτουργήσαν και λειτουργούν και θα συνεχίσουν να λειτουργούν. Είναι βέβαια ότι από την υπάρχουσα Κυβέρνηση και από τις επόμενες κυβερνήσεις θα εξασφαλίζεται το θεσμικό πλαίσιο με τον καλύτερο τρόπο. Από την άλλη πλευρά όμως, δεν υπάρχει κάποιος ιδιαίτερος λόγος να ενσωματώσουμε μέσα στις διατάξεις του Συντάγματος τα θέματα αυτά, εξαιρώντας ενδεχομένως κάποιες άλλες ενώσεις προσώπων και επιλεκτικά να προχωρήσουμε σε ρυθμίσεις μόνο και ειδικώς για τις μη κυβερνητικές οργανώσεις.

Όσον αφορά στα υπόλοιπα θέματα για τους μετανάστες, θα έλεγα ότι κατ' αρχήν το ισχύον Σύνταγμα στο άρθρο 5 παράγραφος 2 ξεκαθαρίζει απόλυτα ότι όποιος βρίσκεται στη χώρα μας απολαμβάνει απόλυτην ελευθερία και σεβασμού της τιμής, της υπόληψής του ανεξαρτήτως εθνικότητας, φυλής, γλώσσας, πολιτικών και κοινωνικών του τοποθετήσεων. Με αυτήν την έννοια δεν καταλαβαίνω γιατί υπάρχει η ανάγκη, όπως την παρουσίασαν κάποιοι προτείνοντες, μιας ιδιαίτερης επισήμανσης μέσα στο Σύνταγμα πάνω στα ζητήματα αυτά, δηλαδή μιας ειδικής διάταξης ειδικά για τους μετανάστες.

Και βέβαια, συμφωνώ απόλυτα με αυτό που είπε ο πρώην Πρόεδρος του Συνασπισμού ο κ. Κωνσταντόπουλος στην ειδική επιτροπή της Βουλής για αυτήν την διάκριση των νομίμως ευρισκόμενων στη χώρα μας. Δηλαδή, οι παρانونώς ευρισκόμενοι στη χώρα μας δεν απολαμβάνουν τα ανθρώπινα δικαιώματά τους; Μα, βεβαίως τα απολαμβάνουν και με την έννοια αυτή δεν

έχουμε καμία χρεία μιας περαιτέρω ρυθμιστικής διάταξης προς την κατεύθυνση αυτή.

Και βέβαια, εδώ πρέπει να σημειώσω ότι μόλις πρόσφατα συμπληρώθηκε επαρκέστατα από την πλευρά της Κυβέρνησης, κωδικοποιήθηκε -αν θέλετε- και εμπλουτίστηκε με νέες διατάξεις η μεταναστευτική πολιτική στη χώρα μας, ούτως ώστε να μην αφήνει κανένα περιθώριο από το οποίο θα μπορούσαν να έχουν εισχωρήσει διαφόρου τύπου αυθαιρεσίες.

Προχωρώ στο άρθρο 14 παράγραφος 9. Όλες οι παρατάξεις εδώ μέσα έχουμε και συνέχεια και ακολουθία και ιστορία και θα πρέπει να θυμηθούμε τι έγινε με το άρθρο 14, με αυτό το άρθρο που έχει επικρατήσει να λέγεται «το άρθρο περί βασικού μετόχου». Υπάρχουν δύο προτάσεις. Είναι η πρόταση που εισηγούμεστε εμείς από την πλευρά της Νέας Δημοκρατίας και είναι και η πρόταση του ΠΑ.ΣΟ.Κ..

Μήπως θυμάστε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, τότε υπήρξε η πρώτη αμφισβήτηση από την Ευρωπαϊκή Ένωση, ευθέως, αυτής της διατάξεως; Πολύ πριν έρθει η Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας να νομοθετήσει και πολύ πριν γίνει, βεβαίως, Κυβέρνηση η Νέα Δημοκρατία. Μιλώ για εκείνη την περίφημη επιστολή του Αλεξάντερ Ζάο το 2003, όταν για πρώτη φορά η Ευρωπαϊκή Ένωση αμφισβήτησε τη συνταγματική μας διάταξη και συγκεκριμένα την παράγραφο 9 του άρθρου 14. Και δυστυχώς, η τότε κυβέρνηση του ΠΑ.ΣΟ.Κ. δεν έκανε καν τον κόπο να υπερασπιστεί το Σύνταγμά μας, κάτι το οποίο ανέλαβε η επόμενη Κυβέρνηση, η Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας.

Και μου έκανε πολλή εντύπωση αυτό το οποίο ακούστηκε από Βουλευτές κυρίως της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης, ότι ίσως θα έπρεπε να οδηγηθούμε και στην κατάργηση της σχετικής συνταγματικής διάταξης. Μου έκανε εντύπωση, γιατί το έχω διαβάσει αυτό σε άρθρο επιφανών στελεχών του ΠΑ.ΣΟ.Κ., οι οποίοι λένε μεταξύ των άλλων περίπου ότι η κυβέρνηση του κ. Σημίτη στην αναθεώρηση του Συντάγματος του 2001 εσύρθη υπό την πίεση των Βουλευτών της Νέας Δημοκρατίας, να κάνει τη συγκεκριμένη ρύθμιση. Ότι άλλως, δηλαδή, δεν θα την έκανε. Γράφουν πολλοί, κατά τα άλλα αγαπητοί και εκλεκτοί συνάδελφοι της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης: «Αγγίξαμε ακραίες περιπτώσεις με τη συγκεκριμένη ρύθμιση, έτσι όπως περιελήφθη τελικώς στην αναθεώρηση του Συντάγματος το 2001, διότι είχαμε αυτή την πίεση».

Μα, νομίζω ότι η σοβαρότητα όλων μας απαιτεί, τέτοιες ακραίες τουλάχιστον απόψεις να μην ακούγονται μέσα στο Κοινοβούλιο. Γιατί αλλοίμονο, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αν μια κυβέρνηση θεωρεί τον εαυτό της τόσο αδύναμο, που να ομολογεί ότι εσύρθη υπό την πίεση της τότε Αξιωματικής Αντιπολίτευσης, για να κάνει ρυθμίσεις και να φέρει διατάξεις, που δεν τις πίστευε, μόνο και μόνο γιατί πίεζε το κόμμα της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης. Αυτές είναι σοβαρές θέσεις και τοποθετήσεις Βουλευτών του ΠΑ.ΣΟ.Κ. !

Και κάτι άλλο για το άρθρο 14 παράγραφος 9. Εμείς, οι Βουλευτές της Νέας Δημοκρατίας ήμασταν εκείνοι που προασπιστήκαμε πραγματικά το Σύνταγμά μας και ερχόμαστε σήμερα να βρούμε ένα *modus vivendi*, εναρμονιζόμενοι με τις παρατηρήσεις που έγιναν από την Ευρωπαϊκή Ένωση, παραμένοντας όμως απόλυτα σταθεροί στις βασικές διατάξεις που περιλαμβάνει το άρθρο 14. Γιατί; Γιατί, βεβαίως, θέλουμε την απόλυτη διαφάνεια στα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης, θέλουμε, όμως, να εξασφαλίσουμε ταυτόχρονα ότι οποιαδήποτε επιτροπή, οποιαδήποτε σχέση μεταξύ οικονομικής εξουσίας, Μέσων Ενημέρωσης και διαπλοκής θα πρέπει να κοπεί. Τουλάχιστον, να προσταθίσουμε να ελαχιστοποιήσουμε αυτές τις εστίες διαπλοκής, που έχουν παρουσιαστεί στον τόπο μας. Και αυτό εισηγούμεστε με την παρούσα διάταξη που φέρνουμε προς αναθεώρηση.

Προχωρώ στο άρθρο 17. Κατ' αρχήν, θα μου επιτρέψετε, ως μαχόμενος δικηγόρος και επί σειρά ετών ασχολούμενος με θέματα πνευματικής ιδιοκτησίας, να αναφέρω ότι είναι πάρα πολύ σημαντικό το γεγονός ότι γίνεται επιτέλους ρητή αναφορά στην πρόταση της Νέας Δημοκρατίας –όσον αφορά– στα ζητήματα της πνευματικής ιδιοκτησίας.

Και θα ήθελα να θυμίσω στην Ολομέλεια ότι ο ν. 2121/93 περί

πνευματικής ιδιοκτησίας, ψηφίστηκε ομόφωνα από το Ελληνικό Κοινοβούλιο, από την τότε κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, με Υπουργό Πολιτισμού τη σημερινή Υπουργό Εξωτερικών κ. Ντόρα Μπακογιάννη, η οποία είχε δεχθεί εβδομήντα τροπολογίες, που είχε προτείνει το ΠΑ.ΣΟ.Κ. και πέρασαν όλες στο συγκεκριμένο νόμο, που ισχύει και σήμερα.

Έτσι, λοιπόν, ψηφίστηκε ομόφωνα αυτός ο νόμος, που πανθομολογουμένως είναι ένας σύγχρονος νόμος, που προστατεύει αποτελεσματικά την πνευματική ιδιοκτησία. Είναι όμως, πάρα πολύ σημαντικό να αναφέρεται ρητά και το θέμα της πνευματικής ιδιοκτησίας στο Σύνταγμά μας.

Γράφουν κάποιοι Βουλευτές του ΠΑ.ΣΟ.Κ. σε ιστοσελίδες τους: «Τι χρεια έχουμε να κάνουμε ειδική αναφορά στην προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας, αφού ούτως ή άλλως, νομολογιακά προκύπτει, όταν μιλάμε για την προστασία της ιδιοκτησίας, αυτή περιλαμβάνει και την προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας».

Εγώ δεν θα αναφερθώ μόνο στα δικά μας επιχειρήματα. Εγώ θα επικαλεστώ επιχειρήματα τα οποία χρησιμοποίησαν οι υπερεθνικοί, ας το πω έτσι, νομοθέτες. Δεν είναι τυχαίο ότι και το Ευρωπαϊκό Σύνταγμα, όπως έχει επικρατήσει να λέγεται, δηλαδή, η Ευρωπαϊκή Συνθήκη του Συντάγματος, με την οποία κατάληξη είχε, στο δεύτερο κεφάλαιο, στο άρθρο 77, παράγραφος 2, κάνει ρητή αναφορά στην ανάγκη της προστασίας της πνευματικής ιδιοκτησίας. Το ίδιο συμβαίνει και στην Ευρωπαϊκή Χάρτα των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, στο άρθρο 17, παράγραφος 2.

Τι χρεια, λοιπόν, είχαν αυτοί να κάνουν ειδική αναφορά; Το γεγονός είναι ένα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ότι η πνευματική ιδιοκτησία είναι έναν άυλο αγαθό και γι' αυτό το λόγο μπορεί να γίνει πολύ πιο εύκολα αντικείμενο κλοπής. Γι' αυτό υπάρχει άμεση και επιτακτική ανάγκη να περιληφθεί ειδικός όρος για την πνευματική ιδιοκτησία στο Σύνταγμά μας, κάτι που προβλέπει με τις προτάσεις για την Αναθεώρηση του Συντάγματος η Νέα Δημοκρατία.

Διατρέχοντας πολύ γρήγορα τα υπόλοιπα άρθρα, θα ήθελα να πω, όσον αφορά στα θέματα της απαλλοτρίωσης, ότι εδώ δεν μπορεί να κρυβόμαστε πίσω από το δάκτυλό μας. Ας μη γελιόμαστε. Ο ένας και ο ενάμιση χρόνος, ο οποίος προβλέπεται τυπικά για την απαλλοτρίωση, δεν ισχύει κυρίες και κύριοι συνάδελφοι. Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι οποιουδήποτε οργανισμός Τοπικής Αυτοδιοίκησης, δήμος ή κοινότητα, αρκεί και μόνο να χαρακτηρίσει ένα ακίνητο του οποιουδήποτε συμπολίτη μας, για να μπορεί, τουλάχιστον για επτά-οκτώ χρόνια να το κρατά ανενεργό, προκειμένου κάποτε ενδεχομένως να το χρησιμοποιήσει. Και αυτό ακυρώνει ευθέως τη ρητή συνταγματική διάταξη περί προστασίας της ιδιοκτησίας του πολίτη, διότι έτσι έχουμε δυστυχώς δει πολλές περιπτώσεις πολιτών, να οδηγούνται σε μακρές περιπέτειες στη διάρκεια του χρόνου, μόνο και μόνο διότι υπάρχει αυτό το καθεστώς. Υπάρχει, λοιπόν, πολύ σημαντική ανάγκη να ξεκαθαρίσει, να αποσαφηνιστεί το ζήτημα αυτό.

Προχωρούμε στο άρθρο 20, στη δυνατότητα δικαστικής προστασίας και μάλιστα, στη δυνατότητα προσωρινής δικαστικής προστασίας. Βεβαίως, ορίζεται σχετικά στον Κώδικα Ποινικής και Πολιτικής Δικονομίας –κυρίως στον Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας– πως πρέπει να εφαρμόζονται και τότε πρέπει να εκδίδονται οι δικαστικές αποφάσεις. Εκδίδονται, όμως, στο χρόνο που προβλέπεται; Δυστυχώς, όχι. Να, γιατί προτείνουμε από τη δική μας πλευρά, να υπάρξει μία ιδιαίτερη μνεία στα ζητήματα αυτά.

Και κλείνω με τα άρθρα 21 και 22. Άκουσα με προσοχή τον κ. Κουβέλη, ο οποίος αμφισβητούσε προηγουμένως την αναγκαιότητα να θέσουμε ειδική πρόβλεψη για το κράτος κοινωνικής συνοχής, που είναι μια γενικότερη ευρύτερη διάταξη;

Θα θυμίσω και στον κ. Κουβέλη, θα θυμίσω σε όλους τους συναδέλφους ότι ήταν οι Βουλευτές της Νέας Δημοκρατίας, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πρώτοι εκείνοι οι οποίοι μίλησαν για την ανάγκη καθιέρωσης ενός κατωτάτου ορίου αξιοπρεπούς διαβίωσης στον τόπο μας.

Και θα θυμίσω επίσης, σε κάποιους –δεν αναφέρομαι φυσικά

στον κ. Κουβέλη, αναφέρομαι στους απόντες συναδέλφους του ΠΑ.ΣΟ.Κ.– ότι τότε, οι κυβερνήσεις του ΠΑ.ΣΟ.Κ. ήταν εκείνες που αρνήθηκαν και, μάλιστα, μετά βδελυγμίας, να συζητήσουν το θέμα αυτό. Και όταν μία ομάδα Βουλευτών του ΠΑ.ΣΟ.Κ., η λεγόμενη ομάδα Τσουκάτου, είχε μιλήσει για το ίδιο θέμα, η κυβέρνηση του κ. Σημίτη είχε αρνηθεί ακόμη και να φέρει προς συζήτηση το θέμα αυτό. Θυμάμαι την απάντηση του τότε Υπουργού Οικονομικών κ. Χριστοδουλάκη για το θέμα αυτό, στη σχετική συζήτηση του προϋπολογισμού, που είχε πει, όταν ετέθη το θέμα, ακριβώς τα εξής:

«Εάν κάνουμε κάτι τέτοιο, θα επιτύχουμε μόνο το ελάχιστο και δεν θα είναι καθόλου εγγυημένο».

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ολοκληρώστε, κύριε συνάδελφε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΚΙΟΥΛΕΚΑΣ: Τελειώνω αμέσως, κύριε Πρόεδρε, σε μισό λεπτό.

Θεωρώ, λοιπόν, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ότι η δική μας πρόταση, σε αντιδιαστολή με την πρόταση του ΠΑ.ΣΟ.Κ. για τα άρθρα 20 και 21, είναι μια πρόταση ευρύτερη, που σε συνδυασμό με τις υπάρχουσες ισχύουσες διατάξεις καλύπτει απολύτως το θέμα.

Έχοντας την τιμή να είμαι ειδικός εισηγητής της Νέας Δημοκρατίας σε αυτήν την ενότητα των θεμάτων που συζητούμε, κλείνω λέγοντας ότι πράγματι, θα πρέπει να αρθρώμε όλοι στο ύψος των περιστάσεων. Εμείς θα συνεχίσουμε το δρόμο αυτό, με βάση τις δεσμεύσεις που αναλάβαμε απέναντι στον ελληνικό λαό.

Λυπούμαι, όμως, που σήμερα κάποιοι έδειξαν τον πραγματικό τους εαυτό και τις πραγματικές τους πεποιθήσεις για τη λειτουργία της δημοκρατίας. Σε μια κορυφαία πολιτική διαδικασία, αυτή για την αναθεώρηση του Συντάγματος, οι συνάδελφοι του ΠΑ.ΣΟ.Κ. προτίμησαν να φυγομαχήσουν, παρά να δώσουν τη μάχη εδώ, μέσα στο Κοινοβούλιο, κάτι για το οποίο τους έστειλαν εδώ οι συμπολίτες, που τους ψήφισαν, σε αυτήν την Αίθουσα.

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε πολύ.

Το λόγο έχει ο συνάδελφος κ. Κωνσταντόπουλος, ειδικός αγορητής του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, χθες και σήμερα επισημαίνεται κατά κόρον ότι οι εκλογές που θα γίνουν θα αναδείξουν Αναθεωρητική Βουλή, κάτι δηλαδή το οποίο είναι γνωστό. Η επισήμανση γίνεται προφανώς για να εξυπηρετήσει την αντιμετώπιση των προβλημάτων που έχουν ανακύψει με τη στάση της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης.

Εγώ θα ήθελα να προχωρήσω, επισημαίνοντας ότι η αναθεώρηση του Συντάγματος θα αποτελέσει κεντρικό θέμα γύρω από το οποίο θα αναπτυχθεί η αντιπαράθεση των κομμάτων. Πάμε δηλαδή σε εκλογές, που το βασικό τους διακύβευμα δεν θα είναι πολιτικού χαρακτήρα διακύβευμα, αλλά συνταγματικού χαρακτήρα. Κάτι τέτοιο θα ιδεολογικοποιήσει στο έπακρο την πόλωση σε όλα τα θέματα. Σε μια τέτοια, όμως, ιδεολογικού χαρακτήρα πόλωση θα περιχαρακωθούν οι αντιλήψεις και θα σχηματοποιηθούν οι τοποθετήσεις, με τρόπο επιζήμιο και αντιπαραγωγικό, που δεν θα επιτρέψει να αναζητηθούν οι νέες αξιόπιστες και αποτελεσματικές απαντήσεις στα παλιά και στα νέα προβλήματα.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, στη σημερινή Βουλή είναι αδύνατο να διαμορφωθεί η πλειοψηφία των εκατόν ογδόντα Βουλευτών. Σε καμία προτεινόμενη αναθεώρηση δεν θα συγκεντρωθεί αυτός ο αριθμός και το πρόβλημα που άνοιξε θα μεταφερθεί από την επόμενη Βουλή, που είναι Αναθεωρητική, με αποτέλεσμα και η επόμενη Βουλή να μην λειτουργήσει ως Αναθεωρητική, αφού φαίνεται ότι είναι απίθανο, όποια και αν είναι η κυβερνητική πλειοψηφία, να προκύψει ο αριθμός των εκατόν ογδόντα Βουλευτών, υπέρ των αναθεωρητέων προτάσεων.

Μίλησα για εμπλοκή χθες και μου επισημάνθηκε από την Κυβέρνηση ότι δεν υπάρχει εμπλοκή. Είναι δεδομένο ότι και η επόμενη Βουλή δεν θα έχει πλειοψηφίες εκατόν ογδόντα, εκτός

εάν αυτά που σήμερα εμφανίζονται ως αντιμαχία μεταξύ Νέας Δημοκρατίας και ΠΑ.ΣΟ.Κ. αύριο μεταβληθούν σε συμμαχία, σε συναίνεση. Από τώρα και για την επόμενη Βουλή, όμως, δεσπόζουν τα εκβιαστικά διλήμματα και αυτό δεν αναβαθμίζει την πολιτική ζωή, αλλά διαμορφώνει στην κοινωνία ψευδή συνείδηση για πολλά απ' αυτά τα θέματα.

Μιλάμε σήμερα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, για τις προτεινόμενες αναθεωρήσεις στα άρθρα 1 έως και 22, που υπάγονται στο κεφάλαιο περί μορφής του πολιτεύματος και περί ατομικών και κοινωνικών δικαιωμάτων. Εδώ έχουμε να κάνουμε πολλές παρατηρήσεις για ελλείψεις, για απουσία δηλαδή προτάσεων για αναθεώρηση, εκεί που θα έπρεπε, αλλά και για ύπαρξη προτάσεων σκοπιμότητας για την αναθεώρηση άλλων διατάξεων που δεν χρειάζονταν αναθεώρηση, κατά την άποψή μας.

Και στην προηγούμενη αναθεώρηση του 2001, που είχε ευρεία συναίνεση και αφορούσε σε δεκάδες άρθρων, δεν αποτολμήθηκε η συνταγματική διάκριση των σχέσεων Πολιτείας και Εκκλησίας, Κράτους και ιεραρχίας. Και στη σημερινή αναθεώρηση της Νέας Δημοκρατίας, που άρχισε συναινετικά και κατέληξε διχαστικά, καταγράφεται η ίδια πολιτική αβουλία, που παρατείνει την επιβίωση αναχρονιστικών δεδομένων ενός κρατικοεκκλησιαστικού μορφώματος με ειδικές ρυθμίσεις στην περιουσία, στα οικονομικά, στα φορολογικά, αλλά ακόμη και στα εκπαιδευτικά και στα κοινωνικά ζητήματα.

Πρόκειται για να ένα πρωτότυπο μόρφωμα που υπάρχει σήμερα στο πολίτευμά μας με τις διατάξεις που έχουν θεσπιστεί. Είναι πρωτότυπο, στα πλαίσια του ευρωπαϊκού εκκτημένου και ασκεί άμεση επιρροή στις θεσμικές λειτουργίες, αλλά και στις πολιτικές διεργασίες. Η απουσία αναθεωρητικής πρότασης για την διάκριση των ρόλων Κράτους και Εκκλησίας, δείχνει την αδυναμία του πολιτικού μας συστήματος και την ευκολία με την οποία συνυπάρχει αυτό το πολιτικό σύστημα, με καταστάσεις οι οποίες μας εγκλωβίζουν στο παρελθόν.

Μια ακόμη παρατήρηση που έχω να κάνω αναφέρεται στα άρθρα περί ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Η προηγούμενη αναθεώρηση του 2001 κινήθηκε με σωστές προσεγγίσεις και κατέγραψε πλήρεις διατυπώσεις. Αλλά στα ζητήματα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων τίποτα δεν είναι στατικό και οι διατυπώσεις πρέπει πάντοτε να είναι τέτοιες, ώστε να διευρύνονται οι κατοχυρώσεις προστασίας των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, όσο πολλαπλασιάζονται οι αμφισβητήσεις, οι απειλές και οι ακυρώσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Δυστυχώς τόσο η προηγούμενη αναθεώρηση, όσο και η σημερινή της Νέας Δημοκρατίας, δεν αντιμετωπίζουν μια πραγματική κατάσταση, τη διάσταση που υπάρχει σήμερα μεταξύ των συνταγματικών διακηρύξεων και της διοικητικής, δικαστικής, αστυνομικής και νομοθετικής πρακτικής. Ανάμεσα στο τι λένε τα συντάγματα και στο τι γίνεται από πλευράς νόμων, λειτουργίας της δικαιοσύνης, αστυνομικής δράσης και διοικητικής συμπεριφοράς, υπάρχει πολύ μεγάλη διαφορά. Το συνταγματικό και κοινωνικό κράτος δικαίου των δικαιωμάτων, των ελευθεριών και της προστασίας της ανθρωπίνης ύπαρξης, διαρκώς υποχωρεί από νομοθεσίες, οι οποίες καθοδηγούνται από το φόβο της τρομοκρατίας και από το κανονιστικό οπλοστάσιο για την ασφάλεια, την προληπτική καταστολή, τους λεγόμενους δίκαιους πολέμους, τη γενικευμένη παρακολούθηση και ταξινόμηση των πάντων, ακόμα κύριοι συνάδελφοι και την ανίχνευση και ενοχοποίηση των σκέψεων, της ενδιάθετης βούλησης και της ψυχικής ιδιοσυστάσιας.

Βρισκόμαστε μπροστά σε μια πραγματικότητα η οποία αποτελεί την οδυνηρή επιβεβαίωση ότι στον τομέα των ανθρωπίνων δικαιωμάτων κρίνεται κάθε φορά η ποιότητα της δημοκρατίας, η ουσία και η αποτελεσματικότητα της θεσμικής εγγύησης μιας δημοκρατικής πολιτείας. Κάποιοι έσπευσαν να πουν ότι ήρθε το τέλος της ιστορίας, όταν επικράτησε ο νεοφιλελεύθερος ανταγωνισμός, η παγκοσμιοποίηση του νεοφιλελεύθερου ανταγωνισμού. Το τέλος της ιστορίας δεν ήρθε, βεβαίως, αλλά δυστυχώς κινδυνεύει να έρθει το τέλος των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Τα ανθρώπινα δικαιώματα είναι η μεγαλύτερη πολιτισμική και

θεσμική κατάκτηση της ανθρωπότητας. Είναι πολύ μεγάλη δοκιμασία για τον πολιτισμό αυτής της ανθρωπότητας, το να περιορίζονται διαρκώς, να περιστέλλονται και να ενοχοποιούνται, στα πλαίσια διαφόρων αναγκαστικών ρυθμίσεων διαρκούς ανάγκης για την αντιμετώπιση των προβλημάτων των λεγόμενων παράμετρων απειλών. Υπάρχει ένα εντελώς διαφορετικό κανονιστικό καθεστώς σε όλο το εύρος των εγγυήσεων για τα ατομικά και τα κοινωνικά δικαιώματα. Το κράτος-δικαίου υποχωρεί στο καθεστώς ανάγκης. Τη θέση της θεσμικής εγγύησης για την εφαρμογή συνταγμάτων και διεθνών συνθηκών, την παίρνουν οι μηχανισμοί προληπτικής εποπτείας και καταστολής.

Δημιουργείται έτσι μία νέα πραγματική κατάσταση, που δεν ενισχύει την δημοκρατία. Απεναντίας, βάζει σε δοκιμασία και πολλές πιέσεις το κοινωνικό κράτος δικαίου.

Απέναντι σ' αυτήν την πραγματικότητα ένα Σύνταγμα όφειλε να έχει ρήτρες, ρυθμίσεις, να προβλέπει πρόσθετες εγγυήσεις, να θεσμοθετεί, να κατοχυρώνει αντίβαρα. Όσο πολλαπλασιάζονται οι προκλήσεις, επιβάλλεται να μεγεθύνονται οι εγγυήσεις, γιατί αλλιώς πράγματι θα πάμε στο κράτος του «Μεγάλου Αδελφού» ή θα πάμε στην εφιαλτική αναβίωση μιας νέας βαρβαρότητας στον 21ο αιώνα.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν θα μακρηγορήσω επ' αυτού. Χθες το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο, θεσμός αντιπροσωπευτικός των λαών της Ευρώπης, διαπίστωσε ότι στο έδαφος της Ευρώπης, όπου τα ανθρώπινα δικαιώματα αποτελούν ελκυστικό χαρακτηριστικό της φυσιογνωμίας του ευρωπαϊκού πολιτισμού και της ευρωπαϊκής ιστορίας, συντελούνται παραβιάσεις του τύπου των μυστικών συλλήψεων, των μυστικών απαγωγών, των μυστικών μεταφορών υπόπτων, της κράτησης αυτών των υπόπτων χωρίς ένταλμα, χωρίς υπεράσπιση, χωρίς επικοινωνία με κανέναν, σε μυστικές φυλακές που υπάρχουν σε ευρωπαϊκές χώρες, αλλά δεν αποκαλύπτονται, διότι δεν συνεργάζονται προς αυτήν την κατεύθυνση οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις, προκειμένου να δώσουν εκείνα τα στοιχεία που θα αποκαλύψουν όλη αυτή την επιχείρηση της C.I.A..

Για σκεφτείτε, στην Ευρώπη γίνονται αυτά. Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο το διαπιστώνει και μέσα σ' αυτές τις χώρες, που είναι οι πόλεις και θα κληθούν με την απόφαση του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου να καταβάλουν αποζημιώσεις στους οικείους όσων ταλαιπωρούνται με αυτήν τη βάρβαρη διαδικασία, είναι και η Ελλάδα. Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι και η Ελλάδα.

Το Σύνταγμά μας λέει ότι όλα αυτά, τα οποία καταλογίζονται και στην Ελλάδα, δεν επιτρέπονται. Εμείς λέμε ότι τα αγνοούμε. Δεν ακούμε τη βοή των πραγμάτων. Δεν ακούμε την κατηγορία των θεσμικών ευρωπαϊκών οργάνων. Εδώ, στην Ελλάδα, έγιναν οι εκτεταμένες δραστηριότητες της πιο οχληρής κατασκοπείας σε βάρος της πολιτείας, με τις υποκλοπές. Ούτε αυτό μπορούμε να το ψάξουμε. Ούτε στο άλλο μπορούμε να αντισταθούμε.

Αναθεωρούμε το Σύνταγμα. Είναι αρκετές προκλήσεις στην Αναθεώρηση του Συντάγματος, δεν σκεφτόμαστε ότι πρέπει να προσθέσουμε και εγγυήσεις και τέτοιες θεσμικές λειτουργίες, που να περιορίσουν την αυθαιρεσία και να προστατεύσουν, όσο γίνεται αποτελεσματικότερα, τις καταστάσεις αυτές, οι οποίες τελικά είναι αντιδημοκρατικές και συνιστούν πολιτισμική αναδίπλωση και έκπτωση;

Θα πάω και σ' ένα άλλο άρθρο, το άρθρο 14 παράγραφος 9, που ζητείται η Αναθεώρηση. Γιατί, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι; Εφαρμόζεται το Σύνταγμα έτσι όπως έχει, ανεξαρτήτως της τύχης του νόμου περί βασικού μετόχου; Γιατί δεν το εφαρμόζουμε έτσι όπως είναι;

Για τις ειδικότερες κυρώσεις που μπορεί να φτάνουν μέχρι την ανάκληση της άδειας ραδιοφωνικού ή τηλεοπτικού σταθμού και μέχρι την απαγόρευση σύνταξης ή την ακύρωση της σχετικής σύμβασης, καθώς και τους τρόπους ελέγχου και τις εγγυήσεις αποτροπής των καταστρατηγήσεων των προηγμένων εδαφίων: Σήμερα στην Ελλάδα δεν ξέρουμε ότι καταστρατηγούνται και στον τομέα των συμβάσεων και στον τομέα των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης αυτά τα συνταγματικά κωλύματα, τα ασυμβίβαστα; Δεν το ξέρουμε; Δεν ξέρουμε τίποτε; Και, εν πάση περιπτώσει, εάν το υποψιαζόμαστε και δεν το ξέρουμε,

πότε περιμένουμε να ρυθμίσουμε αυτήν την κατάσταση; Είμαστε η μοναδική χώρα στην Ευρώπη που δεν έχει αντίστοιχο θεσμικό πλαίσιο.

Και κάτι ακόμη. Δεν γνωρίζουμε ότι ο άμεσος έλεγχος του κράτους, που λαμβάνει και τη μορφή του καθεστώτος της προηγούμενης άδειας, έχει ως σκοπό την αντικειμενική και με ίσους όρους μετάδοση πληροφοριών και ειδήσεων, καθώς και προϊόντων του λόγου και της τέχνης, την εξασφάλιση της ποιότητας στάθμης των προγραμμάτων που επιβάλλει η κοινωνική αποστολή της ραδιοφωνίας και της τηλεόρασης και η πολιτιστική ανάπτυξη της χώρας; Ανεξαρτήτως του βασικού μετόχου, η διάταξη του άρθρου 15, γιατί δεν εφαρμόζεται;

Γιατί, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν εφαρμόζεται το υπάρχον Σύνταγμα, στον κρίσιμο αυτό τομέα; Δεν είναι εμμονή μου να το επισημαίνω, αλλά γνωρίζετε ότι θα φθάσουμε στον εκχυδαισμό της πολιτικής ζωής, θα φθάσουμε στον εκχυδαισμό και της ανθρώπινης ύπαρξης και της ζωής και του θανάτου και των πεθαμένων και των ζωντανών και των παιδιών και της μνήμης των νεκρών. Και έχουμε ένα Σύνταγμα, για την εφαρμογή του οποίου δεν κάνουμε τίποτα άλλο. Γιατί; Γιατί όλα είναι στην αρμοδιότητα ενός εσμού διασκεδαστών, που μπορούν με αυτά είτε να τυμβωρυχούν είτε να κανιβαλίζουν;

Δεν θέλω να επιμείνω, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αλλά εδώ είναι η ετοιμότητα που πρέπει να επιδείξει το πολιτικό μας σύστημα. Να εφαρμόσει το άρθρο 15 και στο άρθρο 14 παράγραφος 9 να προχωρήσει έτσι όπως έχει, χωρίς καμία αναθεώρηση. Γιατί ξέρετε τι σημαίνει η διαδικασία της αναθεώρησης; Θα πάμε όταν ολοκληρωθεί και αν ολοκληρωθεί, αν ολοκληρωθεί με εκατόν ογδόντα ψήφους στην επόμενη Βουλή, θα πάμε στο 2010, ώπου να εκδοθεί ο εκτελεστικός νόμος. Αν δεν ολοκληρωθεί, θα μείνει το καθεστώς ανομίας και όλη αυτή η ανεξέλεγκτη κατάσταση.

Για το άρθρο 16 δεν θα προσθέσω περισσότερα από αυτά που είπα ο συνάδελφος κ. Φώτης Κουβέλης. Αλλά, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι και στο θέμα της παιδείας, η εικόνα που προβάλλεται για να δικαιολογηθεί η αναθεώρηση του άρθρου 16 αδικεί το δημόσιο πανεπιστήμιο, τους φοιτητές, αδικεί τους πανεπιστημιακούς. Όποια προβλήματα υπάρχουν εντός του πανεπιστημίου είναι γνωστά. Για όποιες στρεβλώσεις αναπτύσσονται επιχειρήματα, για να δικαιολογήσουν το ιδιωτικό πανεπιστήμιο, το μη κρατικό, είναι επίσης γνωστά τα αίτια. Κανείς δεν είναι αμέτοχος της ευθύνης από τις κυβερνήσεις και από τις πρακτικές τις οποίες εφάρμοσαν εντός του πανεπιστημίου. Πελατειακές σχέσεις και στο πανεπιστήμιο κάνουν οι κυβερνήσεις. Επιρροές και στο πανεπιστήμιο επιδιώκουν. Και μόνο ένα δημόσιο πανεπιστήμιο μπορεί να είναι αυτόνομος χώρος έρευνας, αναζήτησης, αμφισβήτησης, κριτικής, αντίστασης. Το δημόσιο πανεπιστήμιο είναι συνυφασμένο με τον πολιτισμό της Ευρώπης, είναι συνδεδεμένο με την εξέλιξη των ακαδημαϊκών ελευθεριών, είναι οργανικό στοιχείο προόδου της ανθρωπότητας. Μη το βάζουμε στο εκτελεστικό απόσπασμα για να πυροβολούμε εναντίον του κατά βούληση.

Και κάτι ακόμη. Άκουσα τον κ. Μαγγίνα να λέει προηγουμένως ότι δεν είναι αυτή η θέση της Κυβέρνησης για το πανεπιστημιακό άσυλο. Μα, αν δεν εφαρμόζεται ο νόμος; Ο νόμος υπάρχει και είναι ευθύνη της ακαδημαϊκής κοινότητας να εφαρμοστεί. Δεν μπορεί η επιχειρηματολογία που ακούγεται, ότι θα αλλάζουμε τη διαδικασία, αλλά δεν θα επηρεάσουμε την ουσία, να νομιμοποιήσει αυτή τη φαλκίδευση και του ακαδημαϊκού ασύλου.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, στα ζητήματα που έχουν σχέση με την παιδεία -να το πούμε με ειλικρίνεια στην ελληνική κοινωνία- εκείνοι οι οποίοι έχουν τις ευθύνες είναι σε επίπεδο κυβερνήσεων.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Θα ήθελα να κλείσετε με αυτό.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ: Μεταρρυθμίσεις επί μεταρρυθμίσεων, οι οποίες έμειναν μετέωρες. Και αν σήμερα ελεεινολογούμε την ελληνική παιδεία και το ελληνικό σχολείο με τόση ευκολία από πλευράς εκείνων που προτείνουν την τροποποίηση του άρθρου 16, τότε να δώσουμε μία απάντηση γιατί

και πώς επί τόσα χρόνια αφήσαμε όλες αυτές τις καταστάσεις να λειτουργούν κατά περίπτωση προς όφελος της μιας ή της άλλης παραταξιακής επιχειρηματολογίας.

Εμείς σ' αυτό το θέμα του δημοσίου πανεπιστημίου, είμαστε αποφασισμένοι με κάθε τρόπο και να υπενθυμίσουμε τα αυτονόητα και να ζητήσουμε επιτέλους διαφορετικό τρόπο προσέγγισης σ' αυτά τα ζητήματα.

Τελειώνω με μία παρατήρηση στο άρθρο 22, που συνάπτεται με όσα είπα για το κοινωνικό κράτος δικαίου. Βάζουμε διάταξη περί κοινωνικής συνοχής. Να προστεθεί ως αναθεωρητικό περιεχόμενο σ' αυτήν την πρόταση η διάταξη περί κοινωνικής συνοχής, λέει η Νέα Δημοκρατία. Να ρωτήσω ως απλός πολίτης αυτής της χώρας το εξής: Η πολιτική που εφαρμόζετε προάγει την κοινωνική συνοχή; Οι ανισότητες μικραίνουν; Οι αδικίες μικραίνουν; Οι αποκλεισμοί μικραίνουν;

Θέλω να πω την άποψή μας. Σε κοινωνίες που έχουν έντονη την ταξική διαστρωμάτωση, σε κοινωνίες που έχουν έντονες αυτές τις εσωτερικές ανισότητες και δυσκολίες, σ' αυτές τις κοινωνίες είναι που χρειάζεται η κοινωνική συνοχή στην εφαρμοζόμενη πολιτική, όχι στη συνταγματική διακήρυξη.

Κατά συνέπεια, με όλα όσα συντελούνται για τη συρρίκνωση του κοινωνικού κράτους και για τον περιορισμό του κράτους δικαίου και των εγγυήσεων για τα δικαιώματα, είναι υποκριτικό σήμερα να μιλάμε κάνοντας αναφορά σε γενικές αρχές και αξίες.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε πολύ.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θα ήθελα να ανακοινώσω στο Σώμα το δελτίο των αναφορών και ερωτήσεων της Τρίτης 20 Φεβρουαρίου 2007.

A. ΑΝΑΦΟΡΕΣ - ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ Πρώτου Κύκλου (Άρθρο 130 παράγραφος 5 του Κανονισμού της Βουλής)

1.Η με αριθμό 3035/12.1.2007 ερώτηση του Βουλευτή του Πανελληνίου Σοσιαλιστικού Κινήματος κ. Εμμανουήλ Στρατάκη προς τον Υπουργό Υγείας και Κοινωνικής Αλληλεγγύης, σχετικά με τη χρηματοδότηση δημιουργίας Κέντρου Μητέρας και Παιδιού στο Πανάνειο Νοσοκομείο Ηρακλείου.

2.Η με αριθμό 3032/12.1.2007 ερώτηση του Βουλευτή του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας κ. Νικολάου Γκατζή προς τον Υπουργό Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων, σχετικά με την καταβολή των χρημάτων στους κατά τόπους Αγροτικούς Συνεταιρισμούς, για το πρόγραμμα καταπολέμησης του δάκου στο Νομό Μαγνησίας.

B. ΑΝΑΦΟΡΕΣ - ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ Δεύτερου Κύκλου (Άρθρο 130 παράγραφος 5 του Κανονισμού της Βουλής)

1.Η με αριθμό 1281/16.11.2006 ερώτηση του Βουλευτή του Πανελληνίου Σοσιαλιστικού Κινήματος κ. Δημητρίου Βαρβαρίγου προς τον Υπουργό Οικονομίας και Οικονομικών, σχετικά με τη δυσφήμιση του ελαιολάδου στην αγορά της Κίνας.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, επίσης θα ήθελα να γνωστοποιήσω στο Σώμα ότι τη συνεδρίασή μας παρακολουθούν από τα άνω δυτικά θεωρεία, αφού προηγουμένως ξεναγήθηκαν στην έκθεση με θέμα: «Οι Έλληνες στη Διασπορά 15ος-21ος αι.», καθώς και στους λοιπούς χώρους του Μεγάρου της Βουλής των Ελλήνων, σαράντα πέντε μαθητές και μαθήτριες και δύο συνοδοί καθηγητές από το Δ' Λύκειο Λαμίας.

Η Βουλή τους καλωσορίζει.

(Χειροκροτήματα από όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

Το λόγο έχει η συνάδελφος κ. Βούλτεψη, ειδική εισηγήτρια της Νέας Δημοκρατίας.

ΣΟΦΙΑ ΒΟΥΛΤΕΨΗ: Ευχαριστώ πολύ, κύριε Πρόεδρε.

Αγαπητές και αγαπητοί συνάδελφοι, η ενότητα των άρθρων που έχω να αναπτύξω σήμερα ενώπιον της Εθνικής Αντιπροσωπείας αφορά στις σχέσεις Κράτους και Εκκλησίας και έρχεται εδώ κατόπιν προτάσεων του ΠΑ.ΣΟ.Κ. και του Κ.Κ.Ε..

Αυτή η ενότητα παρεμβάλλεται ανάμεσα σε δύο πολύ σημαντικά άρθρα που ουσιαστικά αναφέρονται στο ίδιο θέμα, στο επίπεδο ενημέρωσης, εκπαίδευσης, άρα και καλλιέργειας του λαού. Μιλάω για τα άρθρα 14 και 16.

Προσθέτω στην αρχή πως πιστεύω και εγώ -και το έχω πει πάρα πολλές φορές- ότι αυτό που πρέπει να κάνουμε είναι να εφαρμόσουμε το άρθρο 15, το οποίο ούτως ή άλλως έχει κατα-

στεί το πιο μυστικό κείμενο στη ζώσα μνήμη και όμως αναφέρεται στον τρόπο με τον οποίο θα αναπτυχθεί η χώρα, ο λαός, θα υπάρξει καλλιέργεια του λαού και θα ανέβει το πολιτιστικό επίπεδο του συνόλου της πατρίδας μας.

Όσον αφορά τα θέματα σχέσεων Κράτους και Εκκλησίας, ζητείται η αναθεώρηση των άρθρων 3, 13, 33 και 59 που κατοχυρώνουν το απαραβίαστο της θρησκευτικής συνείδησης, αναγνωρίζουν τις γνωστές θρησκείες και θέτουν υπό την εποπτεία της πολιτείας, τόσο την επικρατούσα θρησκεία, όσο και τις άλλες γνωστές.

Είχα την ευκαιρία να αναπτύξω και στην επιτροπή τα επιχειρήματά μου. Πιστεύω ότι το Κομμουνιστικό Κόμμα, σαφές και συνεπές προς την ιδεολογία του, ζητά συγκεκριμένα πράγματα, δηλαδή ζητά πλήρη κατάργηση του όρκου, πλήρη χωρισμό, πλήρη κατάργηση του όρου «επικρατούσα θρησκεία».

Λέω ξανά εδώ ότι γνωρίζω πάρα πολλούς κομμουνιστές, οι οποίοι έχουν σχέση με τη θρησκεία και μάλιστα, στη διακομματική προσπάθεια που κάνουμε τώρα για τη διάσωση τόπων εξορίας ως τόπων εθνικού φρονήματος, για να μην έρθει ποτέ ξανά ο διχασμός στην πατρίδα μας, έχουμε πάρει πρωτοβουλία και για τη διάσωση της εκκλησίας στη Μακρόνησο, που είχαν κτίσει οι κρατούμενοι.

Δεν μπορώ να πω ότι είναι το ίδιο σαφές η πρόταση του ΠΑ.ΣΟ.Κ.. Ουσιαστικά, πιστεύω ότι το ΠΑ.ΣΟ.Κ., προκειμένου να μην δυσανεχθεί τους πιστούς ψηφοφόρους του, προσπαθεί να βρει μια μέση οδό, αλλά προτείνει κάτι που δυσκολεύομαστε να αντιληφθούμε.

Εγώ δεν θέλω να πάω καθόλου στη συναισθηματική μου φόρτιση, παρά το γεγονός ότι είναι δεδομένο ότι στην πατρίδα μας το έθνος και η χριστιανική θρησκεία είναι άρρηκτα δεμένα και η θρησκεία, ουσιαστικά ο Χριστιανισμός, αποτελεί εθνικό σύμβολο για την πατρίδα μας και όχι θρησκευτικό. Θέλω όμως να πω, πως όσοι προτείνουν πλήρη διαχωρισμό Κράτους και Εκκλησίας πρέπει να λάβουν υπόψη τους την τεράστια επιρροή που κάθε Εκκλησία, κάθε θρησκεία, ασκεί στον ψυχισμό του λαού, διότι ρυθμίζει τα θέματα της ζωής του, ρυθμίζει τα μετά θάνατον ζητήματα. Επομένως, υπάρχει μια μεγάλη επιρροή. Δεν θα επιθυμούσα, εγώ προσωπικά, αυτή η μεγάλη επιρροή να ξεφύγει από τον έλεγχο της πολιτείας. Πιστεύω ότι η Ορθόδοξη θρησκεία δεν θα χρησιμοποιούσε ποτέ με αυτό τον αρνητικό τρόπο την επιρροή της, πλην όμως με τον πλήρη διαχωρισμό χωρίζονται και όλες οι υπόλοιπες Εκκλησίες. Και δεν ξέρω τι θα απαντούσε ο ελληνικός λαός, αν τον ρωτούσαμε -απευθείας στα τόσο προσφιλή δημοψηφίσματα του κ. Παπανδρέου- αν θα ήθελε, οι μυστηριώδεις της Θράκης να είναι υπό απόλυτη ανεξαρτησία ή αν πρέπει να είναι υπό τον έλεγχο της πολιτείας, όπως και όλες οι άλλες θρησκείες.

Πιστεύω ότι στην πράξη αυτό που πρέπει να κάνουμε είναι να εξηγήσουμε τι θα συνέβαινε εάν χωρίζονταν το Κράτος και η Εκκλησία: Θα καταργούνταν τα θρησκευτικά στα σχολεία -πρέπει να τα ξέρει αυτό ο λαός- οι ιερείς σε νοσοκομεία και φυλακές, στις Ένοπλες Δυνάμεις και στα Σώματα Ασφαλείας, ο θρησκευτικός όρκος στα δικαστήρια και στις δημόσιες υπηρεσίες, οι μισθοί των ιερέων, οι αργίες Χριστουγέννων, Πάσχα, Θεοφάνειων, κ.λπ., οι σταυροί και οι εικόνες στους δημόσιους χώρους, ο σταυρός στο κοντάρι της σημαίας, οι θρησκευτικές τελετές σε εθνικές επετείους.

Μιλούμε δηλαδή για μια κατάλυση θεμάτων, που ουσιαστικά δεν είναι αποκλειστικά θρησκευτικά, δεν ανήκουν αποκλειστικά στη δικαιοδοσία της Εκκλησίας. Ανήκουν στο έθνος. Και πρέπει να θυμίσω ότι με αυτό τον τρόπο, από νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου, όχι μόνον η Ορθόδοξη Εκκλησία, αλλά και η Μουσουλμανική και το Κεντρικό Ισραηλιτικό Συμβούλιο, θα μετατρέπονταν σε νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου. Πιστεύω ότι δεν υπάρχουν πολλοί Έλληνες που θα ήθελαν να δουν να συμβαίνουν όλα αυτά, δηλαδή να υπάρξει τόσο μεγάλη απόσπαση του ψυχισμού τους και της σύνδεσής τους με τα εθνικά τους σύμβολα.

Θέλω να θυμίσω απλώς πως κι όταν έγιναν τα σκάνδαλα, πριν από κάμποσο καιρό στην Εκκλησία, με τη λογική της αυτοκάθαρσης προχωρήσαμε, αλλά και με την έννοια ότι υπάρχει η

εποπτεία της πολιτείας. Αυτά τα σκάνδαλα μπόρεσαν να βγουν στην επιφάνεια και να αντιμετωπιστούν, διότι υπήρξε μια εποπτεία της πολιτείας, που μπορούσε να παρέμβει.

Θέλω να σας θυμίσω ότι οι Έλληνες θεωρούνται πρωταθλητές της πίστης σ' ένα ποσοστό 92%, ίσως επειδή η χριστιανική θρησκεία είναι η πιο ανεκτική θρησκεία, από όσες γνωρίζω εγώ. Θέλω επίσης να θυμίσω κάτι, το οποίο ανέφερα και στην επιτροπή και το θεωρώ πολύ σημαντικό: Στις Ηνωμένες Πολιτείες, όταν αποφασίστηκε ο πλήρης χωρισμός Κράτους και Εκκλησιών, δημιουργήθηκαν ξαφνικά είκοσι χιλιάδες νέες θρησκείες, διότι σκέφτηκαν όλοι αυτοί ότι θα έχουν έναν ακόμη επίσημο ή ημιεπίσημο τρόπο για να σκοπεύουν στον οβολό των αφελών. Έτσι, λοιπόν, πέρα από τις βασικές θρησκείες, εμφανίστηκαν στις Ηνωμένες Πολιτείες νεοεποχίτες, δεηστές, ευαγγελιστές, επισκοπικοί, μορμόνοι, ιεχωβάδες, αντενδιστές, αναγεννημένοι, φονταμεταλιστές. Όλοι αυτοί σκοπεύουν στον οβολό αυτών που θα γίνουν πιστοί τους. Επίσης, όταν υπάρχουν πολλές θρησκείες, δημιουργούν πολύ ισχυρά λόμπι, τα οποία ελέγχουν και την πολιτική εξουσία. Στις Ηνωμένες Πολιτείες πάλι υπερευνητηρικοί κληρικοί έχουν στα χέρια τους την επικοινωνία με το λαό και μεταφέρουν μηνύματα, στα οποία δεν μπορεί να παρέμβει κανένας αυτή τη στιγμή. Αντίθετα, τα κόμματα έχουν φτάσει σε τέτοιο σημείο, ώστε, μόνο το 2004, η ίδια η αμερικανική κυβέρνηση να διαθέσει στα φιλανθρωπικά τους ιδρύματα 2.000.000.000 δολάρια.

Θυμίζω επίσης, πως όταν ετέθη ένα ανάλογο θέμα στην Ιταλία, να αποκαθλωθεί δηλαδή ο Εσταυρωμένος από τις τάξεις των σχολείων, για να μην προσβάλλονται οι μαθητές των άλλων δογμάτων, ο τότε πρόεδρος της δημοκρατίας είχε δηλώσει ότι αυτό δεν μπορεί να συμβεί, γιατί ο Εσταυρωμένος δεν είναι απλώς σύμβολο της θρησκευτικής πίστης, αλλά αναπόσπαστο κομμάτι της ιταλικής πολιτιστικής παράδοσης.

Έρχομαι γρήγορα στο θέμα του προσηλυτισμού. Το ΠΑ.ΣΟ.Κ. προσπαθεί να μας παρουσιάσει την έννοια του προσηλυτισμού ως θετική έννοια. Στην πραγματικότητα και εγώ τα λεξικά διαβάζω. Παρ' ότι όλοι γνωρίζουμε ότι η έννοια του προσηλυτισμού ενέχει την έννοια του βιασμού, στα λεξικά διαβάζω ότι «προσηλυτίζω» σημαίνει: μεταστρέφω την θρησκευτική πίστη κάποιου, κάνοντάς τον να δεχθεί το δικό μου δόγμα. Πείθω δηλαδή κάποιον, κυρίως με προπαγανδιστική τακτική -με χρηματισμό ή απάτη- να προσχωρήσει στις δικές μου ιδέες και αρχές. Ουσιαστικά, δηλαδή, είναι άμεση ή έμμεση προσπάθεια κάμψης του φρονήματος και αυτό, ορθώς το Σύνταγμά μας το απαγορεύει. Και πιστεύω ότι δεν πρέπει να ωραιοποιούμε ή να απαλλάσσουμε έννοιες, που έχουν αρνητικό περιεχόμενο, από αυτό καθ' αυτό το περιεχόμενό τους.

Όσον αφορά στον όρκο του Προέδρου της Δημοκρατίας και των Βουλευτών, προτείνεται η κατάργηση του θρησκευτικού όρκου και η αντικατάστασή του με την επίκληση της συνείδησης.

Εγώ πιστεύω ότι και ο θρησκευτικός όρκος, όπως τον δίνουμε σήμερα, ενέχει επίκληση της συνείδησης, γιατί η συνείδηση έχει να κάνει με την πίστη μας στο Θεό, στην πατρίδα μας και σε ό,τι πιστεύει ο καθένας.

Άρα, εμείς δεν συμφωνούμε με την αλλαγή του όρκου και θεωρούμε ότι πρέπει να διατηρηθεί, διότι αποτελεί και αυτός κομμάτι της ιστορικής εθνικής συνείδησης και οποιαδήποτε αλλαγή δεν θα έκανε καλό σ' αυτό το οποίο επιδιώκουμε όλοι.

Πρέπει να πω ότι αν επικρατούσαν αντιλήψεις όπως αυτές που διαφαίνονται στις προτάσεις που εξετάζουμε σήμερα, θα υπήρχε ακόμα μεγαλύτερη ψυχική απομάκρυνση του λαού από ιερά κείμενα, αλλά και από κείμενα -αργότερα θα έχουμε την εισήγηση για το άρθρο 16 του αγαπητού συναδέλφου κ. Τσαλίδη- όπως του Παπαδιαμάντη και του Ροΐδη, τα οποία, τα Ελληνόπουλα διαβάζουν από μετάφραση.

Όσο, λοιπόν, απομακρυνόμαστε από τις ρίζες μας -πριν από λίγο καιρό δεν πίστευε κανείς ότι θα συνέβαινε κάτι τέτοιο και όμως έχει συμβεί- και αποφασίσουμε σήμερα κάτι, μη σκεπτόμενοι τι θα συμβεί στο μέλλον, τότε εγώ πιστεύω ότι οι λογοτεχνικοί θησαυροί μας δεν θα γίνονταν κατανοητοί. Δηλαδή, δεν θα γινόταν κατανοητός ο ίδιος ο Εθνικός Ύμνος, διότι ο εθνικός

ποιητής συνδέει άμεσα την πατρίδα με την θρησκεία και βάζει και τα δύο στην ίδια μοίρα.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας της κυρίας Βουλευτού)

Τελειώνω, αναφερόμενη μόνο σ' αυτούς τους στίχους –το έκανα και στην επιτροπή- που δείχνουν ακριβώς ότι αυτές οι δύο έννοιες δεν μπορούν να διαχωριστούν.

Στον Εθνικό Ύμνο όταν ο ποιητής λέει «Της αυγής δροσάτο αέρι, δεν φυσάς τώρα εσύ πλινό στων ψευδόπιστων το αστέρι, φύσα, φύσα εις το Σταυρό», κάνει σαφή αναφορά στην αξία του Σταυρού. Και όταν λέει: «Κάθε πέτρα μνήμα ας γένει κι η Θρησκεία και η Ελευθερία» –δεν ξεχωρίζει την θρησκεία από την ελευθερία- «μ' αργό πάτημα ας πηγαίνει μεταξύ τους και ας μετρά».

Και τέλος –επαναλαμβάνω και εδώ γιατί το θεωρώ σημαντικό και τελειώνω- ο εθνικός μας ποιητής, πέραν του ότι αδυνατεί να διανοηθεί ότι μπορεί να υπάρχει διαχωρισμός, παρουσιάζει τη θρησκευτική πίστη ως ανάχωμα στις πολιτικές επιδιώξεις των ισχυρών και λέει: «Τι θα κάμετε; Θ' αφήσετε να αποκτήσουν εμείς λευθεριάν ή θα τη λύστε εξαιτίας πολιτικής; Τούτο ανίσως μελετάτε, ιδού εμπρός σας το Σταυρό: Βασιλείς, ελάτε, ελάτε και κτυπήσετε κι εδώ!».

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε πολύ.

Το λόγο έχει ο Πρόεδρος του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς κ. Αλαβάνος.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΛΑΒΑΝΟΣ (Πρόεδρος του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς): Κύριε Πρόεδρε, επειδή θα είμαι ο τρίτος στη σειρά να μιλήσω Βουλευτής του Συνασπισμού, δεν θα με πείραζε να προταχθεί ένας Βουλευτής του Κομμουνιστικού Κόμματος. Δεν έχω πρόβλημα πίεσης χρόνου.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Κύριε Πρόεδρε, η επόμενη Βουλευτής του Κομμουνιστικού Κόμματος είναι πέμπτη στη σειρά και είναι η κ. Κανέλλη. Έχουμε πολύ δρόμο ακόμα. Οπότε, έχετε το λόγο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΛΑΒΑΝΟΣ (Πρόεδρος του Συνασπισμού της Ριζοσπαστικής Αριστεράς): Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Θέλω να πω ότι και το Κόμμα μου και προσωπικά εγώ ως Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς έχουμε μια τόσο μεγάλη παρουσία στον αγώνα ενάντια στην αναθεώρηση του άρθρου 16 και στην προσπάθεια εμφάνισης ιδιωτικών πανεπιστημίων, ώστε κρίναμε ότι δεν πρέπει να λείψουμε από την «κηδεία» και ότι δεν πρέπει να μην εκφωνήσουμε και το δικό μας «επικήδειο».

Είναι σαφές πια ότι με τις εξελίξεις που είχαμε και με τη δυνατότητα της κοινωνίας να επηρεάσει το πολιτικό γίγνεσθαι, η αναθεώρηση του άρθρου 16 δεν φαίνεται ότι έχει δυνατότητες να προχωρήσει. Ήδη σε αυτήν την προαναθεωρητική Βουλή δεν θα υπάρξουν οι εκατόν ογδόντα ψήφοι –αυτό είναι σαφές από τις τοποθετήσεις που έχουν κάνει όλα τα κόμματα της Αντιπολίτευσης- και νομίζω ότι και στην επόμενη Βουλή δεν πρόκειται να υπάρξουν οι εκατόν ογδόντα ψήφοι.

Δεν είμαι καχύποπος. Βλέπω, βέβαια, ότι υπάρχουν αοριστίες και ασάφειες στην πολιτική του ΠΑ.ΣΟ.Κ. και αποφυγή μιας πλήρους δέσμευσης και ακριβούς τοποθέτησης για το τι θα κάνει στην επόμενη Βουλή. Όμως, νομίζω ότι, κάτω από την πίεση των γεγονότων και κάτω από την πίεση της προεκλογικής περιόδου, όπου το κάθε κόμμα οφείλει να δίνει σαφείς απαντήσεις –αλλιώς θα πληρώσει βαρύτατο τίμημα- το τοπίο θα διασαφηνιστεί εντελώς.

Επομένως, θα ήταν καλό, η Κυβέρνηση να κατανοήσει ότι βρισκόμαστε στη μετά την επιχείρηση αναθεώρησης του άρθρου 16 εποχή. Θα ήταν καλό η Κυβέρνηση να εγκαταλείψει. Και πιστεύω ότι θα ήταν έντιμο και θετικό, κύριε Υπουργέ, εσείς ή η κ. Γιαννάκου –δεν είναι δική σας άλλωστε αρμοδιότητα- ή ο Πρωθυπουργός να πει ότι η υπόθεση της αναθεώρησης του άρθρου 16 έχει λήξει.

Νομίζω ότι αυτό θα σήμαινε μια πολιτική παραδοχή σε κάτι που έχει γίνει. Και θα ήταν πολύ σημαντικό, η Κυβέρνηση και εσείς, κύριε Υφυπουργέ, που είστε στο Υπουργείο Παιδείας, να

πείτε: ναι, δεχόμαστε την πρόταση των τεσσάρων πρυτάνεων, των πρυτάνεων των τεσσάρων αρχαιότερων πανεπιστημίων της χώρας μας να αποσυρθούν οι προτάσεις της Κυβέρνησης σχετικά με το νόμο-πλαίσιο, για άσυλο και όλα αυτά που ετοιμάζει και να γίνει μία συζήτηση, όπου ο καθένας θα μπορεί να συνεισφέρει.

Μια συζήτηση, κατά τη γνώμη μας, μπορεί να έχει ως βάση τις προτάσεις που κάνει η Πανελλήνια Ομοσπονδία των Συλλόγων Διδακτικού και Ερευνητικού Προσωπικού των Πανεπιστημίων, τις προτάσεις των φοιτητικών συλλόγων και του συντονιστικού τους, τις προτάσεις των κομμάτων. Μέσα εκεί, φυσικά, έχουν ιδιαίτερη βαρύτητα και οι προτάσεις της Κυβέρνησης σ' ένα διάλογό, όμως. Για μας επίκεντρο είναι οι προτάσεις της πανεπιστημιακής κοινότητας.

Με αυτόν τον τρόπο θα δίνανε απάντηση και σε μια αγωνία που υπάρχει στις οικογένειες, στους φοιτητές κ.λπ., ότι, αφού λήγει η υπόθεση με το άρθρο 16, μπορούν να ανοίξουν τα πανεπιστήμια, μπορούν να γίνουν εξεταστικές περιόδους, μπορεί να ξαναρχίσει η διαδικασία της γνώσης και, αν θέλετε, με μια αυτοεκτίμηση του πανεπιστημίου και της κοινότητάς του και μια αίσθηση υποχρέωσης απ' όλους όσους ζουν μέσα στους χώρους των πανεπιστημίων να ανταποκριθούν πια και θετικά σ' έναν αγώνα άμυνας σημαντικό και νικηφόρο που έκαναν.

Επομένως, κατ' αρχήν, θέλω να πω, κύριε Υπουργέ, ότι η Κυβέρνηση έχει πλέον απόλυτη ευθύνη για το αν συνεχιστεί αυτή η κατάσταση με τα πανεπιστήμια και ότι είναι στα χέρια της Κυβέρνησης, παραδεχόμενη την πολιτική πραγματικότητα ότι τελείωσε η Αναθεώρηση του άρθρου 16 και αποδεχόμενη προτάσεις, όπως να αποσύρει, προκειμένου να υπάρξει ένας πραγματικός διάλογος, με βάση τις θέσεις της πανεπιστημιακής κοινότητας στα πανεπιστημιακά θέματα, ώστε να περάσουμε σε μια νέα φάση που μπορεί να είναι ιδιαίτερα θετική για τα πανεπιστήμια.

Με την ευκαιρία, όμως, αυτής της συζήτησης, αυτή τη φορά εγώ θα ήθελα να ρίξω το βάρος στο πώς βλέπουμε εμείς τα ελληνικά πανεπιστήμια. Διότι η Κυβέρνηση και ο φιλοκυβερνητικός Τύπος και ο φιλικός, ίσως, και φιλικές φωνές στην Αξιωματική Αντιπολίτευση, που είναι υπέρ της ιδιωτικοποίησης στο χώρο της ανώτατης παιδείας, έχουν παρουσιάσει ότι η Αριστερά δεν έχει θέσεις, επειδή δίνει τη μάχη για το δημόσιο πανεπιστήμιο. Δεν είναι έτσι.

Νομίζω ότι από τη δική μας πλευρά επιχειρούμε να είμαστε μια δύναμη αλλαγής, αναβάθμισης, εξέλιξης, ανταπόκρισης στη σημερινή εποχή και στις τεχνολογικές δυνατότητες του δημόσιου πανεπιστημίου. Με αυτήν την έννοια εγώ θα αναφέρω τις δέκα προτάσεις του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς. Είναι μέσα σ' ένα πλέγμα βέβαια πολλών προτάσεων που θεωρούμε κεντρικές για την αναβάθμιση του δημόσιου πανεπιστημίου.

Η πρώτη πρόταση είναι το τέλος του αναχρονιστικού συστήματος εισαγωγής στα Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα. Να σταματήσει πια ο κλειστός αριθμός εισακτέων. Σε πάρα πολλές χώρες της Ευρώπης αυτό έχει γίνει, είτε με πολιτικές αποφάσεις, είτε με αποφάσεις των Ανωτάτων Δικαστηρίων, όπως είναι χαρακτηριστική η περίπτωση του Ανωτάτου Δικαστηρίου της Γερμανίας το 1972 που αναγνώρισε ότι είναι δικαίωμα κάθε αποφοίτου του λυκείου εφόσον το επιθυμεί, εφόσον δεν προσανατολιστεί προς επαγγελματική ή άλλη εκπαίδευση ή άλλες δραστηριότητες ή προς την αγορά εργασίας, να έχει τη δυνατότητα να σπουδάξει σε δημόσιο πανεπιστήμιο. Για μας, να σπουδάξει δωρεάν σε δημόσιο πανεπιστήμιο και να μην εξαναγκάζονται, αν θέλετε, ακόμη και ορισμένοι που θα ήθελα να σπουδάσουν για λόγους έλλειψης πόρων από την οικογένειά τους, να παίρνουν το δρόμο για την αγορά εργασίας.

Πιστεύουμε ότι αυτό είναι εξαιρετικά σημαντικό. Υπάρχουν εκτιμήσεις από πανεπιστημιακούς ότι έχουν δυνατότητα με την κατάλληλη στήριξη τα σημερινά πανεπιστήμια και με την ενίσχυση που θα υπάρξει να ενσωματώσουν και να απορροφήσουν ένα μεγαλύτερο αριθμό και θα ξεφύγουμε νομίζω σε μεγάλο βαθμό από αυτό που γίνεται με την τρομερή «αιμορραγία» με τα φροντιστήρια, προκειμένου να μείνουν τα παιδιά έξω

από την πανεπιστημιακή μόρφωση με τον ακραίο ανταγωνισμό για 1/10 της μονάδας που γίνεται ανάμεσα στα παιδιά. Και θα δοθεί η δυνατότητα στο πρώτο έτος να εγγράφονται όλα τα παιδιά και αν θέλετε, να διευρυνθεί και στο χρόνο η διαδικασία επιλογής, να μην είναι στιγμιαία και να κρίνεται η ζωή και ο προσανατολισμός ενός νέου ανθρώπου, εάν στις πανελλαδικές εξετάσεις πάρει 1/10 της μονάδας παραπάνω από έναν άλλο, ή 1/10 παρακάτω. Αυτή είναι η πρώτη θέση.

Η δεύτερη θέση, η αναβάθμιση και η ανασυγκρότηση όλων των ακαδημαϊκών εκπαιδευτικών ιδρυμάτων με ιδιαίτερη βαρύτητα στην περιφέρεια. Στην περιφέρεια νομίζω ότι τόσο η Κυβέρνηση του ΠΑ.ΣΟ.Κ., προηγουμένως, όσο και η Κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας είδαν τα πανεπιστήμια να έρχονται να καλύπτουν το κλείσιμο των στρατοπέδων και της παρουσίας του Στρατού και να χρησιμοποιούνται, αν θέλετε, κάτω από πελατειακές σχέσεις, εκλογοθηρικές σκοπιμότητες, να χρησιμοποιούνται τα πανεπιστήμια απλώς για να καλύψουμε κάποια μπαλώματα στις πολλές πιέσεις που δέχονται πάρα πολλές επαρχιακές πόλεις. Εμείς πιστεύουμε ότι τα πανεπιστήμια στις επαρχιακές πόλεις μέσα από έναν άλλο προγραμματισμό μπορούν να γίνουν ένας σημαντικός μοχλός ανάπτυξης να γίνουν μια εστία και μόρφωσης, αλλά και έρευνας και παραγωγής ιδεών και παραγωγής προτάσεων, σχετικά με τα πολλαπλά προβλήματα, τα οποία υπάρχουν.

Το τρίτο θέμα είναι η ανάπτυξη της βασικής έρευνας. Εμείς θεωρούμε ότι και στα πρώτα χρόνια, αλλά ιδιαίτερα στις μεταπτυχιακές σπουδές υπάρχει μια δυνατότητα εμβάθυνσης, γνώσης, διάχυσης της επιστημονικής πληροφορίας και προώθησης της έρευνας, η οποία είναι ιδιαίτερα αναγκαία στη χώρα μας. Ένα παράδειγμα θα σας πω τώρα: Δείτε τι έρευνα έχει γίνει και σε πανεπιστημιακό επίπεδο και τι αποτέλεσμα έχει υπάρξει σε παραγωγικό επίπεδο στην Ισπανία σε σχέση με τα θέματα των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας, σε σχέση με τα ζητήματα της αιολικής ενέργειας και η οποία είναι ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα, παραγωγή ή πολύ μικρή σχετικά και χωρίς στήριξη του κράτους υπάρχει στην περίπτωση της Ελλάδος. Το πανεπιστήμιο παίζει για μας τον ίδιο ρόλο που παίζει το Χρηματιστήριο για τη Νέα Δημοκρατία και για το ΠΑ.ΣΟ.Κ.. Δηλαδή, για μας εκεί που θα γίνουν οι βασικές και οι κρίσιμες επενδύσεις για να αναπτυχθεί η χώρα μας, για να παράξει και να ενσωματώσει την τεχνολογία, είναι ο χώρος της γνώσης, ο πανεπιστημιακός χώρος, όπως άλλοι το βλέπουν στις μετοχές των επιχειρήσεων ή στο να ανοίξει ένα υποκατάστημα να πουλάει κινητά τηλέφωνα, μια πολυεθνική, ή οτιδήποτε άλλο.

(Στο σημείο αυτό, την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει η Πρόεδρος της Βουλής κ. **ΑΝΝΑ ΜΠΕΝΑΚΗ - ΨΑΡΟΥΔΑ**)

Το τέταρτο σημείο: εμείς θεωρούμε ότι πρέπει να υπάρχει διαφάνεια -και το ξαναλέω «διαφάνεια» και το ξαναλέω «διαφάνεια»- σε όλα τα επίπεδα διοίκησης και λειτουργίας των Ανώτατων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων, ως προς τους προϋπολογισμούς, στους προγραμματισμούς των ιδρυμάτων, στις εκλογές, στις κρίσεις των διδασκόντων, στα επιστημονικά βιογραφικά τους, στο σχεδιασμό των σπουδών, στις διδακτορικές διατριβές, στις προπτυχιακές και μεταπτυχιακές διπλωματικές εργασίες. Επομένως, διαφάνεια σε όλα.

Πιστεύω ότι θα ήταν ιδιαίτερο χρήσιμο αν κάναμε σε ορισμένους καθηγητές που έχουν γίνει μόνιμοι κονδυλοφόροι σε ορισμένες εφημερίδες επιτιθέμενοι στο συνδικαλιστικό τους όργανο, στους συναδέλφους τους, αυτό που ήμασταν υποχρεωμένοι να κάνουμε ως Βουλευτές στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο: πριν μιλήσουμε για κάποιο θέμα, στο οποίο ήμασταν οικονομικά εμπλεκόμενοι, να δηλώσουμε τη σχέση είχαμε. Πριν μιλήσεις για θέματα πολιτικής πετρελαίου να δηλώσεις αν έχεις μετοχές σε μία εταιρεία πετρελαίου. Όλοι όσοι, λοιπόν, σήμερα, ή πολλοί από αυτούς -να μην είμαι απόλυτος- που ξιφουλκούν συστηματικά ενάντια στο δημόσιο πανεπιστήμιο, θέλουν το ιδιωτικό και από μέσα και από τα έξω, θα ήταν καλό στο βιογραφικό τους από κάτω, εκεί που λέει «ο κύριος τάδε είναι καθηγητής της σχολής τάδε, ή του πανεπιστημίου τάδε», να μας πει ο κύριος τάδε και «τι σχέση έχει με τις χρηματοδοτήσεις και τα προγράμματα που μπαίνουν μέσα στο πανεπιστήμιο». Διαφάνεια,

επομένως, σε όλα τα επίπεδα και για όλους.

Το πέμπτο σημείο είναι η δικτύωση με το διεθνές ακαδημαϊκό χώρο. Θα ήταν μεγάλο λάθος η Ελλάδα να αποκοπεί από τις μεγάλες εξελίξεις, ανταλλαγές, που γίνονται σε διεθνές επίπεδο. Πρέπει να δώσει και να πάρει γνώσεις και ερευνητικές δυνατότητες μέσα σε διεθνή προγράμματα και ειδικά από χώρες ή πανεπιστήμια τα οποία είναι ιδιαίτερα προχωρημένα. Αυτή μπορεί να είναι μία μεγάλη δυνατότητα για το δημόσιο πανεπιστήμιο, αντ' αυτού που γίνεται σήμερα, ή που ήθελε να γίνει με την αναθεώρηση του άρθρου 16. Δηλαδή, αντί η πανεπιστημιακή γνώση του εξωτερικού να αξιοποιηθεί για να στηρίξει, να ενισχύσει και να δώσει πλαίσια γόνιμα στη δική μας γνώση, να είναι ένα εμπόρευμα το οποίο πουλιέται στις οικογένειες που έχουν το πάθος και το ενδιαφέρον τα παιδιά τους να μπουν στο πανεπιστήμιο, να αποκτήσουν πανεπιστημιακές γνώσεις.

Το έκτο σημείο που θέλω να αναφέρω είναι η ανάγκη να υπάρξουν πολλαπλά συγγράμματα και να σπάσει η κερδοσκοπία των εκδοτών, όπου υπάρχει συνεννοχή με τους συγγραφείς σε βάρος των δημόσιων ταμείων -ανάπτυξη πανεπιστημιακών εκδόσεων, βιβλιοθήκες, αμφιθέατρα, εργαστήρια, κέντρο ηλεκτρονικών δικτύων, φοιτητικών εστιών, εστιατορίων, παντού. Εγώ νομίζω ότι οποιαδήποτε κυβέρνηση θα ήταν έντιμη, αν έλεγε: «θα φτιάξω φοιτητικές εστίες, αίθουσες διδασκαλίας, θα στελεχώσω τα πανεπιστήμια με καθηγητές και τότε θα σας προτείνω τις μεταρρυθμίσεις μου». Μόνο έτσι. Δεν μπορείς να πας να μεταρρυθμίσεις κάτι το οποίο δεν στέκεται στα πόδια του και το οποίο έχει πεύνα σε κονδύλια και χρηματοδοτήσεις για βασικές ανάγκες.

Το έβδομο σημείο, στο οποίο δίνουμε εξαιρετική σημασία επίσης, είναι οι υποτροφίες, όσες χρειάζονται σε αγόρια και κορίτσια για να μορφωθούν, να ζήσουν ανθρώπινα, να ολοκληρώσουν τις προπτυχιακές και μεταπτυχιακές τους σπουδές.

Το όγδοο σημείο είναι η μόνιμη απασχόληση των μελών του διδακτικού και ερευνητικού προσωπικού, η οποία έχει δύο πλευρές: η μία είναι ότι έχουν δικαίωμα να έχουν μόνιμη απασχόληση. Δεν μπορεί να έχουμε νέους ανθρώπους, νέους καθηγητές, που έχουν πάρει το πτυχίο, έχουν πάρει το master το αντίστοιχο, έχουν πάρει τα διδακτορικά τους, έχουν γράψει τις εργασίες τους και είναι συμβασιούχοι με μισθούς των 700 και 800 ευρώ και να μετρούν και τα 10 λεπτά και να κινούνται με τα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς, παρότι πολλαπλασιάζεται ο χρόνος, αν θέλετε, όταν πηγαίνουν από το πανεπιστήμιο στο σπίτι.

Δεν μπορεί να υπάρχουν τέτοια πανεπιστήμια. Και το δεύτερο είναι για να προφυλάξουμε το πανεπιστήμιο. Δεν μπορεί να έχουμε πανεπιστημιακούς οι οποίοι εμφανίζονται κάποιες στιγμές και την ίδια στιγμή περνάνε όλες τους τις δραστηριότητες και όλο τους το χρόνο σε ιδιωτικές εταιρείες ή αλλού. Ότι ισχύει με το Εθνικό Σύστημα Υγείας θα έπρεπε να ισχύει με τα πανεπιστήμια.

Και να έχουμε υπόψη και να προειδοποιήσουμε ότι οι διάφοροι που περιμένουν ότι θα έρθουν να φτιάξουν τα ιδιωτικά πανεπιστήμια ή θα κάνουν; Τη μέθοδο που ακολουθήθηκε στον Ο.Τ.Ε.. Δηλαδή, ιδιωτικές εταιρείες που τα τεχνικά στελέχη του Ο.Τ.Ε. που έχουν μια εμπειρία χρόνων, που έχουν αποκτήσει αυτή την εμπειρία με κονδύλια και με μισθούς και με διαδικασίες του δημοσίου, έρχεται και τα παίρνει η κάθε «Vodafone» και τα αξιοποιεί τελικά για την δική της κερδοσκοπία. Σαφές. Μόνιμη απασχόληση για όλους και ως δικαίωμα των καθηγητών αλλά και ως υποχρέωσή τους απέναντι στο δημόσιο πανεπιστήμιο.

Το ένατο θέμα που θα ήθελα να αναφέρω είναι το θέμα του ασύλου. Κατ' αρχήν ας σταματήσει αυτό να εμφανίζεται ως κερδοσκοπία το πανεπιστήμιο και ως άντρο δολοφόνων. Πηγαίνετε, τελειώνοντας, εδώ στο Αστυνομικό Τμήμα της πλατείας Συντάγματος και ρωτήστε χθες πόσες τσάντες κλάπηκαν στην πλατεία Συντάγματος. Ρωτήστε το. Και γιατί λέτε στους πολίτες να μην το αναφέρουν και να δηλώσουν απώλεια προκειμένου να μην έχουν περιπλοκές και να μην αυξάνεται η εγκληματικότητα. Προς Θεού. Και φυσικά είναι σαφές ότι όταν σταματήσει η ασφυκτική πίεση της Κυβέρνησης που ασκήθηκε στο πανεπιστήμιο δεν θα υπάρχει καν η δυνατότητα κάποιων να δημιουργή-

γούν εκδηλώσεις βίας -οι οποίες τελικά είτε υπαγορεύονται, είτε αν δεν υπαγορεύονται βοηθούν την Κυβέρνηση- και να έχουμε τέτοια φαινόμενα. Κατοχύρωση του ασύλου.

Και τελευταίο σημείο φυσικά η χρηματοδότηση της παιδείας. Είμαστε η χώρα των 25 της Ευρωπαϊκής Ένωσης με το χαμηλότερο ποσοστό του Ακαθάριστου Εθνικού Προϊόντος για την παιδεία. Έτσι θα προχωρήσουμε; Έτσι θα γίνουν οι μεταρρυθμίσεις; Είναι βασικός στόχος του κόμματός μας το 5% ως αφετηρία. Όχι ως τέλος, όχι ως άκρη του τούνελ. Αν θέλουμε κυριολεκτικά να δώσουμε μια ώθηση στη χώρα μας, μια αναπτυξιακή ώθηση, νομίζω ότι πρέπει να είμαστε σε λίγο από τις χώρες εκείνες που έχουν τις υψηλότερες και τις πιο αποτελεσματικές χρηματοδοτήσεις για την δημόσια παιδεία, για το δημόσιο πανεπιστήμιο, για την έρευνα.

Αυτές είναι οι δέκα προτάσεις του Συνασπισμού. Μέσα από εδώ τις προτείνουμε και στην ελληνική κοινωνία και πιστεύουμε ότι όπως υπήρξε η στήριξη στην πάλη ενάντια στην αναθεώρηση του άρθρου 16 θα υπάρξει και η στήριξη σε μια προγραμματική ανανέωση του δημόσιου πανεπιστημίου που δίνει ποιτική και δωρεάν εκπαίδευση σε όλα τα Ελληνόπουλα.

Ευχαριστώ πολύ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Αννα Μπενάκη-Ψαρούδα): Ευχαριστούμε πολύ.

Ο κ. Υπουργός Εσωτερικών έχει το λόγο. Κανονική ομιλία θα κάνετε, κύριε Υπουργέ;

ΠΡΟΚΟΠΗΣ ΠΑΥΛΟΠΟΥΛΟΣ (Υπουργός Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης): Μάλιστα, κυρία Πρόεδρε. Ευχαριστώ.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η συζήτηση σ' αυτή την πρώτη ενότητα μας επιτρέπει να αξιολογήσουμε εκτός από την ουσία των προτάσεων και την ειλικρίνεια της αποχώρησης του ΠΑ.ΣΟ.Κ. με την επίκληση, δήθεν, του επιχειρήματος της έλλειψης συναίνεσης. Γιατί ένα από τα επιχειρήματα που ακούστηκαν όταν αποχώρησε το ΠΑ.ΣΟ.Κ. ήταν: «τι συζητάμε από την στιγμή κατά την οποία δεν υπάρχει συναίνεση».

Κύριοι συνάδελφοι, στα άρθρα που συζητάμε εδώ βλέπετε, πρώτον, ότι συναίνεση υπήρχε ακόμα και μέχρι να φτάσουμε στην ψηφοφορία στην επιτροπή, παραδείγματος χάριν στο άρθρο 16. Αλλά τι συναίνεση να ζητήσει κάποιος σε άλλα θέματα, στα οποία ήταν εντελώς προσχηματική η πρόταση την οποία έκανε το ΠΑ.ΣΟ.Κ.; Παραδείγματος χάριν, τα θέματα των σχέσεων Εκκλησίας και Πολιτείας. Θα έρθω ειδικότερα στο θέμα αυτό. Όπως επίσης συναίνεση υπήρχε και στο ζήτημα που αφορά στο άρθρο 14 παράγραφος 9.

Αλλά δεν μπορούσε να υπάρχει συναίνεση σε νεφελώματα αναθεώρησης τα οποία δεν έχουν καμία ουσία, όπως θα δούμε στη συνέχεια, όταν έρχεται παραδείγματος χάριν και μιλάει για προτάσεις που σχετίζονται με το συνταγματικό καθεστώς των μη κυβερνητικών οργανώσεων.

Με απλές λέξεις: Δεν μπορείς να έρχεσαι –και δεν μιλώ για την Αριστερά, που, τονίζω για μία ακόμη φορά, υπήρξε συνεπής μέχρι τώρα στις θέσεις της- ως ΠΑ.ΣΟ.Κ. και να λες, φεύγω γιατί δεν υπάρχει συναίνεση, όταν τουλάχιστον για την πρώτη ενότητα –και στο άρθρο 14 παράγραφος 9 και στο άρθρο 16- υπήρχε συναίνεση, ενώ σε άλλα θέματα ήταν προτάσεις αμχανίας, όπου η συναίνεση είχε εκ των προτέρων καταστεί αδύνατη, αφού δεν υπήρχαν επιχειρήματα.

Να έρθω, λοιπόν, στα συγκεκριμένα θέματα, για τα οποία μιλάμε.

Πρώτο θέμα, το θέμα των σχέσεων Εκκλησίας και Πολιτείας που έθεσε το ΠΑ.ΣΟ.Κ..

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, μην αυταπατώμεθα. Η πρόταση, την οποία έκανε το ΠΑ.ΣΟ.Κ., ήταν εντελώς υποκριτική. Αν υπήρχε θέμα σχέσεων Εκκλησίας και Πολιτείας σε συνταγματικό επίπεδο, όπως πιστεύει τώρα το ΠΑ.ΣΟ.Κ., ρωτώ ευθέως: Τώρα προέκυψε; Δεν υπήρχε τόσα χρόνια; Κι αν υπήρχε τόσα χρόνια, γιατί δεν το έθεσε, όταν ήταν πλειοψηφία, στις εργασίες της προηγούμενης Αναθεωρητικής Βουλής, εκείνης που έληξε το 2001; Γιατί δεν ετέθησαν τότε τα θέματα αυτά; Κατόπιν προέκυψαν;

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Γ'

Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΙΩΑΝΝΗΣ ΤΡΑΓΑΚΗΣ**)

Όχι, το ΠΑ.ΣΟ.Κ. το έκανε μόνο και μόνο για να δείξει ότι κάτι ήθελε να πει στον τομέα αυτό. Τότε, όμως, που μπορούσε, αν νόμιζε ότι υπήρχε πρόβλημα, δεν το έφερε.

Εμείς είπαμε από την αρχή ότι θέμα σχέσεων Εκκλησίας και Πολιτείας δεν υπάρχει. Δεν τίθεται τέτοιο ζήτημα και δεν υπάρχει συνταγματικό πρόβλημα.

Και στρεφόμενος στην Αριστερά, που ξέρω τις απόψεις της πάντοτε, σας λέω, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι συνταγματικό ζήτημα ουδέποτε προέκυψε. Μπορείτε να μου πείτε μία αρμοδιότητα, η οποία προκύπτει εκ του Συντάγματος, που δημιουργεί προβλήματα στη σχέση Εκκλησίας και Πολιτείας, ή που εμποδίζει την Πολιτεία να κάνει τη δουλειά της ή εμποδίζει την Εκκλησία να ασκήσει τα πνευματικά της καθήκοντα; Πείτε μου μία. Τέτοιο ζήτημα δεν υπάρχει. Και τόσο περισσότερο δεν υπάρχει, όσο –το ξέρετε- δεν είχαμε ποτέ προβλήματα όταν εφαρμόστηκαν οι σχετικές συνταγματικές διατάξεις. Προβλήματα δημιουργήθηκαν μόνο στις περιπτώσεις –όποτε ιστορικά προέκυψε το θέμα- που είτε η Πολιτεία θέλησε να ποδηγετήσει την Εκκλησία είτε η Εκκλησία θέλησε να υπερβεί το ρόλο της.

Είναι, δηλαδή, τόσο ξεκάθαρο το συνταγματικό μας πλαίσιο και τόσο ορθό και με βάση και την ελληνική παράδοση και την ελληνική ιστορία, ώστε η πιστή εφαρμογή του ποτέ δεν δημιούργησε προβλήματα. Το αντίστροφο συνέβη. Όποτε θελήσαμε να υπερβούμε εξ άλλων λόγων αυτό το πλαίσιο, δημιουργήθηκαν προβλήματα.

Άρα, τέτοιο θέμα δεν τίθεται. Γι' αυτό είπαμε από την αρχή εμείς: Θέμα αναθεώρησης των συνταγματικών διατάξεων, που αφορούν τη σχέση Εκκλησίας και Πολιτείας, δεν τίθεται.

Θα ήθελα, όμως, να πω και μερικά συγκεκριμένα πράγματα, για να δείτε ότι οι προτάσεις του ΠΑ.ΣΟ.Κ. δεν έχουν κανένα νόημα. Αναφέρω τις προτάσεις που αφορούν το άρθρο 3 και το άρθρο 13.

Άρθρο 3: Τι μας λέει το ΠΑ.ΣΟ.Κ.; Να καθορίσουμε –λέει- επακριβέστερα, έστω και με ερμηνευτική δήλωση, τι θα πει «επικρατούσα θρησκεία». Μα, δεν είναι γνωστό; Δεν έχει λυθεί; Θεωρία, νομολογία το έχουν ξεκαθαρίσει. Χρειάζεται να το πούμε;

Υπήρχε ποτέ, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ζήτημα ερμηνείας σχετικής διάταξης από νόμους, από δικαστικές αποφάσεις, ώστε να θέσουμε τέτοιο θέμα; Δεν ξέρουμε τι σημαίνει «επικρατούσα θρησκεία»; Δεν ξέρουμε ότι η έννοια της «επικρατούσας θρησκείας», όπως ορίζεται μέσα στο άρθρο 3, ουδέποτε ήρθε ή έρχεται σε αντίθεση με τη θρησκευτική ελευθερία του άρθρου 13; Δεν ξέρουμε ότι τα άρθρα αυτά λειτουργούν σε συνδυασμό, οπότε σε καμία περίπτωση –το τονίζω, σε καμία περίπτωση και ποτέ δεν κατηγορηθήκαμε, άλλωστε, ως χώρα γι' αυτό- το ένα άρθρο δεν εμποδίζει το άλλο;

Δεν είναι υποκριτικό, λοιπόν, να έρχεται και να μας λέει το ΠΑΣΟΚ, να ξεκαθαρίσουμε –με συνταγματική διάταξη, μάλιστα, έστω και ερμηνευτική- ένα θέμα, το οποίο είναι ξεκαθαρισμένο τόσα χρόνια;

Ακόμα περισσότερο το ζήτημα αυτό, δηλαδή της αναθεώρησης των σχετικών διατάξεων, φαίνεται στην περίπτωση του άρθρου 13. Και θα σας πω γιατί.

Τι μας λέει το ΠΑ.ΣΟ.Κ.; Να καταργηθεί η διάταξη, η οποία καθορίζει ότι απαγορεύεται ο προσηλυτισμός, δηλαδή, το δεύτερο εδάφιο της παραγράφου 2 του άρθρου 13, το οποίο όπως ξέρετε όλοι λειτουργεί συμπληρωματικά με την παράγραφο 1, που είναι μάλιστα και μη αναθεωρητέα. Διότι τι λέει ο προσηλυτισμός και η απαγόρευσή του; Η απαγόρευση του προσηλυτισμού είναι επίρρωση της ελευθερίας που καθορίζεται στην παράγραφο 1, που είναι και μη αναθεωρητέα. Ναι ή όχι; Δηλαδή, τι να καταργήσουμε; Αυτό που πρέπει να λέει πράγματι το Σύνταγμα, ότι δηλαδή υπάρχει θρησκευτική ελευθερία, δεν πρέπει να επιτρέπεται ο προσηλυτισμός, η έννοια του οποίου συνίσταται, είτε ευθέως είτε εκ πλάγιου, σε κατάργηση της θρησκευτικής ελευθερίας. Πώς το καταλαβαίνει το ΠΑ.ΣΟ.Κ. αυτό το πράγμα; Πώς το καταλαβαίνουν εκείνοι, οι οποίοι το λένε;

Δηλαδή, αν θεωρήσουμε –και όπως είναι ορθό- ότι προσηλυτισμός σημαίνει στην πράξη επιχείρηση επέμβασης στη θρη-

σκευτική συνείδηση κάποιου και όταν το Σύνταγμά μας λέει ότι αυτό απαγορεύεται εν ονόματι της θρησκευτικής ελευθερίας, θα έρθουμε εμείς να το καταργήσουμε; Δηλαδή τι θα πούμε; Ότι επιτρέπεται η μέσω προσηλυτισμού παρέμβαση στη θρησκευτική ελευθερία του άλλου; Είναι λογική αυτή σε επίπεδο αναθεώρησης; Πείτε μου για να το καταλάβω.

Και υπάρχει και ένα ζήτημα, το οποίο τίθεται με το θέμα του όρκου. Να καταργηθεί, λέει, η παράγραφος 5, η οποία καθορίζει ότι ο νόμος ορίζει εάν υπάρχει όρκος και ποιος είναι ο τύπος του. Μα, δεν κατοχυρώνεται συνταγματικά ο όρκος. Το Σύνταγμα αναφέρει ότι ο νόμος γράφει πότε υπάρχει όρκος και ποιος είναι ο τύπος του. Τι να καταργήσουμε λοιπόν; Εάν ως Βουλή θέλουμε, το βάζουμε. Εάν δεν θέλουμε, δεν το βάζουμε. Υποχρέωσε κάποιος κάποιον προς αυτήν την κατεύθυνση; Μας εμπόδισε ποτέ η παράγραφος 5, εάν ως Βουλή δεν το θέλαμε; Πείτε ότι θέλουμε να καταργήσουμε σε συγκεκριμένες περιπτώσεις τον όρκο, ή να αλλάξουμε τον τύπο του όρκου. Βουλή είμαστε, πλειοψηφίες υπάρχουν εδώ διαχρονικά και το καθορίζουν. Το Σύνταγμα είναι το εμπόδιο;

Γι' αυτό σας λέω ότι, εάν κοιτάξει κάποιος όλες αυτές τις προτάσεις του ΠΑ.ΣΟ.Κ., θα δει ότι πρώτον, δεν τις έφερε προηγουμένως, όταν ήταν Πλειοψηφία, γιατί στην πραγματικότητα ποτέ δεν πίστευε σε αυτές. Δεύτερον, τις φέρνει τώρα, γιατί ξέρει ότι ανεξόδως το λέει. Και τρίτον, το κάνει δεδομένου ότι –επαναλαμβάνω– αυτήν την ώρα θα ήθελε να δώσει σε ορισμένο κομμάτι του δικού του εκλογικού σώματος την αίσθηση ότι κάτι λέει για ένα θέμα, για το οποίο σας είπα – και το λέω με το χέρι στην καρδιά – ότι ουδέποτε ετέθη. Είναι τόσο σωστά οριοθετημένη συνταγματικά η σχέση Εκκλησίας και Πολιτείας στην Ελλάδα, ώστε η πιστή εφαρμογή της εγγυάται και την άσκηση του πνευματικού ρόλου της Εκκλησίας, όπως ταιριάζει στην ιστορία της και στην αποστολή της, και στην Πολιτεία επιτρέπει να ασκεί τα καθήκοντά της χωρίς σε καμία περίπτωση να παρεμβαίνει στην Εκκλησία και χωρίς να παρεμποδίζεται η ίδια από οποιαδήποτε εκκλησιαστική δραστηριότητα.

Γι' αυτό είπαμε όχι και το είχαμε πει από την αρχή. Το είχαμε πει και το 2000, το λέμε και τώρα. Εμείς είμαστε συνεπείς, άλλοι παλινωδούν. Όπως συνεπής είναι και η Αριστερά που έλεγε πάντοτε το αντίστροφο. Δεν προσπαθώ να την πείσω. Έχει τις θέσεις της. Αλλά το ΠΑ.ΣΟ.Κ. δεν μπορεί να αλλάξει απόψεις και θέσεις για το Σύνταγμα ανάλογα με το αν είναι Συμπολίτευση ή Αντιπολίτευση και ανάλογα με το πώς το βολεύει, ή νομίζει πως το βολεύει, σε συγκεκριμένες στιγμές και πως εξυπηρετείται η επικοινωνιακή του πολιτική.

Άρθρο 16: Στο άρθρο 16, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, φαίνεται - θα το επαναλάβω για μια ακόμη φορά– η υποκρισία του ΠΑ.ΣΟ.Κ. Θυμηθείτε τον Αρχηγό της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης, κόντρα ενδεχομένως σ' ένα κομμάτι του κόμματός του, να λέει από αυτό το Βήμα, ή να δηλώνει σε συνεντεύξεις: «Θα ψηφίσουμε το άρθρο 16». Το είπε ή δεν το είπε; Όταν το έλεγε αυτό, πότε εννοούσε ότι θα το ψηφίσει το άρθρο 16 για να αναθεωρηθεί; Όταν θα γίνει κυβέρνηση το ΠΑ.ΣΟ.Κ., εάν γίνει; Φυσικά το έλεγε γι' αυτήν τη διαδικασία την οποία έχουμε ξεκινήσει. Απ' αυτό το Βήμα το είπε.

Και σηκώνεται και φεύγει και λέει «Α, δεν το εννοούσα. Δεν εννοούσα ότι εμείς θα συμπράξουμε σ' αυτήν την Αναθεώρηση. Δεν σας εμπιστευόμαστε. Εάν γίνουμε ποτέ Πλειοψηφία, θα ξεκινήσουμε εμείς διαδικασία Αναθεώρησης»! Μόνο η διαδικασία αναθεώρησης του άρθρου 16 και όσα ελέγχονταν σ' αυτή τη Βουλή, αποδεικνύει ότι το ΠΑ.ΣΟ.Κ. παλινωδεί. Ως εκκρεμές πηγαίνει από τη μία πλευρά στην άλλη, ανάλογα με το πώς βολεύουν οι εσωκομματικές ισορροπίες, οι εσωκομματικές διαμάχες, τα εσωκομματικά προβλήματα, οι αμφισβητήσεις του Αρχηγού του.

Ε, κύριοι συνάδελφοι, με αφορμή το άρθρο 16 και εν ονόματι όλης της Αναθεώρησης είναι, πραγματικά, αδύνατον να δέχεται κανείς και να δικαιολογεί στάση πολιτικών κομμάτων, η οποία εξαρτά ακόμα και την κορυφαία κοινοβουλευτική διαδικασία της Αναθεώρησης του Συντάγματος από εσωκομματικές ισορροπίες. Και να είναι δυνατόν να πιστεύει κόμμα ότι πείθει τη Βουλή – και εκείνους που είναι αντίθετοι με την αναθεώρηση

του άρθρου 16 – ότι αποχωρεί από τη Βουλή και είναι δικαιολογημένη η αποχώρησή του, διότι αυτό εννοούσε από την αρχή;

Φυσικά και δεν το εννοούσε, απλά το ΠΑ.ΣΟ.Κ. φοβήθηκε. Ξαναλέω για μια ακόμη φορά ότι δεν μπόρεσε να αντέξει το βάρος. Ο κ. Παπανδρέου δεν μπόρεσε να αντέξει το βάρος των μεταρρυθμίσεων που ο ίδιος εξήγγειλε. Όταν έγινε Αρχηγός, είπε ότι θέλει να αλλάξει το κόμμα του. Σήμερα έχει μεταλλαχθεί σε έναν αιχμάλωτο υπολειμμάτων παρελθόντος σε ό,τι αφορά τα ιδεολογικά ζητήματα του κόμματός του. Αυτό απέδειξε η φυγή του μέσα ακριβώς απ' αυτήν την Αίθουσα. Τίποτε παραπάνω, τίποτε παρακάτω. Τα άλλα είναι του προφασίζεσθε προφάσεις εν αμαρτίαις, πέραν του ότι αναδεικνύουν μια αλαζονική και μη προσήκουσα στο επίπεδο της Δημοκρατίας μας συμπεριφορά όταν το ΠΑ.ΣΟ.Κ. δηλώνει ότι Αναθεώρηση θα γίνει: «μόνο εάν εγώ είμαι Πλειοψηφία, γιατί δεν εμπιστεύομαι κανέναν άλλον»!

Αλλά για το άρθρο 16 – και απευθύνομαι αυτήν τη στιγμή στους συναδέλφους εκείνους που είναι αντίθετοι με την αναθεώρηση του άρθρου 16 – τι προτείνουμε στην Αναθεώρηση; Προτείνουμε μήπως κάτι που να θίγει το δημόσιο χαρακτήρα της Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης; Το αντίστροφο. Όλη μας η πρόταση είναι δομημένη πάνω στο ότι υπάρχει πρόβλημα στο χώρο της δημόσιας εκπαίδευσης και ιδίως της Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης, με την έννοια ότι πρέπει να τονωθεί. Ο δημόσιος χαρακτήρας της.

Γιατί εκείνη είναι η ουσία, εκείνη είναι το βάρος της Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης και εκεί πρέπει να πάμε.

Ενίσχυση ακριβώς των ρυθμίσεων αυτών είναι και είναι λάθος, κύριοι συνάδελφοι, να πιστεύει κανείς, ότι μπορεί να δικαιολογείται αυτού του είδους η αντίδραση, η οποία υπάρχει στο εσωτερικό των πανεπιστημίων. Γιατί πάμε να αναθεωρήσουμε το άρθρο 16, προς ποια κατεύθυνση; Όχι βεβαίως να θίξουμε το δημόσιο χαρακτήρα των πανεπιστημίων, κάθε άλλο, να τον τονώσουμε προσπαθούμε. Θέλουμε να αντιμετωπίσουμε δυσλειτουργίες που ήδη υπάρχουν αυτή τη στιγμή και που πλήττουν το ίδιο το δημόσιο πανεπιστήμιο. Και πρώτα-πρώτα, ήθελα πάλι να επαναλάβω ένα επιχείρημα που είχα πει και στην επιτροπή.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, εκείνοι οι οποίοι φοβούνται ότι θίγεται γενικότερα η παιδεία μας, επειδή δημιουργούνται -αν δημιουργηθούν, μετά την Αναθεώρηση- ιδρύματα μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα ιδιωτικού δικαίου, διερρωτώμαι: Δεν ενοχλήθηκαν ή δεν προβληματίστηκαν, αφού έχουν αυτήν την ιδεολογία, από το γεγονός ότι το άρθρο 16 προβλέπει, υπό τους όρους του νόμου και την εποπτεία του Υπουργείου Παιδείας, λειτουργία Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης, από νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου που μάλιστα έχουν κερδοσκοπικό χαρακτήρα;

Ήθελα να ρωτήσω όλους αυτούς τους συναδέλφους που είναι τόσο ευαίσθητοι για την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση, όπου θέλουμε να λειτουργούν μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα ιδιωτικά εκπαιδευτήρια, πολύ απλά το εξής: Είναι λιγότερη η σημασία της Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης, εκεί που δημιουργείται η ευαίσθητη συνείδηση του παιδιού; Το ερώτημα είναι, για ποιο λόγο στην περίπτωση αυτή ενοχλούνται, όχι απ' αυτό, αλλά από το γεγονός ότι θέλουμε να δημιουργήσουμε –επαναλαμβάνω, χωρίς να θίγουμε ούτε κατ' ελάχιστο το δημόσιο χαρακτήρα των Τριτοβάθμιων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων– και ιδιωτικού δικαίου τριτοβάθμια εκπαιδευτικά ιδρύματα, αλλά μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα. Και το λέμε αυτό γιατί; Το λέμε αυτό, γιατί με τον τρόπο αυτό και καλύτερος ανταγωνισμός θα υφίσταται και κερδοσκοπία δεν θα υπάρχει και το να έρθει ένα ξένο μεγάλο πανεπιστήμιο και να κάνει παράρτημα στην Ελλάδα, εφόσον και αυτό λειτουργεί, ως μη κερδοσκοπικό στη χώρα του, είναι κέρδος για τον τόπο. Δεν χάνει το δημόσιο πανεπιστήμιο. Έχει τεράστια δύναμη το δημόσιο πανεπιστήμιο. Έχει τεράστια δύναμη στο διδακτικό του προσωπικό και ξέρουμε ότι όταν βγαίνει έξω ανταγωνίζεται. Ξέρουμε το επίπεδο των Ελλήνων επιστημόνων. Αλλά δεν κινδυνεύει το δημόσιο πανεπιστήμιο, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, από το να έλθει ένα μεγάλο πανεπιστήμιο και να κάνει ένα παράρτημα εδώ και να λει-

τουργεί υπό όρους που δεν είναι κερδοσκοπικοί.

Αντιθέτως, θεωρώ εξαιρετικά υποκριτικό το να θεωρούμε ότι δεν τρέχει τίποτα στον τόπο μας, από το γεγονός ότι έχουμε αφήσει, εξαιτίας αυτών των πραγμάτων, όχι μόνο να επικρέμαται ο κίνδυνος, να μας έρθει εμμέσως αναγνώριση επαγγελματικών δικαιωμάτων ιδιωτικών πανεπιστημίων κερδοσκοπικού χαρακτήρα, εκ πлагίου. Αυτό δεν ενοχλεί κανέναν; Όπως, επίσης, φαίνεται ότι δεν ενοχλούνται κάποιοι από το γεγονός, ότι λειτουργούν, έστω και αν ονομάζονται εργαστήρια ελευθέρων σπουδών, σχολεία τα οποία δίδουν παρέχουν Τριτοβάθμια Εκπαίδευση, υπό όρους κερδοσκοπικούς και χωρίς την εποπτεία του Υπουργείου Παιδείας.

Είναι ικανοποιημένοι κάποιοι από την κατάσταση αυτήν που υπάρχει; Και εν ονόματι απλώς και μόνο του να λέμε, να τονώσουμε το δημόσιο πανεπιστήμιο, όλα τα άλλα τα ξεχνάμε; Και όλο αυτό το ζήτημα δεν μας δημιουργεί την αίσθηση ότι πρέπει να επιτρέψουμε, γιατί είναι και μία διέξοδος για άλλα θέματα να μπορούν να δημιουργούνται –το τονίζω– ιδιωτικού δικαίου μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα Τριτοβάθμια Εκπαιδευτικά Ιδρύματα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι; Δεν κινδυνεύει η δημόσια εκπαίδευση από αυτό. Μην αυταπατώμεθα. Ούτε μπορεί να δικαιολογήσει κανείς τέτοιους φόβους από την Αναθεώρηση του άρθρου 16 προς αυτήν την κατεύθυνση. Και μάλιστα, όταν όλοι λέμε ότι αυτό θα γίνει αφού συζητήσουμε και την τελική διατύπωση και τον εκτελεστικό νόμο, τον οποίο θα φέρουμε εδώ.

Υπάρχουν τόσα άλλα προβλήματα που πρέπει να δούμε στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση. Τόσα άλλα προβλήματα που πρέπει να δούμε για την τόνωση της δημόσιας Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης που είναι η βάση, που είναι η ραχοκοκαλιά, που είναι κανόνες και θα παραμείνει ο κανόνας. Τα άλλα είναι μία εξαίρεση που επιτρέπουν, όμως και να έχουμε δίοδο διαφυγής σε άλλα ζητήματα που μπορεί να προκύψουν. Και το κυριότερο να υπάρχει ένας σωστός ανταγωνισμός και να μπορέσουμε να περιορίσουμε τη φοιτητική μετανάστευση που ξέρουμε σήμερα ποιες διαστάσεις έχει πάρει με την αντίστοιχη οικονομική αιμορραγία.

Και δύο λέξεις για δύο άλλα θέματα. Άλλο υποκριτικό ζήτημα από την πλευρά του ΠΑ.ΣΟ.Κ. στο άρθρο 5, όταν υποστηρίζει ότι πρέπει να προσθέσουμε διάταξη για τα δικαιώματα των μεταναστών. Σε ό,τι αφορά τα πολιτικά δικαιώματα το ξέρετε όλοι ότι προβλέπεται –και προωθούμε και εμείς ως Κυβέρνηση τη δυνατότητα– και δεν υπάρχει θέμα συνταγματικό εν προκειμένω –να μπορούν να ψηφίζουν στις δημοτικές και νομαρχιακές εκλογές, μέσω του καθεστώτος των επί μακρόν διαμενόντων. Αλλά λέει να βάλουμε μέσα στο Σύνταγμα, το ότι οι μετανάστες έχουν ισότητα δικαιωμάτων με τους έλληνες πολίτες. Αμφισβήτησε κανείς ότι αυτό υπάρχει;

Είμαστε από τις χώρες που πρέπει να είναι περήφανες για τη μεταναστευτική τους πολιτική, περήφανες για τον τρόπο με τον οποίο φερόμαστε απέναντι στους μετανάστες. Και πρέπει να έχουμε και συνεχή πρόοδο προς αυτή την κατεύθυνση. Αλλά είναι ανάγκη να βάλουμε στο Σύνταγμα το αυτονόητο; Δηλαδή σήμερα δεν ισχύει αυτή η αρχή της ισότητας και δεν αρκεί η ισότητα όπως ακριβώς περιγράφεται και προκύπτει και από άλλες διατάξεις του Συντάγματος; Πρέπει να το προσθέσουμε ρητά, λέει και χρειάζεται να ομολογούμε στο εξωτερικό ή οπουδήποτε αλλού ότι παραβιάζουμε ανοιχτές θύρες; Ε, όχι, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι. Τέτοιου είδους πολιτική και θεσμική ανευθυνότητα δεν είναι νοητή. Αν προσθέταμε κάτι τέτοιο, είναι σαν να ομολογούσαμε ότι παραβιάζουμε την αρχή της ισότητας, που εμείς όμως πρώτοι εφαρμόζουμε και με την οικογενειακή επανένωση και με το καθεστώς των επί μακρόν διαμενόντων και με ιδιαίτερα προοδευτικές διατάξεις που έχουμε και που δεν αντιμετωπίζουμε προβλήματα όπως άλλες χώρες, που θεωρούνται και πολύ προηγμένες σε μεταναστευτικά θέματα.

Είναι λάθος του ΠΑ.ΣΟ.Κ. να προωθεί μια τέτοια διάταξη, εκτός αν θέλει να ομολογήσει ότι τόσα χρόνια που κυβερνούσε αισθάνεται ένοχα απέναντι στους μετανάστες για την πολιτική την οποία ακολούθησε. Επειδή έχουμε κάνει άλματα στον τομέα αυτό και επειδή ξέρουμε πολύ καλά ότι σεβόμαστε και θα

προωθήσουμε ακόμη περισσότερο τα δικαιώματα των μεταναστών, εμείς θεωρούμε ότι δεν χρειάζεται να βάλουμε στο Σύνταγμα το αυτονόητο. Και δεν είναι μόνο συνταγματική υποχρέωση. Είναι υποχρέωση πολιτισμού και δημοκρατίας, η οποία προκύπτει από σειρά άλλων διατάξεων τις οποίες σεβόμαστε και θα σεβόμαστε.

Το ίδιο και με τα θέματα των Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων. Τι είναι αυτό πάλι; Να προβλέψουμε λέει, συνταγματική κατοχύρωση των Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων. Μα ενώσεις προσώπων είναι που καλύπτονται από το άρθρο 12. Και τι θα κάνουμε δηλαδή; Σε άλλες περιπτώσεις δεν θα προστατεύουμε ενώσεις προσώπων; Μόνο τις Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις και ποιες απ' αυτές; Αυτά είναι πράγματα που δεν μελέτησαν καν εκείνοι που τα πρότειναν. Δεν είδαν ούτε καν τι λέει το άρθρο 12 του Συντάγματος σε σχέση με το άρθρο 5. Τι προστατεύει το άρθρο 12 και τι μπορεί να προστατεύσει το άρθρο 5;

Δεν μπορώ να καταλάβω επίσης για ποιο λόγο υπάρχει αντίρρηση σε ένα θέμα το οποίο είναι θέμα πολιτισμού και προόδου. Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι ανάγκη να κατοχυρώσουμε συνταγματικά, σε επίπεδο εμπράγματου δικαιώματος, το δικαίωμα της πνευματικής ιδιοκτησίας. Είναι ανάγκη. Πρέπει να προσδώσουμε σε αυτό το δικαίωμα που σήμερα έχει ενοχικό χαρακτήρα, διαστάσεις προστασίας εμπράγματου δικαιώματος, για να προστεθούμε αποτελεσματικότερα τους πνευματικούς δημιουργούς, την πνευματική ιδιοκτησία, αυτό το πολύτιμο αγαθό που είναι στοιχείο του πολιτισμού μας. Γιατί να μην το κάνουμε; Τι είναι εκείνο το οποίο εμποδίζει; Ιδιαίτερα προς το χώρο της Αριστεράς το λέω αυτό το πράγμα. Αυτή θα έπρεπε να ζητάει πριν από τη Νέα Δημοκρατία, εκείνη τη συνταγματική κατοχύρωση σε επίπεδο εμπράγματου δικαιώματος, με τους όρους του άρθρου 17, της πνευματικής ιδιοκτησίας. Δεν το θέλουν αυτό; Δεν θέλουν να υπάρχει αυτή η αυξημένη προστασία;

Κάτι τελευταίο.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Και με αυτό ολοκληρώστε παρακαλώ.

ΠΡΟΚΟΠΗΣ ΠΑΥΛΟΠΟΥΛΟΣ (Υπουργός Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης): Τελειώνω κύριε Πρόεδρε.

Για ποιο λόγο στο άρθρο 22 προσθέτουμε την έννοια της κοινωνικής συνοχής. Μην ξεχνάτε ένα πράγμα. Κάθε φράση που προσθέτουμε στο Σύνταγμα, έχει τη σημασία της, εφ' όσον, βεβαίως, την προσθέτουμε μετά λόγου γνώσεως. Όταν λέμε ότι πρέπει να προστεθεί η έννοια της κοινωνικής συνοχής στο άρθρο 22, είναι γιατί μέσα από τη νομολογία των δικαστηρίων αυτή η φράση, αυτή η ρήτρα, θα μπορέσει να οδηγήσει, ώστε να δημιουργηθεί αυτό που θα λέγαμε κεκτημένο κοινωνικού κράτους δικαίου. Δηλαδή αυτό θα επέτρεπε κάθε φορά που νομοθετούμε, το επίπεδο της νομοθέτησης υπέρ του κοινωνικού κράτους δικαίου, αυτό το επίπεδο να μην μπορεί να πάει ποτέ παρακάτω. Να μπορεί μόνο να ενισχύεται και να θωρακίζεται. Ο κάθε νόμος ο οποίος θα παραβίαζε, θα μείωνε δηλαδή το επίπεδο του κοινωνικού κράτους δικαίου σε σχέση μ' αυτό που είναι σήμερα, με μια τέτοια ρήτρα, θα ήταν αντισυνταγματικός. Γιατί δημιουργείται ένα συνταγματικό επίπεδο μέσα απ' αυτή τη ρήτρα. Γι' αυτό ζητάμε να μπει. Για να αποτελεί στοιχείο ελέγχου της συνταγματικότητας των νόμων υπέρ της ανόδου του επιπέδου της κοινωνικής συνοχής και του κοινωνικού κράτους δικαίου. Αυτή τη σημασία έχει.

Τα άλλα που έρχεται και προτείνει το ΠΑ.ΣΟ.Κ. –και δεν το καταλαβαίνω πάλι, τα είχαν προτείνει και οι Βουλευτές το 2000-2001– δεν τα έκανε. Το προτείνει τώρα. Πάλι ανεξόδως. Ενώ η πρόταση που κάνουμε εμείς έχει τη σημασία της. Είναι και ουσιαστική και εφικτή στην εφαρμογή της.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ιωάννης Τραγάκης): Ευχαριστούμε πολύ. Έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα ότι από τα άνω δικαστικά θεωρεία παρακολουθούν τη συνεδρίαση μας αφού πρώτα ξεναγήθηκαν στην έκθεση της Αίθουσας «ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ» με θέμα: «Ο Ελληνισμός στη Διασπορά 15ος-21ος

αι.»και στους λοιπούς χώρους του Μεγάρου της Βουλής των Ελλήνων, σαράντα οκτώ μαθητές και μαθήτριες και τρεις συνοδοί καθηγητές από το 4ο Λύκειο Λαμίας.

Η Βουλή τους καλωσορίζει.

(Χειροκροτήματα απ' όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

Το λόγο έχει ο ειδικός εισηγητής κ. Τσαλίδης.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Β' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΥΡΛΑΣ)

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΤΣΑΛΙΔΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, ευχαριστώ πολύ.

Λυπάμαι, που αποχώρησε ο Πρόεδρος του Συνασπισμού. Αλλά θα ήθελα να του πω ότι δεν θα είχα καμιά δυσκολία να προσυπογράψω και τις δέκα θέσεις που ανέφερε. Πιστεύω δε, ότι δεν θα είχε καμιά δυσκολία να τις προσυπογράψει ούτε η πολιτική ηγεσία του Υπουργείου Παιδείας.

Θα μου επιτρέψετε όμως, κύριε Πρόεδρε και κύριοι συνάδελφοι, να κάνω τρεις επισημάνσεις, σε ό,τι αφορά στους διδάσκοντες με βάση το Π.Δ. 407/80, το άσυλο και τις πιστώσεις για την παιδεία.

Σε ό,τι αφορά τους διδάσκοντες, θα μου επιτρέψετε να πω ότι αυτοί που γνωρίζουν, υποστηρίζουν ότι το πρόβλημα δεν είναι στην έλλειψη του διδακτικού προσωπικού αλλά διότι πολλοί από αυτούς, από το μόνιμο διδακτικό και ερευνητικό προσωπικό των Ανώτατων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων, δεν ελέγχεται, δεν αξιολογείται, δεν ασκεί σωστά τα λειτουργήματά του.

Σε ό,τι αφορά στο άσυλο, ήμασταν και εξακολουθούμε να είμαστε υπέρ της διατήρησης και της προστασίας του μάλιστα. Είμαστε κατά της κατάχρησης, η οποία βέβαια υποσκάπτει και το κύρος του θεσμού.

Σε ό,τι αφορά τις πιστώσεις για την παιδεία, πρέπει να σας πω –και είναι μετρήσεις του Ο.Ο.Σ.Α., δεν είναι δικά μας τα συμπεράσματα– ότι οι κρατικές πιστώσεις για την παιδεία στη χώρα μας είναι το 1,22% του Α.Ε.Π., ποσοστό που είναι υψηλότερο από το μέσο κοινοτικό όρο. Το πρόβλημα δεν είναι στις χαμηλές κρατικές πιστώσεις. Το πρόβλημα είναι στη χαμηλή ανταποδοτικότητα που έχουν.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω την εξαιρετική τιμή σήμερα να εισηγούμαι εκ μέρους της Νέας Δημοκρατίας το άρθρο 16, ένα άρθρο που προτείνεται τόσο από τη Νέα Δημοκρατία όσο και από το Π.Α.Σ.Ο.Κ.. Αρνητικά, βέβαια, τοποθετούνται τα κόμματα της Αριστεράς.

Λυπάμαι που βλέπω κενές τις θέσεις της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης. Οι κενές αυτές θέσεις στη Βουλή, υποδηλώνουν την κενότητα των πολιτικών τους θέσεων. Οι κενές θέσεις στη Βουλή εκπροσωπούν τη λογική που βάζει το μικροκομματικό συμφέρον πάνω από το συμφέρον του τόπου.

Άλλωστε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν είναι η πρώτη φορά. Αποχώρησε από την ψήφιση του Συντάγματος το 1975. Σήμερα παραδέχεται ότι έκανε λάθος. Αποχώρησε από τη διαδικασία Κύρωσης της Συνθήκης για την ένταξή μας στην Ε.Ο.Κ. το 1981. Σήμερα παραδέχεται ότι έκανε λάθος. Αποχωρεί και σήμερα από αυτήν την κορυφαία κοινοβουλευτική διαδικασία.

Είμαι σίγουρος ότι στην επόμενη αναθεωρητική Βουλή, θα αναγνωρίσει το λάθος του και ως Αξιωματική Αντιπολίτευση και πάλι θα είναι πίσω, προκειμένου να συζητήσουμε τα μεγάλα θέματα που απορρέουν από τη Συνταγματική Αναθεώρηση.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, βρισκόμαστε μπροστά στις προκλήσεις που θέτει η ταχύτητα των αλλαγών στην παγκόσμια κοινωνία. Οι προκλήσεις αυτές απαιτούν από εμάς αυξημένη ευθύνη και ώριμη στάση, όχι μόνο για να τις αντιμετωπίσουμε, αλλά για να μπορούμε να σχεδιάσουμε και το μέλλον.

Η ποιοτική αναβάθμιση της ανώτατης εκπαίδευσης στη χώρα μας, η σύγκλιση και η προσαρμογή της με τα ευρωπαϊκά και διεθνή δεδομένα, έχει αναδειχθεί πλέον σε προτεραιότητα της κοινωνίας μας. Οι μεταρρυθμίσεις στο χώρο της παιδείας πρέπει να έχουν ως στόχο να δώσουν στα Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα της χώρας μας, τη δυνατότητα για ένα ποιοτικό και δημιουργικό άλμα. Να ανταποκρίνονται στις προκλήσεις που εγείρει η παγκόσμια επανάσταση της γνώσης, να οπλίσουν την κοινωνία, τις νέες και τους νέους μας, με τα εφόδια που είναι απαραίτητα για την ατομική και συλλογική πρόοδο.

Στη χώρα μας αποτελεί κοινή συνείδηση η διαπίστωση ότι η

οργάνωση και λειτουργία της Ανώτατης Εκπαίδευσης δεν ανταποκρίνεται πλέον στις ανάγκες της εποχής. Το ανθρώπινο κεφάλαιο δεν αξιοποιείται επαρκώς. Δεν λειτουργούν αποτελεσματικά οι μηχανισμοί που μετατρέπουν την πληροφορία σε γνώση και τη γνώση σε καινοτομία. Η χώρα μας είναι πια αρκετά ακριβή για να ανταγωνιστεί τις χώρες χαμηλού κόστους. Ταυτόχρονα, όμως, υστερεί στα πεδία της ποιότητας και της καινοτομίας, αδυνατώντας έτσι, να ανταπεξέλθει στον ανταγωνισμό με τις πιο ανεπτυγμένες κοινωνίες.

Στο βαθμό, που η νέα πραγματικότητα και οι ανάγκες που γεννάει δεν βρίσκουν ή πιστεύεται από πολλούς ότι δεν βρίσκουν ικανοποιητικές απαντήσεις στις υπηρεσίες που προβλέπει το κρατικό σύστημα ανώτατης εκπαίδευσης, η κοινωνία μας προσφεύγει χωρίς κανέναν ενδοιασμό στην ελεύθερη αγορά και οι τάσεις είναι σαφείς. Η υπέρμετρη φυγή των νέων παιδιών και η φοίτηση σε πανεπιστήμια του εξωτερικού λόγω αποτυχίας στο σύστημά μας ή λόγω πεποίθησης, καθώς και η αθρόα προσφυγή σε ιδιωτικά παραρτήματα ξένων ιδρυμάτων συνιστούν είτε το θέλουμε είτε δεν το θέλουμε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ιδιωτική αγορά υπηρεσιών ανώτατης εκπαίδευσης.

Η δίκαιη κατά κανόνα, αλλά όχι πάντα, αμφισβήτηση της ποιότητας των υπηρεσιών αυτής της αγοράς, δεν αντιμετωπίζεται με την άρνηση των ισοτιμιών. Άλλωστε, το ζήτημα αυτό δεν απασχολεί σοβαρά τουλάχιστον τον ιδιωτικό τομέα. Όπως όμως έχουν εξελιχθεί τα πράγματα, τίθεται ευθέως το ζήτημα της αξιολόγησης και πιστοποίησης με ακαδημαϊκά κριτήρια όλων των φορέων που παρέχουν υπηρεσίες ανώτατης εκπαίδευσης.

Γνωρίζουμε όλοι την πραγματικότητα που έχει διαμορφωθεί στον τόπο μας. Γνωρίζουμε και τις τάσεις που αναπτύσσονται εν όψει της δημιουργίας του ενιαίου ευρωπαϊκού χώρου ανώτατης εκπαίδευσης. Το ερώτημα, λοιπόν, τίθεται για όλους. Στη χώρα μας τι θέλουμε να κάνουμε; Θα διαμορφώσουμε εμείς το θεσμικό πλαίσιο για την ίδρυση και λειτουργία μη κρατικών, μη κερδοσκοπικών Ανώτατων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων ή θα αφήσουμε να επικρατήσουν εκ των προτέρων καταστάσεις που δημιουργούν τον κίνδυνο ενός αρρύθμιστου πεδίου σε έναν τομέα τόσο κρίσιμο για τη χώρα μας, για την κοινωνία μας, για τους νέους μας;

Αποτελεί κοινή διαπίστωση τόσο από τη Συμπολίτευση, όσο και από την Αξιωματική Αντιπολίτευση, ότι το άρθρο 16 του Συντάγματος πρέπει να αναθεωρηθεί. Ο ίδιος ο κ. Παπανδρέου διακήρυξε από αυτό το Βήμα ότι το άρθρο 16 είναι αναχρονιστικό και αυταρχικό, ότι είναι μετεμφυλιακό κατάλοιπο και ότι το άρθρο αυτό πνίγει το δημόσιο πανεπιστήμιο. Και όμως την ώρα του ουσιαστικού διαλόγου, την ώρα της κρίσιμης ψηφοφορίας για εσωκομματικούς λόγους επέλεξε τη φυγή.

Εμείς είμαστε σταθεροί στη δέσμευση που αναλάβαμε απέναντι στους πολίτες. Οι δικές μας συγκεκριμένες αναθεωρητικές παρεμβάσεις ξεκινούν από αυτονόητες και δεδομένες παραδοχές. Πρώτον, ότι η Ανώτατη Εκπαίδευση και γενικότερα η παιδεία ήταν, είναι και παραμένει δημόσιο αγαθό και αποτελεί βασική αποστολή και ευθύνη του κράτους. Δεύτερον, ότι η προτεραιότητα ανήκει στα κρατικά, υπό την έννοια ότι ιδρύονται από το κράτος χωρίς να ανήκουν στο νομικό πρόσωπο του κράτους Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα, τα οποία ενισχύονται περαιτέρω και κατά προτεραιότητα και εξελίσσονται. Τρίτον, ότι η πολιτεία αποδίδει ιδιαίτερη σημασία στην αναβάθμιση της παιδείας και έχει αυξημένη ευθύνη για τα κρατικά Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα, εξασφαλίζοντας την πλήρη οικονομική, ακαδημαϊκή και διοικητική αυτοτέλειά τους.

Η ίδρυση μη κερδοσκοπικών Ανώτατων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων εγγυάται περισσότερες εκπαιδευτικές επιλογές για τις νέες και τους νέους μας. Δεύτερον, συμβάλλει στον περιορισμό της φοιτητικής μετανάστευσης που συνεπάγεται τεράστιο κόστος για την εθνική οικονομία και για τις οικογένειες. Επιπλέον –και αυτό θεωρώ ότι είναι πιο σημαντικό– ο περιορισμός της φοιτητικής μετανάστευσης θα έχει ως αποτέλεσμα τη μείωση και ίσως και την εξάλειψη της αφαίμαξης της πατρίδας μας από υψηλού επιπέδου ανθρώπινο δυναμικό, γεγονός που συχνά έχει και απρόβλεπτες κοινωνικές συνέπειες. Τρίτον, εξασφαλίζει τη

μέγιστη αξιοποίηση του επιστημονικού δυναμικού της χώρας μας.

(Στο σημείο αυτό χτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Θα μου δώσετε δύο λεπτά ακόμη, κύριε Πρόεδρε.

Ειδικότερα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, τα μη κρατικά μη κερδοσκοπικά πανεπιστήμια θα πρέπει να ιδρυθούν κατά την άποψή μου με βάση τις ακόλουθες αρχές. Πρώτον, ότι τελούν υπό την αυστηρή εποπτεία του κράτους. Δεύτερον, ότι ιδρύονται από νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου, τα οποία έχουν ως αποκλειστικό σκοπό την ίδρυση και λειτουργία Ανώτατων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων και τα οποία βεβαίως έχουν την ευθύνη της οικονομικής διαχείρισης και της διοίκησής τους. Τρίτον, ότι υπόκεινται στην αξιολόγηση από την ίδια αρχή που διασφαλίζει την ποιότητα στα κρατικά Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα. Τα κριτήρια για τη διασφάλιση της ποιότητας, είναι τα ίδια με εκείνα που ισχύουν κάθε φορά για τα κρατικά Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα. Τέταρτον, ότι η άδεια για την ίδρυσή τους χορηγείται από το Υπουργείο Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων μετά από σχετική γνωμοδότηση του Εθνικού Συμβουλίου Παιδείας. Το Υπουργείο εξάλλου θα πρέπει να ελέγχει περιοδικά τη λειτουργία τους και να έχει τη δυνατότητα να την αναστείλει σε περιπτώσεις που δεν έχει εφαρμοστεί ο ιδρυτικός νόμος ή εφόσον πάψουν να πληρούν τις προϋποθέσεις που πληρούσαν κατά την ίδρυσή τους.

Πέμπτον, πρέπει να καλύπτουν περισσότερα του ενός επιστημονικά πεδία και εν γένει ένα ευρύ φάσμα σπουδών και να διεξάγουν ερευνητικό έργο παράλληλα με την προσφορά του διδακτικού έργου.

Έκτον, τα προσόντα, ο τρόπος εκλογής και οι προϋποθέσεις εξέλιξης του διδακτικού και ερευνητικού προσωπικού τους θα πρέπει να είναι αντίστοιχα με εκείνα των διδασκόντων στα κρατικά Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα.

Έβδομον, τα έσοδα των μη κρατικών, μη κερδοσκοπικών ανώτατων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων θα προέρχονται μόνο από ίδιους πόρους.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θα μου επιτρέψετε να κάνω δύο επισημάνσεις. Κατά την άποψή μου, είναι απαραίτητη η αναθεώρηση του άρθρου 16 του Συντάγματος και θα καλούσα και τα κόμματα της Αριστεράς, τα οποία είναι αρνητικά, τουλάχιστον για μία από τις δύο επισημάνσεις. Είναι απαραίτητη η οριοθέτηση της έννοιας της Ανώτατης Εκπαίδευσης κατά τρόπο που να αντανάκλα τις νέες εξελίξεις που έχουν συντελεστεί ως σήμερα όσον αφορά στην καθιέρωση του πανεπιστημιακού και τεχνολογικού τομέα της Ανώτατης Εκπαίδευσης. Η σχετική νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας αμφισβητεί εμμέσως πλην σαφώς τον ανώτατο χαρακτήρα της Τεχνολογικής Εκπαίδευσης, βασιζόμενη στην παράγραφο 7 του άρθρου 16. Είναι –πιστεύω– η αναθεώρηση του άρθρου 16 ο μοναδικός τρόπος για τη συνταγματική κατοχύρωση του ανώτατου χαρακτήρα της Τεχνολογικής Εκπαίδευσης.

Επίσης, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι απαραίτητη –πιστεύω– η προσθήκη στο άρθρο 16 μιας νέας παραγράφου, με την οποία θα κατοχυρώνεται συνταγματικά το σύστημα διασφάλισης της ποιότητας στην Ανώτατη Εκπαίδευση, κρατική και μη. Η προσθήκη αυτή θα αναδείξει τη σημασία που αποδίδει η ελληνική πολιτεία στην ποιότητα της εκπαίδευσης και στην αποτροπή φαινομένων έκπτωσης της Ανώτατης Εκπαίδευσης σε απλή επαγγελματική κατάρτιση.

Τελειώνοντας, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θα ήθελα να πω ότι η πραγματική συνταγματική μεταρρύθμιση απαιτεί ειλικρίνεια, ρεαλισμό και τόλμη, ώστε να μην περιορίζεται σε μικρές διαχειριστικές προσαρμογές. Η μεταρρύθμιση –πιστεύω– δεν είναι λέξη κενή περιεχομένου. Είναι πλάνη ή υποκρισία να ισχυριζόμαστε ότι δεν μπορεί να υπάρξει συναίνεση για συνταγματικές μεταρρυθμίσεις στην παιδεία. Οι φωνές αμφισβήτησης των μεταρρυθμίσεων αυτών μπορεί να προσφέρονται για πρόσκαιρες κομματικές εντυπώσεις, αλλά δεν προσφέρουν –πιστεύω– κανένα όφελος ούτε στην παιδεία ούτε στη νεολαία μας ούτε στην κοινωνία μας.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)
ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ευχαριστούμε τον κ. Τσαλίδη.

Έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα ότι από τα έδρανα τα αριστερά του Προεδρείου παρακολουθεί τη συνεδρίαση ο Λόρδος Greville Janner, μέλος της Βρετανικής Βουλής των Λόρδων.

Τον καλωσορίζουμε στο Εθνικό μας Κοινοβούλιο.

(Χειροκροτήματα)

Το λόγο έχει ο κ. Σκυλλάκος για μία σύντομη παρέμβαση.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΣΚΥΛΛΑΚΟΣ: Θα ήθελα να ακούσει και ο κ. Παυλόπουλος και ο κ. Αλαβάνος δύο παρατηρήσεις επί αυτών που είπαν, αλλά λείπουν από την Αίθουσα.

Όσον αφορά τον κ. Παυλόπουλο, επικαλέστηκε το άρθρο 13 παράγραφος 1 που μιλάει για την ελευθερία θρησκευτικής συνείδησης, για την ανεξιθρησκία, λέγοντας ότι, από τη στιγμή που υπάρχει αυτή η διάταξη, τότε δεν μας πειράζει το άρθρο 3 που λέει ότι επικρατούσα θρησκεία είναι η Ορθόδοξη, δεν μας πειράζει ότι διατηρείται ο προσηλυτισμός, δεν μας πειράζει –προσθέτω εγώ– το άρθρο 16 παράγραφος 2 που λέει ότι σκοπός της εκπαίδευσης είναι η ανάπτυξη της θρησκευτικής συνείδησης. Εάν αυτά τα τρία τελευταία που είπα δεν είναι ενάντια ή αν δεν περιορίζουν την ελευθερία της θρησκευτικής συνείδησης, είναι σαφές και για τον πρωτοετή φοιτητή της Νομικής που γνωρίζει να συγκρίνει διατάξεις γενικές, όπως είναι η ανεξιθρησκία, με ειδικές διατάξεις που περιορίζουν το δικαίωμα αυτό της ελευθερίας συνείδησης. Αν εξετάσουμε και την πράξη –δηλαδή το τι λέει ο κοινός νομοθέτης– αλλά και την πρακτική χρόνων, τότε στην πράξη επιβεβαιωνόμαστε για ποιο λόγο λέμε όχι στο άρθρο 3, όχι στο 16 παράγραφος 2, όχι στον προσηλυτισμό, χωρισμός της Εκκλησίας από το Κράτος.

Δεύτερη παρατήρηση, σε σχέση με το άρθρο 16 και τις κινητοποιήσεις. Εμείς δεν θεωρούμε ότι μπήκε «ταφόπλακα» στο άρθρο 16. Το ΠΑ.ΣΟ.Κ. δεν άλλαξε θέση, ελιγμό κάνει.

Και να μην μετά τη διαβεβαίωση ότι δεν θα πάρει τώρα μέρος και στην επόμενη Αναθεωρητική Βουλή, ίσως δεν θα συγκεντρωθούν οι εκατόν ογδόντα, αλλά λέει ότι αν γίνει πλειοψηφία θα φέρει το δικό του άρθρο 16 που το γνωρίζουμε, το είδαμε ποιο είναι και ότι θα το περάσει τότε. Άρα υπάρχει συνέχεια στο ζήτημα με το άρθρο 16. Δεν μπορεί να τελειώσει ο αγώνας και να λέμε ότι μπήκε «ταφόπλακα».

Υπάρχει όμως και ένα άλλο ζήτημα. Άμεσα αυτή τη στιγμή πιθανόν να μην «περπατήσει» το άρθρο 16. Όμως ο νόμος πλαίσιο αποσύρθηκε από την Κυβέρνηση; Πλευρές του άρθρου 16 περνάνε με το νόμο πλαίσιο. Η αντικειμενική πολιτική και των δύο κομμάτων περνάει από το νόμο πλαίσιο. Άρα προς τι καλούμε από αυτό το Βήμα και λέμε ότι πρέπει να δούμε ξανά τα πανεπιστήμια και τις κινητοποιήσεις; Εξάλλου δεν είναι τόσο κομψό να βγαίνουμε στη Βουλή και να δίνουμε οδηγίες για το τι πρέπει να γίνει στο κίνημα. Ας αφήσουμε το κίνημα και τις συνελεύσεις των φοιτητών και των εκπαιδευτικών να αποφασίσουν.

Εν πάση περιπτώσει εμείς λέμε ένταση των κινητοποιήσεων συνολικά για την αντικειμενική πολιτική και για το άρθρο 16 και για το νόμο πλαίσιο και συνολικότερα για όλη την πολιτική. Δεν θα διαλέξουμε εμείς τις μορφές πάλης. Τις διαλέγει το ίδιο το κίνημα. Και για την ενότητα των τοποθετήσεών μας, επειδή όταν τοποθετήθηκα δεν το συμπεριέλαβα, πρέπει να πω ότι εμείς δεν είμαστε ενάντια στην προστασία των νόμων ούτε είμαστε ενάντια σε μία σωστή και δίκαιη μεταναστευτική πολιτική. Όμως αυτά τα πράγματα δεν χρειάζεται να μπουν στο Σύνταγμα. Τις προτάσεις μας για το κεφάλαιο που συζητάμε τις έχουμε καταθέσει και τις έχουμε πει στην Επιτροπή. Είναι κατατεθειμένες και στο τεύχος που αφορά τις προτάσεις του Κομμουνιστικού Κόμματος και του Συνασπισμού. Δεν έχω χρόνο να τις αναλύσω. Οποιοσδήποτε μπορεί να ανατρέξει στις γραπτές τοποθετήσεις μας.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Εισερχόμεθα στον κατάλογο των ομιλητών.

Ο κ. Τζίμας έχει το λόγο.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ ΤΖΙΜΑΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, εκ των πραγμάτων γίνεται μια συζήτηση γενική για θέματα παιδείας, όχι μόνο για το άρθρο 16, αλλά και για το νόμο πλαίσιο και για

ζητήματα που έχουν σχέση με την εκπαίδευση σε όλες τις βαθμίδες της. Δεν θα αποφύγω και εγώ τον πειρασμό να μιλήσω προηγουμένως για ορισμένα θέματα τα οποία ετέθησαν, που αφορούν το εκπαιδευτικό μας σύστημα.

Διερωτώμαι πολλές φορές γιατί τόσο υποκρισία σ' αυτό το θεσμό της δημοκρατίας που είναι το εθνικό Κοινοβούλιο, γιατί αυτή η φοβία για το κέρδος, για τα μη κρατικά μη κερδοσκοπικά πανεπιστήμια; Επιζητούμε και επιδιώκουμε οι δημόσιες επιχειρήσεις κοινής ωφελείας, οι γνωστές Δ.Ε.Κ.Ο., να έχουν κέρδη και όχι ζημιές. Όμως δεν αναγνωρίζουμε στην ιδιωτική πρωτοβουλία να έχει κέρδος. Καταδικάζουμε την ύπαρξη μη κρατικών πανεπιστημίων, αλλά δεχόμαστε την ιδιωτική εκπαίδευση σε όλες τις βαθμίδες της μέχρι τον προθάλαμο των πανεπιστημίων από τους παιδικούς σταθμούς, τα δημοτικά μέχρι και τα Ινστιτούτα Επαγγελματικής Κατάρτισης.

Εάν, πράγματι, ιδιαίτερα, η Αξιωματική Αντιπολίτευση πιστεύει ότι δεν πρέπει να αποκτήσει η χώρα μας ιδιωτικά πανεπιστήμια να αναλύσει ευθαρσώς τη θέση της στην ελληνική κοινωνία και να πει να κλείσουν όλα τα ιδιωτικά εκπαιδευτικά ιδρύματα που υπάρχουν στο χώρο της δευτεροβάθμιας και της μεταδευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Δεν είναι δυνατόν να έχουμε δύο μέτρα και δύο σταθμά.

Πολλές φορές δε, έχει πέσει ο λίθος του αναθέματος στο Υπουργείο Παιδείας ότι κάνει ένα διάλογο, αλλά δεν έχει εμφανίσει τις θέσεις του για το νόμο πλαίσιο.

Δεν ξέρω κατά πόσο ορισμένοι συνάδελφοι των διαφόρων κομμάτων μελετούν, αλλά το Υπουργείο Παιδείας στην ιστοσελίδα του από τον περασμένο Ιούνιο έχει εμφανίσει το προσχέδιο πρότασης για αλλαγές του θεσμικού πλαισίου για τη δομή και λειτουργία των Ανωτάτων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων.

Η Κυβέρνηση έχει καταθέσει την πρότασή της. Το ζήτημα είναι ότι δεν αναπτύσσεται διάλογος πάνω στην κατατεθειμένη πρόταση της Κυβέρνησης με το γνωστό όρο «νόμος-πλαίσιο». Δηλαδή, εδώ και δέκα μήνες εγώ δεν άκουσα μία σοβαρή επιχειρηματολογία απ' αυτούς που κατηγορούν την Κυβέρνηση σε ζητήματα εκπαιδευτικά για τις ακαδημαϊκές ελευθερίες και το άσυλο.

Κοιτάξετε τι λέει η πρόταση της Κυβέρνησης για το άσυλο, όπως είναι κατατεθειμένη στην ιστοσελίδα. Να βγουν λοιπόν, όσοι διαφωνούν να μας πουν τι ακριβώς εννοούν και τι ακριβώς θέλουν. Στο άρθρο 3 λοιπόν, το προσχέδιο αναφέρεται: «Το ακαδημαϊκό άσυλο καλύπτει όλους τους χώρους του Α.Ε.Ι.. Δεν επιτρέπεται η επέμβαση δημόσιας δύναμης» –δεν μιλήσαμε εμείς για επέμβαση δημόσιας δύναμης, πρωτοκλασάτο στέλεχος του Π.Α.Σ.Ο.Κ., πρώην Υπουργός μίλησε για πανεπιστημιακή αστυνομία- «στους παραπάνω χώρους χωρίς προηγούμενη πρόσκληση των αρμοδίων πρυτανικών αρχών του Πρυτανικού Συμβουλίου ή της Διοικούσας Επιτροπής».

Περιμένουμε, λοιπόν, εδώ και δέκα μήνες να μας πουν πώς θα επεμβαίνει η δημόσια δύναμη μέσα στο πανεπιστήμιο, όπως περιμένουμε και στο άρθρο 8 του προσχεδίου να μας πει η Αξιωματική Αντιπολίτευση εάν διαφωνεί στον τρόπο εκλογής των πρυτανικών αρχών και των αντιπρυτάνεων. Διότι η πρόταση της Νέας Δημοκρατίας λέει ότι ψηφίζεται και ο πρύτανης και ο αντιπρύτανης με 50% του ποσοστού από το χώρο των καθηγητών, με 40% του ποσοστού από τους προπτυχιακούς και μεταπτυχιακούς φοιτητές και με 10% από το υπόλοιπο βοηθητικό και επιστημονικό προσωπικό.

Για του λόγου το αληθές, καταθέτω αυτό το προσχέδιο της Νέας Δημοκρατίας για το νόμο-πλαίσιο, όπως είναι διατυπωμένο στο site του Υπουργείου Εθνικής Παιδείας.

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Μαργαρίτης Τζίμας καταθέτει για τα Πρακτικά την προαναφερθείσα πρόταση για την αλλαγή του πλαισίου των Α.Ε.Ι., η οποία βρίσκεται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, λίγα λόγια για το άρθρο 16. Δεν είμαστε μια χώρα που έχουμε κλειστά τα σύνορα. Και τα σύνορα μας να είχαμε κλειστά, υπάρχει το διαδίκτυο, υπάρχουν τα ηλεκτρονικά μέσα επικοινωνίας που εκ των πραγμάτων θα πρέπει να βλέπουμε και τα διάφορα ρεύματα, τα οποία ανα-

πτύσσονται στο χώρο της εκπαίδευσης και παγκόσμια, αλλά και πανευρωπαϊκά.

Θα ήθελα να ρωτήσω τον κάθε ένα συνάδελφο και την κάθε μία συναδέλφισσα τα εξής: Έκανε κακό στο σύστημα υγείας της Ελλάδος η ίδρυση και λειτουργία του Ωνασείου ή του Διαβαλκανικού Κέντρου; Δεν γίνονται βήματα προόδου, εκσυγχρονισμού και βελτίωσης του Εθνικού Συστήματος Υγείας παράλληλα με τη λειτουργία τέτοιων ιδιωτικών ιδρυμάτων; Έκανε κακό στο χώρο του πολιτισμού η ίδρυση και λειτουργία των Μεγάρων Μουσικής Αθηνών και Θεσσαλονίκης; Να βγουν να μας πουν εάν στο χώρο του πολιτισμού και στο χώρο της υγείας, που και αυτοί είναι χώροι εθνικού χαρακτήρα όπως είναι και η παιδεία, δεν πρέπει να αναπτύσσεται η ιδιωτική πρωτοβουλία.

Ας αφήσουν, λοιπόν, ορισμένοι συνάδελφοι, ιδιαίτερα του κόμματος της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης αυτή τη διγλωσσία και αυτή την παραπληροφόρηση. Μπορεί κάποτε να έλεγαν ότι το Π.Α.Σ.Ο.Κ. είναι εδώ ενωμένο και δυνατό, αλλά τώρα το Π.Α.Σ.Ο.Κ. δεν είναι εδώ γιατί φαίνεται ότι δεν είναι ούτε ενωμένο ούτε δυνατό!

Και πρέπει να πληροφορήσω τους αγαπητούς συναδέλφους τι γίνεται σε ορισμένες ευρωπαϊκές χώρες, όσον αφορά την τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Στην Ιταλία, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, λειτουργούν ογδόντα πανεπιστήμια συνολικά, από τα οποία πενήντα πέντε είναι κρατικά και δεκατέσσερα είναι μη κρατικά πανεπιστήμια. Στη Γερμανία υπάρχουν τριακόσια εξήντα πέντε ιδρύματα Ανωτάτης Εκπαίδευσης, από τα οποία τα εκατόν εβδομήντα τέσσερα είναι πανεπιστήμια και κολέγια και τα εκατόν ενενήντα ένα είναι πανεπιστήμια εφηρμοσμένων επιστημών. Συνολικά από τα τριακόσια εξήντα πέντε πανεπιστήμια, τα εκατόν ένα είναι ιδιωτικά.

Προσέξτε όμως το βασικό ζήτημα. Από το σύνολο των φοιτητών που σπουδάζουν σε πανεπιστήμια της Γερμανίας, στα ιδιωτικά πανεπιστήμια φοιτά μόνο το 3% του φοιτητικού δυναμικού. Δεν είναι πανάκεια, λοιπόν, η ίδρυση μη κρατικών πανεπιστημίων.

Είναι, όμως, μια αποκατάσταση της δημοκρατίας στο χώρο της εκπαίδευσης, όσον αφορά το δικαίωμα επιλογής των Ελλήνων, γιατί σήμερα είναι υποχρεωμένοι οι Έλληνες γονείς να στέλνουν τα παιδιά τους, κατά χιλιάδες, σε πανεπιστήμια του εξωτερικού. Είναι ένα ζήτημα το οποίο αποκαθιστά αυτή τη διαφορετικότητα που έχει η χώρα μας, σε σχέση με ολόκληρο τον κόσμο και με ολόκληρη την Ευρώπη.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ευχαριστούμε τον κ.

Τζίμα.

Ο κ. Μάνος έχει το λόγο.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΟΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η καθιερωμένη από τη Βουλή διαδικασία συζήτησης των άρθρων και ο διατιθέμενος στους Βουλευτές χρόνος προσιδιάζει σε Βουλευτές που αξιοποιούν το χρόνο τους είτε για να μνησθούν το κόμμα τους είτε για να κατακεραυνώσουν το αντίπαλο κόμμα. Αν, όμως, ένας Βουλευτής φιλοδοξεί να πείσει για την ορθότητα των απόψεών του τις κομματικά προκατειλημμένες ομάδες Βουλευτών, είναι βέβαιο ότι ο χρόνος που έχει στη διάθεσή του είναι εντελώς ανεπαρκής. Η συζήτηση, λοιπόν, όπως γίνεται είναι μόνο για τα Πρακτικά της Βουλής. Προβλέπω, κύριοι συνάδελφοι, ότι όπως εξελίσσεται η Βουλή, δεν θα αργήσει να έρθει η μέρα που οι Βουλευτές θα επιχειρηματολογούν με υπομνήματα.

Η ενότητα που συζητούμε καλύπτει τις σχέσεις Κράτους-Εκκλησίας, την επιβαλλόμενη διαφάνεια για τα Μέσα Ενημέρωσης, την παιδεία, την προστασία της ιδιοκτησίας και μερικά ακόμα ζητήματα.

Όλα αυτά, κύριοι συνάδελφοι, πρέπει να τα καλύψω σε επτά λεπτά της ώρας. Να, λοιπόν, ένας από τους λόγους που πολλοί Βουλευτές θεωρούν πως η παρουσία τους στη Βουλή είναι χωρίς νόημα πια.

Η Ελλάδα ως έννοια, κύριοι συνάδελφοι, δεν περιλαμβάνει μόνο την Ορθόδοξη Εκκλησία. Είναι έννοια πολύ ευρύτερη, για

την οποία όλοι οι Έλληνες αισθανόμαστε δικαίως υπερήφανοι. Το προοίμιο του Συντάγματος είτε πρέπει να διευρυνθεί, ώστε να καθίσταται σαφές ότι ενεργούμε στο όνομα όλων όσων περιλαμβάνει η έννοια Ελλάδα είτε πρέπει να καταργηθεί ως περιττό.

Όσα συμβαίνουν στη μέση Ανατολή, κύριοι συνάδελφοι, θα έπρεπε να έχουν πείσει και τους πιο διστακτικούς ότι η ανάμειξη κληρικών στις κρατικές υποθέσεις ενέχει σοβαρότατους κινδύνους για τις ελευθερίες και τα δικαιώματα των πολιτών. Ο λόγος είναι απλός. Η θρησκεία, κάθε θρησκεία, από τη φύση της είναι δογματική. Οι κληρικοί είναι φανατικοί, επειδή επιδεικνύουν φανατική αφοσίωση στην πίστη τους. Στη διοίκηση, όμως, των ανθρωπίνων υποθέσεων δεν έχουν θέση ούτε οι κληρικοί ούτε ο φανατισμός ούτε ο δογματισμός.

Υποστήριξα με πρόταση νόμου, υποστηρίζω και σήμερα, την επείγουσα ανάγκη αποσαφήνισης των ρόλων πολιτείας και Εκκλησίας. Ζητώ, λοιπόν, να αναθεωρηθεί το άρθρο 3 του Συντάγματος. Ζητώ επίσης, τη διαγραφή του τελευταίου εδαφίου της παραγράφου 2, του άρθρου 13, που απαγορεύει τον προσηλυτισμό.

Σκεφτείτε σας παρακαλώ, κύριοι Βουλευτές, το εξής. Αν με θεμιτά μέσα –προσέξτε τη φράση «θεμιτά μέσα»– προσπαθώ να πείσω κάποιον ν' αλλάξει πεποιθήσεις, παραβιάζω το Σύνταγμα; Ζούμε ακόμη στο μεσαίωνα; Σε ποια άλλη χώρα του πολιτισμένου κόσμου υπάρχει τέτοια συνταγματική διάταξη; Πού υπάρχει σε Σύνταγμα τέτοια διάταξη;

Η άρνηση της Νέας Δημοκρατίας να συζητήσει καν το θέμα είναι απόδειξη της επικίνδυνης –και το τονίζω το «επικίνδυνης»– διαπλοκής της Νέας Δημοκρατίας με την Εκκλησία και απόδειξη της πολιτικής και κομματικής δύναμης που έχει παραχωρηθεί στην Εκκλησία.

Για τα Μέσα Ενημέρωσης υπενθυμίζω ότι είμαι εκ των ελαχίστων Βουλευτών που καταψήφισε στη Βουλή του 2001 τις, κατά τη γνώμη μου, απαράδεκτες και κωμικές διατάξεις περί βασικού

μετόχου.

Υποστηρίζω, λοιπόν, την αναθεώρηση της παραγράφου 9 του άρθρου 14 μολοντί φοβάμαι ότι Νέα Δημοκρατία και ΠΑ.ΣΟ.Κ. ετοιμάζουν νέο εξάμβλωμα προκειμένου να έχουν νέο αντικείμενο διαπραγμάτευσης με τους εκδότες και τους καναλάρχες.

Θυμίζω στο Σώμα και ιδίως στους Βουλευτές της Νέας Δημοκρατίας ότι οι κύριοι Καραμανλής και Αλογοσκούφης, μολοντί προκλήθηκαν επανειλημμένα από εμένα, αρνούνται να καταργήσουν τη φαύλη διάταξη του νόμου που δίνει το δικαίωμα στους εκδότες και στους καναλάρχες να διακινούν «μαύρα» χρήματα, να έχουν «μαύρο» ταμείο, μολοντί το «μαύρο» χρήμα, κύριοι συνάδελφοι, είναι το θεμέλιο της διαφθοράς.

Θυμίζω ακόμα στο Σώμα ότι η Κυβέρνηση του κ. Καραμανλή τρία χρόνια μετά την ανάληψη της εξουσίας, εξακολουθεί να καμώνεται ότι δεν μπορεί να λύσει το πρόβλημα των αδειών των τηλεοπτικών καναλιών, αδυνατεί δηλαδή να χωρίσει δύο γαϊδουριών άχυρα.

Γιατί συμβαίνει αυτό; Μα, γιατί συναλλάσσεται ασυστόλως με τα Μέσα Ενημέρωσης.

Απ' όλη την παράγραφο 9, πρέπει να μείνει μόνο το πρώτο εδάφιο, εκείνο που λέει για το ιδιοκτησιακό καθεστώς ότι η οικονομική κατάσταση και τα μέσα χρηματοδότησης των Μέσων Ενημέρωσης πρέπει να γίνονται γνωστά, όπως ο νόμος ορίζει. Όλα τα άλλα, κύριοι συνάδελφοι, είναι περιττά και εκ του πονηρού.

Για την παιδεία μίλησα ευτυχώς χθες και έτσι θα περιοριστώ σε λίγες μόνο πρόσθετες παρατηρήσεις. Στην Επιτροπή κατέθεσα ένα σχέδιο διατύπωσης του άρθρου 16 που καταθέτω και εδώ σήμερα, μαζί με το ισχύον άρθρο 16, με την παράκληση, κύριε Πρόεδρε, να περιληφθεί όπως το καταθέτω στα Πρακτικά.

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Στέφανος Μάνος καταθέτει για τα Πρακτικά τα προαναφερθέν σχέδιο διατύπωσης, το οποίο έχει ως εξής:

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΝΟΣ : Προϋπόθεση για τη διαμόρφωση του άρθρου, όπως το προτείνω, είναι να δεχθεί η σημερινή Βουλή ότι όλο το άρθρο πρέπει να αναθεωρηθεί. Η προτεινόμενη διατύπωση αποτελείται από εκατόν δεκαεννέα λέξεις, ενώ η ισχύουσα έχει τετρακόσιες εβδομήντα τρεις λέξεις.

Στην Επιτροπή διένειμα έναν πίνακα με τα συνταγματικά κείμενα περί παιδείας διαφόρων μικρομεσαίων ευρωπαϊκών χωρών, απ' όπου σε σύγκριση με το άρθρο 16 προκύπτει πρώτον, η φλυαρία του δικού μας και δεύτερον ότι σε κανένα ευρωπαϊκό Σύνταγμα δεν καθορίζεται το καθεστώς απασχόλησης των καθηγητών ούτε προβλέπονται οποιαδήποτε προνόμια γι' αυτούς.

Σε κανένα Σύνταγμα δεν προβλέπεται ότι η ανώτατη παιδεία παρέχεται δωρεάν σε όλους, σε κανένα απολύτως. Σε κανένα άλλο Σύνταγμα δεν γίνεται αναφορά στους φοιτητικούς συλλόγους. Όμως, παρά αυτές τις κατά την κρίση της Πλειοψηφίας και του ΠΑ.ΣΟ.Κ., συνταγματικές ελλείψεις, οι χώρες αυτές προσφέρουν καλύτερη και επαρκέστερη ανώτατη παιδεία απ' ό,τι εμείς.

Δεν ζητώ να συμφωνήσετε με τη διατύπωσή μου. Ζητώ μόνο να κατανοήσετε ότι εάν θέλουμε να κάνουμε κάτι θετικό για την παιδεία, πρέπει να εξετάσουμε από μηδενική βάση όλο το άρθρο 16.

Μου είπαν ότι ο Πρωθυπουργός φοβάται να προτείνει την αναθεώρηση ολόκληρου του άρθρου 16, επειδή κάτι τέτοιο θα σήμαινε ότι απεμπόλησε το δημόσιο χαρακτήρα της παιδείας.

Δεν μπορώ να καταλάβω ποιος φύτεψε στο μυαλό του μια τέτοια σαχλαμάρα. Η συνολική επανεξέταση του άρθρου σε ένα μόνο κατατείνει, στη συνολική αναβάθμιση της δημόσιας παιδείας.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Ο χρόνος, κύριοι συνάδελφοι, δεν μου επιτρέπει να αναφερθώ στα υπόλοιπα ζητήματα, μεταξύ των οποίων εξέχουσα θέση έχει και το άρθρο 17 που αναφέρεται στην ιδιοκτησία. Η θέση μου, λοιπόν, μοιραίως θα γίνει γνωστή με την ψήφο μου την προσεχή Πέμπτη.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ευχαριστώ, κύριε Μάνο.

Το λόγο έχει ο κ. Μητσστάκης.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Ξεκινώ προσυπογράφοντας την τοποθέτηση του κ. Μάνου σχετικά με τον περιορισμένο χρόνο που δίνεται στους Βουλευτές, οι οποίοι επιθυμούν να τοποθετηθούν στην Ολομέλεια για το ζήτημα της συνταγματικής Αναθεώρησης.

Πραγματικά, είναι πολλά τα θέματα τα οποία καλύπτονται και στις τρεις ενότητες, τις οποίες θα συζητήσουμε στην Ολομέλεια.

Δεν έχω το χρόνο να αναφερθώ σε όλα τα θέματα. Κατά συνέπεια, θα περιοριστώ μόνο στα του άρθρου 16.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, σήμερα συζητούμε για την «ταμπακιέρα». Συζητάμε για το άρθρο 16 και όλοι γνωρίζουν ότι το άρθρο 16 ήταν ο πραγματικός λόγος για τον οποίο το ΠΑ.ΣΟ.Κ. αποχώρησε από τη διαδικασία της συνταγματικής Αναθεώρησης.

Είχα την ευκαιρία να επιστημάνω και όταν τοποθετήθηκα στην πρόταση δυσπιστίας ότι η αποχώρηση του ΠΑ.ΣΟ.Κ. συνιστά μέγιστο πολιτικό ολίσθημα που αγγίζει τα όρια της συνταγματικής εκτροπής. Αντιτίθεται στο πνεύμα, αλλά και στο γράμμα του Συντάγματος, το οποίο επιβάλλει την επίτευξη διευρυνμένων συναίνεσεων για την αλλαγή του καταστατικού χάρτη της χώρας.

Η αποχώρηση του ΠΑ.ΣΟ.Κ. είναι βέβαιο ότι υποβλήθηκε από κομματικές σκοπιμότητες. Ταυτόχρονα, όμως, ακυρώνει και την εξαιρετική δουλειά, η οποία έγινε στην Επιτροπή Αναθεώρησης. Εγώ είμαι νέος Βουλευτής και πραγματικά ήταν μεγάλη τιμή για μένα η συμμετοχή μου στην Επιτροπή Αναθεώρησης. Σας διαβεβαιώνω ότι κατατέθηκαν εξαιρετικά ενδιαφέρουσες απόψεις, οι οποίες προχώρησαν τη συζήτηση και το επίπεδο της πιθανής συναίνεσης πολύ περισσότερο από τις προτάσεις των κομμάτων. Εξάλλου, αυτός ήταν και ο λόγος για τον οποίο

συστάθηκε αυτή η Επιτροπή. Δεν συμμετείχαμε μόνο και μόνο για ν' αναπαράγουμε τις επίσημες θέσεις των κομμάτων. Αλλιώς δεν θα είχαμε λόγο να συζητάμε δέκα και έντεκα ώρες σε κάθε συνεδρίαση.

Επιτεύχθηκε, λοιπόν, μία συναίνεση στην Επιτροπή. Φθάσαμε κοντά στο να μπορέσουμε να ευθυγραμμιστούμε με το πνεύμα του Συντάγματος το οποίο επιβάλλει τη συναίνεση. Και δυστυχώς, όλη αυτήν την καλή δουλειά η οποία έγινε, το ΠΑ.ΣΟ.Κ., με μία κίνησή του, την πέταξε στον κάλαυ των αχρήστων.

Το ΠΑ.ΣΟ.Κ. επικαλείται δύο επιχειρήματα για να δικαιολογήσει την αποχώρησή του από τη συνταγματική Αναθεώρηση.

Το πρώτο είναι ότι η συνταγματική Αναθεώρηση είναι προς τη λάθος κατεύθυνση. Και ερωτώ εγώ το εξής: Τόσους μήνες που συζητούσαμε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, στην Επιτροπή δεν ανακάλυψε το ΠΑ.ΣΟ.Κ. πως ήταν προς τη λάθος κατεύθυνση η συνταγματική Αναθεώρηση; Αν επιθυμούσε να αποχωρήσει από αυτήν, γιατί δεν το έκανε εξ αρχής;

Το δεύτερο επιχειρήμα το οποίο επικαλείται το ΠΑ.ΣΟ.Κ. είναι ότι τάχα δεν επιτεύχθηκε καμία σύγκλιση μεταξύ των δύο κομμάτων. Σας ανέφερα και πριν γιατί κατά την άποψή μου αυτή η τοποθέτηση είναι εσφαλμένη.

Επίσης όμως, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν πρέπει να λησμονούμε ότι δεν έχει διεξαχθεί ακόμα στην Ολομέλεια η ψηφοφορία για την Αναθεώρηση του Συντάγματος. Πώς, λοιπόν, έρχεται το ΠΑ.ΣΟ.Κ. και προεξοφλεί τις απόψεις των Βουλευτών της Νέας Δημοκρατίας; Ας δούμε την επόμενη Πέμπτη εάν πραγματικά δεν υπάρχει σύγκλιση.

Εγώ προσωπικά στην Επιτροπή υπερψήφισα κάποιες από τις προτάσεις του ΠΑ.ΣΟ.Κ. και είναι πιθανόν αυτό να συμβεί και στην ψηφοφορία, η οποία θα γίνει την επόμενη Πέμπτη. Άρα πώς έρχεται το ΠΑ.ΣΟ.Κ. εκ των προτέρων να προεξοφλήσει τις ανεξάρτητες φωνές των Βουλευτών;

Ο κ. Παπανδρέου επιβάλλει σκληρή κομματική γραμμή, την ίδια στιγμή που ο ίδιος επιμένει στην ανεξαρτησία της φωνής του Βουλευτή. Κατά την άποψή μου, αυτές οι δύο προσεγγίσεις δεν είναι συμβατές.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η Νέα Δημοκρατία αντέχει τις διαφορετικές φωνές. Το ΠΑ.ΣΟ.Κ. είναι το κόμμα το οποίο δεν αντέχει τις διαφορετικές φωνές γι' αυτό και επιλέγει να αποχωρήσει από τη συζήτηση, προκειμένου αυτές οι διαφορετικές φωνές να μην εκφραστούν και στην επίσημη ψηφοφορία.

Και για να κερδίσει το ΠΑ.ΣΟ.Κ. μία εβδομάδα εσωκομματικής ηρεμίας –διότι τόσο κράτησε η εσωκομματική ηρεμία στο ΠΑ.ΣΟ.Κ. και ας είναι καλά ο κ. Πάγκαλος και ο κ. Κουλούρης– επί της ουσίας ο τόπος θα χάσει κάποια χρόνια από την πορεία προς την επίτευξη αυτονόητων συνταγματικών μεταρρυθμίσεων. Δυστυχώς, όμως, ο τόπος δεν μπορεί να περιμένει μέχρι ο κ. Παπανδρέου να ολοκληρώσει αυτήν την ιδιότυπη εσωκομματική ψυχανάλυση την οποία έχει ξεκινήσει.

Το άρθρο 16, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αποτέλεσε από συμβολικής και ουσιαστικής πλευράς, ίσως, το πιο σημαντικό άρθρο της συνταγματικής Αναθεώρησης. Ήταν εκείνο το άρθρο στο οποίο είχε διαφανεί εκ των προτέρων η δυνατότητα επίτευξης μιας συναίνεσης μεταξύ των δύο μεγάλων κομμάτων και πολλοί σκεπτόμενοι πολίτες –αρκετοί εκ των οποίων ανήκουν και στο χώρο της Νέας Δημοκρατίας– είχαν επικροτήσει την τοποθέτηση του κ. Παπανδρέου να συνταχθεί υπέρ της αναθεώρησης του άρθρου 16.

Θέλω να θυμίσω, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, στο Σώμα τι έλεγε ο κ. Παπανδρέου σε συνέντευξη που έδωσε μόλις πριν από δύο μήνες για το ζήτημα αυτό.

Ερωτηθείς, τι θα ψηφίσει για το άρθρο 16 απαντά: «Η θέση μας είναι καθαρή. Είμαστε υπέρ της αλλαγής του άρθρου 16 και αυτή είναι η επίσημη θέση του ΠΑ.ΣΟ.Κ.».

Στη συνέχεια αναφέρει: «Με το να μην αλλάζουμε το άρθρο 16 κόβουμε τα χέρια του κράτους.» Αυτές είναι εκφράσεις του κ. Παπανδρέου.

Και ερωτηθείς, αν, συναινώντας στην αναθεώρηση του άρθρου 16, θα αφήσει επί της ουσίας τα χέρια ελεύθερα σε όποιον έχει εκατόν πενήντα ένα ψήφους στην επόμενη Βουλή να επαναδιατυπώσει το άρθρο κατά τη δική του προτίμηση,

απαντά: «Θα αφήσω τα χέρια ελεύθερα στον ελληνικό λαό, γιατί αυτή είναι η πρόβλεψη του Συντάγματος. Αλλά μην ξεχνάμε ότι κάποιος μεσολαβεί ο ελληνικός λαός και είναι εκείνος που θα αποφασίσει ποια θα είναι η επόμενη κυβέρνηση. Και το δίλημά του είναι σοβαρό. Θα πει «θέλω το ΠΑ.ΣΟ.Κ. να διαχειριστεί το νομοθέτημα του άρθρου 16» ή «θέλω τη Νέα Δημοκρατία».

Καταθέτω τη συνέντευξη στα Πρακτικά, με την επισήμανση ότι προφανώς μεταξύ του Δεκεμβρίου και του Φεβρουαρίου ο κ. Παπανδρέου επείσθηκε ότι το ΠΑ.ΣΟ.Κ. δεν έχει καμία απολύτως πιθανότητα να κερδίσει τις επόμενες εθνικές εκλογές. Δυστυχώς, ο κ. Παπανδρέου αλλάζει τις θέσεις του, ανάλογα με την ένταση των εσωκομματικών ανέμων.

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Κυριάκος Μητσοτάκης καταθέτει για τα Πρακτικά το προαναφερθέν έγγραφο, το οποίο βρίσκεται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Όμως, επιτρέψτε μου την παρατήρηση. Το ζήτημα θα τεθεί και πάλι. Εν όψει των επόμενων εθνικών εκλογών –το ανέφερε και ο κ. Αλαβάνος- το ΠΑ.ΣΟ.Κ. θα υποχρεωθεί να αποσαφηνίσει τη θέση του. Μας είπε τι θα κάνει σε περίπτωση που θα κερδίσει. Δεν μας είπε, όμως, τι θα κάνει σε περίπτωση που χάσει τις εκλογές. Τι θα κάνει στην επόμενη Βουλή; Θα στηρίξει την αναθεώρηση του άρθρου 16; Ναι ή όχι; Το ερώτημα, λοιπόν, θα τεθεί μετ' επιτάσεως. Θα τεθεί προεκλογικά και ο κ. Παπανδρέου θα υποχρεωθεί, έστω και με καθυστέρηση, να δώσει μια σαφή και κατηγορηματική απάντηση στον ελληνικό λαό.

Τώρα, όσον αφορά τα ζητήματα του περιεχομένου του άρθρου 16, δεν θα μακρολογήσω. Αναφέρθηκε, εξάλλου, και ο κ. Τσαλίδης, ο εισηγητής μας, με ιδιαίτερη λεπτομέρεια στην επιχειρηματολογία υπέρ της αναθεώρησης. Τα έχω πει εγώ και στην Ολομέλεια και στην Επιτροπή. Θα πω μόνο δύο φράσεις, απαντώντας στα κύρια επιχειρήματα όσων ισχυρίζονται ότι το άρθρο 16 δεν πρέπει να αλλάξει.

Το πρώτο επιχείρημα που ακούω απ' αυτούς που πρόκειται να διαδηλώσουν σε λίγο έξω από τη Βουλή είναι ότι από την αλλαγή του άρθρου 16 κινδυνεύει ο δημόσιος χαρακτήρας της εκπαίδευσης.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ο δημόσιος χαρακτήρας της εκπαίδευσης δεν κινδυνεύει από την αλλαγή του άρθρου 16. Δεν βλέπω γιατί αυτά τα δύο πρέπει να συνδέονται. Σε καμία περίπτωση, εμείς δεν ισχυριστήκαμε ότι η αλλαγή του άρθρου 16 από μόνη της θα λύσει τα πολλά προβλήματα του δημόσιου πανεπιστημίου. Αυτά αποτελούν αντικείμενο ανεξάρτητης νομοθετικής πρωτοβουλίας. Τα δύο συνδέονται κάλλιστα και μόνο κερδισμένη θα βγει η δημόσια εκπαίδευση, μέσα από έναν υγιή ανταγωνισμό –άμιλλα ίσως είναι η κατάλληλη λέξη- με μη κερδοσκοπικά πανεπιστήμια τα οποία θα ιδρυθούν από κάποιους τρίτους φορείς.

Το δεύτερο επιχείρημα είναι: Μα, καλά ποιος θα έρθει να φτιάξει σήμερα στην Ελλάδα ένα σοβαρό μη κερδοσκοπικό πανεπιστήμιο; Απαντώ στην επιχειρηματολογία αυτή, δίνοντας το πρόσφατο παράδειγμα της πολύ σημαντικής δωρεάς που έκανε το Ίδρυμα Νιάρχου για τη δημιουργία μιας καινούργιας Λυρικής Σκηνής και μιας καινούργιας Εθνικής Βιβλιοθήκης στο χώρο του παλιού ιπποδρόμου.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δημιουργείται σήμερα πάλι στην Ελλάδα, αργά αλλά σταθερά, μια κουλτούρα ευθυγραμμισμένη, αν θέλετε, με την παράδοση των παλιών ευεργετών του 19ου και του 20ου αιώνα ιδρυμάτων και ιδιωτών οι οποίοι είναι διατεθειμένοι να συνεισφέρουν πολύ σημαντικά ποσά για μη κερδοσκοπικούς σκοπούς. Δεν πρέπει να υποτιμούμε αυτήν την παράμετρο.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Στο κάτω-κάτω, ας δώσουμε –και τελειώνω με αυτό, κυρίες Πρόεδρε- τη δυνατότητα σε κάποιους που το επιθυμούν να το κάνουν. Ας ξεφύγουμε πια από αυτόν τον πραγματικά πρωτοφανή συνταγματικό αναχρονισμό να είμαστε η μόνη χώρα στην Ευρώπη η οποία εξακολουθεί και κρατεί σε επίπεδο Συντάγματος αυτό το μονοπώλιο στη δημόσια εκπαίδευση, ένα μονοπώ-

λιο το οποίο μόνο σε αναβάθμιση δεν οδήγησε το δημόσιο πανεπιστήμιο.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)
ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρας): Ευχαριστούμε τον κ. Μητσοτάκη.

Το λόγο έχει ο συνάδελφος κ. Κελέτσης.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΕΛΕΤΣΗΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η ανάγκη της παρούσης αναθεώρησης προέκυψε όπως γνωρίζετε για δύο κυρίως λόγους:

Ο πρώτος είναι η διόρθωση ορισμένων αλλαγών που είχαν γίνει στην προηγούμενη αναθεώρηση, μάλλον πρόχειρα και που πρέπει να ξαναδούμε τα άρθρα αυτά και να αλλάξουν εκ νέου με βάση και τις παρατηρήσεις που υπάρχουν σε όλη αυτή τη διάρκεια που τα άρθρα αυτά τέθηκαν σε ισχύ. Και βέβαια, μιλώ κυρίως, για το θέμα του βασικού μετόχου και το επαγγελματικό ασυμβίβαστο των Βουλευτών.

Ο δεύτερος λόγος που είναι αναγκαία η συνταγματική Αναθεώρηση είναι η αλλαγή, επιτέλους, κάποιων άρθρων που δεν συμβαδίζουν με τη σημερινή πραγματικότητα που δεν συμβαδίζουν με τις ανάγκες της σύγχρονης εποχής. Και αναφέρομαι στο άρθρο 16, δηλαδή, στην ανώτατη εκπαίδευση και στο άρθρο 24.

Βέβαια, οι αλλαγές αυτές πρέπει να γίνουν γιατί εκτιμώ ότι το σύνταγμα μιας χώρας δεν είναι ένα απλό ευχολόγιο που δίνει μόνο κάποιες κατευθύνσεις. Θα πρέπει να είναι και ρεαλιστικό κείμενο που απαντά στα σύγχρονα προβλήματα της σύγχρονης πραγματικότητας. Θα πρέπει να δίνει κατευθύνσεις λύσεων που θα λύνουν τα πρακτικά προβλήματα που εμφανίζονται καθημερινά. Έτσι, λοιπόν, ήταν αναγκαία η αναθεώρηση αυτή.

Εδώ πρέπει νομίζω να κάνουμε μια εισαγωγική παρατήρηση. Το Σύνταγμά μας, το Σύνταγμα του 1975 είναι ένα από τα καλύτερα Σύνταγματα της Ευρώπης, φιλελεύθερο, δημοκρατικό, κοινωνικό, με μια δόση ίσως υπερβολής σε κάποια θέματα που θα έλεγα υπερβολικού κρατισμού που όμως, ήταν δικαιολογημένα την εποχή εκείνη, δηλαδή, την εποχή αμέσως μετά τη Μεταπολίτευση και τη δεκαετία του '70 που ως γνωστό ολόκληρος ο κόσμος είχε κάποιες συγκεκριμένες κατευθύνσεις όσον αφορά την οικονομία.

Αυτό, λοιπόν, το Σύνταγμα, το 1985 για πρώτη φορά άλλαξε από την πλειοψηφία του ΠΑ.ΣΟ.Κ. τότε, μόνο και μόνο για να εξυπηρετήσει πολιτικές σκοπιμότητες και εκλογικές ανάγκες. Για να δικαιολογήσει τις αποφάσεις του σε εκείνη την πολιτική συγκυρία τότε η ηγεσία του ΠΑ.ΣΟ.Κ. προχώρησε σε μια πρώτη Αναθεώρηση του Συντάγματος του 1975 η οποία κατά τη γνώμη μου ήταν σε λάθος κατεύθυνση. Ακολούθησε η συνταγματική αλλαγή του 2001 η οποία παρά τη διακομματική συναίνεση αποδείχθηκε ότι ήταν πρόχειρη. Αυτό φάνηκε στο θέμα των προνοιών που υπήρξαν, στο θέμα του βασικού μετόχου, στο θέμα του επαγγελματικού ασυμβιβάστου.

Θέλω να ξεκαθαρίσω ότι προσωπικά πιστεύω πως θα πρέπει να είμαστε φειδωλοί στις όποιες αλλαγές του Συντάγματος και ίσως θα πρέπει κάποια στιγμή να σκεφθούμε ότι χρειάζεται να αναθεωρήσουμε το άρθρο 110 του Συντάγματος που αφορά τη διαδικασία της Αναθεώρησης και να κάνουμε αυτή τη διαδικασία πιο αυστηρή. Διότι ένας κοινός νόμος, κατά μέσο όρο, έχει μεγαλύτερη διάρκεια από μία πενταετία. Το Σύνταγμα σήμερα μας δίνει τη δυνατότητα μετά την παρέλευση πενταετίας να έχουμε εκ νέου συνταγματική αναθεώρηση με αποτέλεσμα να γίνεται το Σύνταγμα πολλές φορές εργαλείο εξυπηρέτησης μικροκομματικών σκοπιμοτήτων. Εδώ βέβαια, πρέπει να ξεκαθαρίσω ότι τούτη εδώ η συνταγματική Αναθεώρηση ήταν αναγκαία, ήταν απαραίτητη Αναθεώρηση, δεδομένου ότι υπήρχαν λάθη που έγιναν στο παρελθόν. Πρέπει, δηλαδή, να διορθωθούν τα «αμαρτημένα» και από την άλλη πλευρά προκειμένου να αλλάξουμε ορισμένα άρθρα στην κατεύθυνση, ώστε να ανταποκρίνονται στη σημερινή πραγματικότητα.

Θα αναφερθώ σε δύο κυρίως άρθρα αυτής της ενότητας, το άρθρο 14, παράγραφος 9 που αφορά το βασικό μέτοχο και στο άρθρο 16. Πρέπει να πούμε ότι η διάθεση στην προηγούμενη συνταγματική αλλαγή στο άρθρο 14 ήταν δικαιολογημένη, ήταν θεμιτή. Ήθελε ο πολιτικός κόσμος της χώρας να αντιμετωπίσει

το μεγάλο ζήτημα της διαπλοκής μεταξύ εξουσίας και Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης.

Όμως, νομίζω ότι ενώ ο στόχος ήταν θεμιτός, τελικά οδηγήθηκε σε μία υπερβολή γιατί η διατύπωση που έγινε στο άρθρο 14 παράγραφος 9 στην προηγούμενη συνταγματική Αναθεώρηση, ουσιαστικά οδήγησε σε ανεπίτρεπτο περιορισμό του ατομικού δικαιώματος της οικονομικής ελευθερίας.

Έχω προσωπικά μπροστά μου ένα παράδειγμα: υπάρχει ιδιοκτήτης μιας τοπικής επαρχιακής εφημερίδας και ο αδελφός του από χρόνια είναι τοπικός εργολάβος. Καμία σχέση ο ένας με τον άλλο. Με τη διάταξη που είχαμε θεσμοθετήσει από την προηγούμενη Αναθεώρηση, ουσιαστικά απαγορεύσαμε στον έναν εκ των δύο να ασκεί επαγγελματική δραστηριότητα, χωρίς να έχει καμία ανάμειξη στα θέματα της δραστηριότητας του αδελφού του. Γιατί; Μόνο και μόνο επειδή ήταν συγγενής του. Νομίζω πως ήταν μία ανεπίτρεπτη, μία υπερβολή της προηγούμενης ρύθμισης.

Ταυτόχρονα, πρέπει να λάβουμε υπ' όψιν, στην αλλαγή που θα κάνουμε στο άρθρο 14 και τα ισχύοντα στην Ευρωπαϊκή Ένωση, τα οποία τότε, όπως φαίνεται, δεν τα λάβαμε σοβαρά υπ' όψιν. Πρέπει να λάβουμε υπ' όψιν όλη την αλληλογραφία και την ανταλλαγή απόψεων που υπήρξε με την Ευρωπαϊκή Ένωση κατά την περίοδο που προσπαθήσαμε να φτιάξουμε το νόμο για το βασικό μέτοχο.

Η προσπάθεια της Κυβέρνησης αυτής ήταν μία προσπάθεια να εφαρμόσει τη συνταγματική διάταξη. Από την άλλη μεριά, παρατηρούμε ότι το ΠΑ.ΣΟ.Κ. δεν «πολυκάηκε», δεν το πολυένοιαζε ποτέ η εφαρμογή αυτού του νόμου. Και ο νόμος του κ. Βενιζέλου ήταν ένας νέος ουσιαστικά ανενεργός. Το ΠΑ.ΣΟ.Κ., όμως, δεν βοήθησε να φτιαχτεί ένας νόμος που να είναι συμβατός με το Σύνταγμα και να αντιμετωπίζει την πραγματικότητα. Και η σημερινή του αποχή από τη συζήτηση της συνταγματικής Αναθεώρησης και του άρθρου αυτού δείχνει ότι μάλλον δεν ενδιαφέρεται για το θέμα αυτό.

Έρχομαι στο άρθρο 16. Εγώ νομίζω ότι το ΠΑ.ΣΟ.Κ. και κυρίως ο Πρόεδρός του, είναι ωσεί παρών στη συζήτηση του άρθρου 16, διότι ηχούν ακόμη στα αυτιά μας οι δηλώσεις του από τούτο εδώ το Βήμα στην προ ημερησίας διάταξη συζήτηση για την παιδεία όπου είχε πει πρώτος μάλιστα τότε ότι είναι υπέρ των μη κρατικών πανεπιστημίων και της αλλαγής της συγκεκριμένης συνταγματικής διάταξης. Αλλά είναι και η εικόνα, ο πηχυαίος τίτλος μεγάλης εφημερίδας πάλι μπροστά στα μάτια μας, που λέει ο κ. Παπανδρέου «γιατί ψηφίζω το άρθρο 16».

(Στο σημείο αυτό κτυπά το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Κύριε Πρόεδρε, θέλω ένα λεπτό για να ολοκληρώσω.

Άρα, λοιπόν, η άποψη του Προέδρου του ΠΑ.ΣΟ.Κ. -κι εδώ πρέπει να πούμε ότι υπάρχει μία σαφής διάσταση απόψεων μεταξύ Προέδρου, ηγετικής ομάδας και του υπόλοιπου κόμματος- είναι υπέρ της συνταγματικής Αναθεώρησης. Γι' αυτό, ας μη θεωρούν δεδομένο οι συνάδελφοι της Αριστεράς, που μίλησαν προηγουμένως, ότι βρισκόμαστε στην κηδεία του άρθρου 16. Μετά τις εκλογές, μετά από νέα ήττα το ΠΑ.ΣΟ.Κ., πιστεύω, θα έλθει εδώ και εξ ανάγκης να ψηφίσει αυτή την αλλαγή του συγκεκριμένου άρθρου. Είναι ανάγκη να αλλάξει αυτό το άρθρο, διότι υπάρχει μία κοινωνική πραγματικότητα που οι πολιτικοί την αγνοούμε. Υπάρχει μία κοινωνία που προηγείται.

Δεν θα αναφερθώ στις δημοσκοπήσεις που γίνονται τελευταία και που εμφανίζουν την κοινή γνώμη με ποσοστά άνω του 50% να λέει «ναι» στα μη κρατικά πανεπιστήμια, θα αναφερθώ στη συμπεριφορά της κοινωνίας όλα αυτά τα χρόνια και των απλών ανθρώπων, των φτωχών ανθρώπων, για τους οποίους η Αριστερά ενδιαφέρεται, όπου έστειλαν τα παιδιά τους με το υστέρημά τους σε πανεπιστήμια χωρών αμφιβόλου ποιότητας πανεπιστημίων, όπως στη Βουλγαρία, στη Ρουμανία, ακόμη και στην Τουρκία και ερχόντουσαν πίσω γιατροί, φιλόλογοι, μηχανικοί από τις χώρες αυτές. Γιατί λοιπόν να μη δώσουμε τη δυνατότητα στα παιδιά αυτών των φτωχών οικογενειών να σπουδάζουν στη χώρα τους; Νομίζω ότι υπάρχει έντονη αναγκαιότητα το άρθρο 16 τουλάχιστον να αναθεωρηθεί.

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ευχαριστούμε τον κ. Κελέτση. Το λόγο έχει η συνάδελφος, κ. Λιάνα Κανέλλη.

ΛΙΑΝΑ ΚΑΝΕΛΛΗ: Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι Βουλευτές, αγαπητοί συνάδελφοι, έτσι όπως εξελίχθηκε αυτή η συζήτηση μοιάζει σαν να μην μιλάμε για το Σύνταγμα. Μοιάζει σαν να μιλάμε για ένα νόμο του Υπουργείου Εσωτερικών. Ένα νόμο. Ούτε το ύψος, ούτε ο τρόπος, ούτε τα όσα έχουν προηγηθεί και κυρίως η σπέκουλα περί το Σύνταγμα επιτρέπει βαθύτερες συζητήσεις.

Ωστόσο, μια και μπήκαμε στα άρθρα, καλό θα ήταν και για όσους μας ακούν και για όσους θα πληροφορηθούν βαθύτερα -και πιστέψτε μια πολύ μεγαλύτερη μερίδα του λαού θα νοιαστεί για τα ουσιαστικά αποτελέσματα αυτής της συζήτησης από αυτή που υποθέτουμε παρότι δεν κάνουμε τίποτα για το αντίθετο- έχουμε υποχρέωση να ακουστούν και κάποια πράγματα. Και να ακουστούν κάποια πράγματα -όχι τίποτα άλλο- για να ξεφύγουμε τη σύγχυση, για να ξεφύγουμε από την υπερεκμετάλλευση πραγματικού λαϊκού κινήματος. Και το πραγματικό λαϊκό κίνημα αυτή τη στιγμή, έτσι όπως μοιάζει να απειλεί την άρχουσα τάξη, δεν είναι μόνο οι φοιτητές. Είναι και οι φοιτητές, είναι και οι εργάτες, είναι και οι γονείς τους, είναι και οι συνταξιούχοι είναι και οι εργαζόμενοι, είναι και οι άνεργοι, είναι και τα θύματα αυτής της πολιτικής.

Για παράδειγμα, ακούστηκε χθες εκ στόματος του κ. Αλαβάβου ότι η μήτρα των μεταρρυθμίσεων της Νέας Δημοκρατίας είναι υπό κατάρρευση. Σήμερα την κηδεύσαμε κιόλας. Άποψή μου είναι ότι αυτή η άποψη, έτσι διατυπωμένη, ενέχει δύο κινδύνους, επιτείνει σύγχυση, εφησυχασμό και καλλιεργεί αυταπάτες. Γιατί μετά την κηδεία το μόνο που μένει είναι κάποιος να πενθεί. Και άρα το κίνημα ίσως θα πρέπει να λάβει και τέλος. Μα δεν είναι έτσι.

Δεν είναι έτσι γιατί πρώτα απ' όλα μήτρα των μεταρρυθμίσεων αυτών στην παιδεία -εγώ θα σταθώ μόνο στο άρθρο 16 σ' αυτήν την ενότητα- δεν είναι η Νέα Δημοκρατία. Μήτρα των μεταρρυθμίσεων είναι το κεφάλαιο αυτό καθ' αυτό. Είναι η γενικευμένη πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης και δεν μπορεί κανένας να την εξωραΐσει, κανένας να την μετατρέψει σε θετικότερη. Και είναι ο λόγος για τον οποίο αποχώρησε και το ΠΑ.ΣΟ.Κ.. Γιατί συμφωνεί με την μήτρα αυτής της ιστορίας που είναι η Ευρωπαϊκή Πολιτική.

Για να καταρρεύσει οριστικά αυτή η πολιτική χρειάζεται συνεχή και οργανωμένη πάλη συνολικά του λαϊκού κινήματος που στόχο δεν μπορεί να έχει μόνο το άρθρο 16. Γιατί δεν είναι αυτή η μήτρα των προβλημάτων αλλά είναι το σύνολο των καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων κομμάτι των οποίων είναι και το κομμάτι της παιδείας. Και βασικός στυλοβάτης αυτών των καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων είναι η Ευρωπαϊκή Ένωση και η ευρωπαϊκή πολιτική. Είναι οι αποφάσεις της Λισαβόνας. Είναι, βεβαίως, το Μάαστριχτ. Και το κατανοώ. Ο Συνασπισμός ψήφισε το Μάαστριχτ.

Γιατί ακούσαμε σ' αυτήν την Αίθουσα ότι αρχή της επικουρικότητας επιτρέπει σε οποιαδήποτε χώρα κράτος-μέλος να κάνει ό,τι θέλει με τα πανεπιστήμια. Να τ' ανοίξει, να τα κλείσει, να τα καταργήσει, να τα κάνει έτσι, να τα κάνει αλλιώς. Δεν είναι αλήθεια και το ξέρετε. Οι συνάδελφοι του Συνασπισμού το ξέρετε πάρα πολύ καλά ότι δεν είναι αλήθεια. Και δεν είναι αλήθεια γιατί μέσα στην Ευρωπαϊκή Ένωση όποιος δραστηριοποιείται είτε είναι ίδρυμα είτε είναι παροχέας υπηρεσιών, όπως μπορεί να θεωρηθούν τα Ι.Ε.Κ. και τα κολέγια και τα χίλια δυο άλλα πράγματα, διέπονται, διακατέχονται και λειτουργούν με βάση το άρθρο 43 της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την ελεύθερη εγκατάσταση και παροχή υπηρεσιών. Δηλαδή, ξαναγυρνάμε στο Μάαστριχτ είτε το θέλουμε είτε όχι. Για ελεύθερη κίνηση κεφαλαίων, ελεύθερη κίνηση προσώπων και ελεύθερη κίνηση υπηρεσιών.

Επομένως, όταν βγαίνουμε και λέμε στους φοιτητές ότι «καλή είναι η Ευρωπαϊκή Ένωση, πάρα πολύ καλή είναι. Η Κυβέρνηση είναι κακή. Άντε και το ΠΑ.ΣΟ.Κ. είναι κακό, θα μπορούσαν στην αγία αυτή Ευρωπαϊκή Ένωση να κάνουμε ό,τι θέλουν με τα

πανεπιστήμια» δεν τους λέμε αλήθεια. Πώς να το κάνουμε δηλαδή; Ξέρετε πάρα πολύ καλά ότι αν αποφασίσεις να κάνεις όντως ό,τι θέλεις, δηλαδή ας πούμε να στρέψεις την παιδεία σε ένα λαϊκό χαρακτήρα πλήρως, θα σε πάνε στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο, στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στο Δ.Ε.Κ.. Τα ίδια έγιναν και με το βασικό μέτοχο. Γιατί τη λέτε αυτήν την κουβέντα εδώ μέσα; Για ποιο λόγο τη λέτε; Για να εξωραίσουμε την ευρωπαϊκή πολιτική; Ξέρουμε ποια είναι η μήτρα και η κεντρική πολιτική επιλογή;

Δείτε, αγαπητοί συνάδελφοι. Σας καλώ να το δείτε. Νομικό Πρόσωπο Δημοσίου Δικαίου δεν είναι η Ε.Π.Τ.; Δεν είναι η Ε.Π.Τ. δημόσιου χαρακτήρα; Δεν πληρώνει ο ελληνικός λαός εισφορά στην Ε.Π.Τ.; Στο πλαίσιο της ανταγωνιστικότητας κ.λπ. της ευρωπαϊκής πολιτικής τι έχετε; Μα τι έχετε; Ό,τι έχετε και στην ιδιωτική τηλεόραση, «καπάκι» την EUROVISION και τα έξοδά της. Πού είναι ο δημόσιος χαρακτήρας; Ξαφνικά, έγινε Χάρβαρντ η Ε.Π.Τ., σε σχέση με τα ιδιωτικά κανάλια;

Τα ίδια πάτε να πιστέψετε ότι μπορούν να γίνουν και με τα πανεπιστήμια. Απλώς κάποιοι θα πληρώνουν και κάποιοι δεν θα πληρώνουν εμμέσως ή αμέσως με τη φορολογία.

Για να ξεκαθαρίσουμε, λοιπόν, τα πράγματα, το άρθρο 16 αλλάζει επειδή είναι επιταγή της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Και τα κόμματα, που έχουν συμφωνήσει μ' αυτήν την κεντρική ευρωπαϊκή πολιτική, είναι υποχρεωμένα να το αλλάξουν.

Για παράδειγμα: Με βάση την αρχή της επικουρικότητας, που ακούσαμε τώρα εδώ, το ζήτημα δεν ετέθη ποτέ στη Μπολόνια –όχι– μεταξύ ιδιωτικών και δημοσίων πανεπιστημίων. Στη Μπολόνια τι ετέθη; Το ζήτημα της ισοτιμίας των πτυχίων.

Και σας ρωτώ, νοήμονες ανθρώπους: Όταν επιτρέπεται, με βάση αυτήν την κεντρική πολιτική που χαρακτήριζε στο Μάαστριχτ, στη Λισαβόνα, στη Μπολόνια, οι ιδιώτες να έχουν το δικαίωμα να παρέχουν ισότιμους τίτλους σπουδών με το δημόσιο πανεπιστήμιο, δεν γίνονται ισότιμα του δημοσίου; Εμμέσως, λοιπόν, δεν τους χορηγείτε δικαίωμα που έχει το δημόσιο; Πώς μιλάμε για μη κερδοσκοπικά και μη κερδοσκοπικά; Δηλαδή, είναι μη κερδοσκοπικά τα ήδη λειτουργούντα εδώ παραρτήματα ή τα συνεργαζόμενα των ξένων πανεπιστημίων; Ήρθαν έτσι, γιατί είδαν φως και μήκανε και άνοιξαν και ένα παράρτημα;

Η Μπολόνια, αγαπητοί συνάδελφοι, συνδέει ευθέως τα πανεπιστήμια με την αγορά και τους επιχειρηματίες –δηλαδή, άμεσα με την ιδιωτικοποίηση– είτε είναι Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου είτε είναι Πρόσωπα Ιδιωτικού Δικαίου είτε είναι Ιδρύματα είτε είναι μη κερδοσκοπικά. Βρείτε όποια νομική φόρμουλα θέλετε. Έτσι την πατήσατε και με το «βασικό μέτοχο». Και τρέχατε να ζητάτε την άδεια από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Ακριβώς έτσι.

Τι σημαίνει αναγνώριση και ισοτιμία; Για να το δούμε. Δεν σημαίνει ότι θα έχουν το δικαίωμα; Σας το είπα. Είναι ή δεν είναι έμμεση αυτή αναγνώριση;

Ακούστε: Συζητάμε για το άρθρο 16, αυτοτέλεια και αυτονομία. Εγώ έρχομαι και σας καλώ να μου απαντήσετε ευθέως. Σύγχυση ή αυταπάτες περί αυτονομίας των πανεπιστημίων και αυτοτέλειας; Αυτοτέλεια από πού; Άκουσα τον κ. Αλαβάνο να λέει, αυτοτέλεια και από την Αριστερά, αυτοτέλεια και από τη Δεξιά, αυτοτέλεια και από το κράτος, αυτοτέλεια και από τα κόμματα. Θα έχει αυτοτέλεια από τους χορηγούς; Θα έχει αυτοτέλεια το πανεπιστήμιο από το ιδιωτικό κεφάλαιο; Μιλάμε για αυτοτέλεια και αυτονομία στα αλήθεια από το ιδιωτικό κεφάλαιο; Θα μπορεί ο ιδιώτης να πηγαίνει, να παραγγέλνει στο πανεπιστήμιο έρευνα κατά το δοκούν και να την εκμεταλλεύεται;

Όταν μιλάμε, λοιπόν, για αυτοτέλεια και αυτονομία, δεν είναι η Αριστερά και η Δεξιά, αυτό το αναρχοαυτόνομο σύνθημα, που το έχουμε ακούσει δεκαπέντε χιλιάδες φορές. Ποια Δεξιά και ποια Αριστερά και ποιο κράτος; Είναι αυτοτέλεια ουσιαστική, ιδεολογική και ταξική; Διότι αν είσαι εξαρτημένος από το ιδιωτικό κεφάλαιο, από τον επιχειρηματία, αν κάθε Ανώτατο Εκπαιδευτικό Ίδρυμα έχει την αυτοτέλεια να διαλέγει μόνο του το πρόγραμμά, να αποφασίζει μόνο του σε ποιο χορηγό να πάει, να αποφασίζει μόνο του το πανεπιστήμιο ποιανού ιδιώτη την πρόταση θα δεχθεί, για ποια αυτοτέλεια μιλάμε; Για ποια καλή

Ευρωπαϊκή Ένωση μιλάμε; Για τι δυνατότητες μιλάμε, να μπορούμε να πάρουμε το άρθρο 16 και να το πάμε προς την ορθή κατεύθυνση; Γι' αυτό εμείς αντιστάμεθα.

Ο δημόσιος λοιπόν και ο ιδιωτικός χαρακτήρας είναι ζήτημα βαθύτατα ιδεολογικού περιεχομένου και βαθύτατα ταξικού αποτελέσματος, παραγόμενου από το τι αποφασίζουμε εδώ μέσα. Αν, όμως, θέλαμε ένα Σύνταγμα διαφορετικό, θα έπρεπε να είχαμε και διαφορετικό συσχετισμό δύναμης. Η προσαρμογή στον παρόντα συσχετισμό δύναμης δεν μας κάνει αντιτιθέμενους.

Γι' αυτό και το λαϊκό κίνημα που θα παλέψει –και πρέπει να παλέψει– δεν είναι ένα συγκεκριμένο, επικοινωνιακού χαρακτήρα, περιστασιακό, σε προεκλογική περίοδο με αφορμή το άρθρο 16 και τις διάφορες πολιτικές τοιριμόνιες, «φεύγω», «μένω», «έρχομαι», «δεν φεύγω», «συμφωνώ», «δεν συμφωνώ». Είναι κίνημα βαθύ. Μπορεί να μοιάζει σε μερικούς ότι ξεκινάει τώρα, αλλά αν δεν ήταν εξαιρετικά αποτελεσματικό, εξαιρετικά πλατύ –και σε λίγο θα δούμε και πόσο αποτελεσματικό– τότε δεν θα χρειαζόταν ούτε Μάαστριχτ ούτε Λισαβόνα, γιατί φοβάται η κυρίαρχη τάξη την οριστική απώλεια των κερδών της από την παιδεία και από τα νιάτα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ευχαριστούμε την κ. Κανέλλη.

Το λόγο έχει ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος της Νέας Δημοκρατίας, κ. Μαγγίνας.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΙΝΑΣ: Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, από τη συζητούμενη ενότητα θα περιοριστώ στα θέματα της εκπαίδευσης, με αφορμή βεβαίως την πρότασή μας για το άρθρο 16. Πιστεύω και πιστεύω πως όλοι, οι παρόντες και απόντες, έχουμε πειστεί ότι η ελληνική παιδεία και η λειτουργία της είναι το υπ' αριθμόν ένα εθνικό μας ζήτημα.

Θα κάνω μία αναδρομή στο παρελθόν, γιατί πιστεύω ότι μερικά στοιχεία από το παρελθόν εξηγούν γιατί σήμερα βρισκόμαστε σ' αυτό το επίπεδο και θα επιχειρήσω να πω και μερικές αλήθειες, οι οποίες, δυστυχώς, δεν ακούγονται συχνά, ή δεν ακούγονται συχνά από όλους.

Το θέμα του εκπαιδευτικού μας συστήματος ταλανίζει τον τόπο δεκαετίες και ζούμε διαρκώς αλλαγές, όχι μόνο μεταξύ μιας κυβερνήσεως και μιας άλλης που τη διαδέχεται, αλλά μεταξύ και Υπουργών της ίδιας κυβέρνησης αλλάζουν τα πράγματα. Εξετάσεις στα πανεπιστήμια, απευθείας στις σχολές, πανελλήνιες εξετάσεις στη συνέχεια, ακαδημαϊκό απολυτήριο στη συνέχεια, πανελλήνιες εξετάσεις και πάλι, ένα περιβάλλον, δηλαδή, ασταθές, ανασφαλές και για τον υποψήφιο φοιτητή και για τις οικογένειες αυτών των φοιτητών, αλλά και για ολόκληρη την ελληνική κοινωνία.

Δεν θα διστάσω να πω ότι το 1982 ο Ανδρέας Παπανδρέου –και εδώ να σημειώσω ότι υπαινικτικά είχε έκτοτε μιλήσει για την ανάγκη ή για τη δυνατότητα ύπαρξης μη κρατικών πανεπιστημίων– επιχειρεί μία τομή. Επίσης, δεν θα διστάσω να πω ότι η τομή εκείνη είχε και θετικές ρυθμίσεις, αλλά, δυστυχώς, έχασε και ο ίδιος και το τότε κυβερνών κόμμα πολύ σύντομα τον έλεγχο. Αποτέλεσμα; Πληθώρα πανεπιστημίων και σχολών. Η λογική που επικράτησε, ήταν κάθε μεγάλη πόλη και πανεπιστήμιο και όχι μόνο αυτό, αλλά και κάποιες μικρότερες με τμήματα σχολών. Επίσης, επικράτησε η λογική της χαλαρότητας και του κομματισμού στο επίπεδο των διδασκόντων.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πολλοί από αυτούς που σήμερα διδάσκουν σε διάφορες βαθμίδες των Α.Ε.Ι. και των Τ.Ε.Ι., το πράττουν παρ' αξία. Δεν έπρεπε να έχουν εκλεγεί. Δεν έπρεπε να διδάσκουν, διότι δεν έχουν την υποδομή να το κάνουν, τα παιδιά των Ελληνίδων και των Ελλήνων.

Επίσης, μέσα στην απώλεια του ελέγχου από το Π.Α.Σ.Ο.Κ., το διαχρονικό Π.Α.Σ.Ο.Κ. εκείνης της εποχής, επικράτησε και μία άλλη λογική, ότι καθένας και κάθε μία που έχει απολυτήριο λυκείου, πρέπει να φτάνει στην ανώτατη εκπαίδευση. Γι' αυτό και καταντήσαμε σχεδόν όσοι κάθε χρόνο αποφοιτούσαν από τα λύκεια, με ελάχιστες διαφορές, δύο τρεις χιλιάδες εάν έμεναν έξω, να καταλήγουν σε Α.Ε.Ι. ή σε Τ.Ε.Ι..

Γιατί το έκανε τότε το Π.Α.Σ.Ο.Κ.; Για να λειτουργήσουν αυτά τα ιδρυθέντα τμήματα και αυτές οι ιδρυθείσες σχολές, αλλά και

για να σπεκουλάρει, να κάνει κομματική εκμετάλλευση, λέγοντας ότι είναι πολύ δημοκρατικό να μπαίνουν στις ανώτατες σχολές παιδιά που δεν είχαν τη δυνατότητα να μπουν.

Κάποια στιγμή ο πρόσφατα εκλεγείς στη θέση αποχωρήσαντος συνάδελφός μας Γεράσιμος Αρσένης, έκανε μία σοβαρή προσπάθεια. Βρήκε αντιδράσεις. Αλλά αυτήν την όποια προσπάθεια που είχε γίνει τότε, ο διαδεχθείς Πέτρος Ευθυμίου, την αναίρεσε μέσα σε τρεις μήνες. Αυτή είναι με συντομία η μακρά και θλιβερή ιστορία του εκπαιδευτικού μας συστήματος.

Σήμερα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η κατάσταση είναι απερίγραπτη. Γνωστικά πεδία παλαιά -για να μην πω άχρηστα και παρωχημένα- χαώδης κατάσταση στη διαδικασία εισαγωγής, για αλλού ξεκινάς με όνειρα και προσδοκίες και αλλού καταλήγεις. Μέχρι πρότινος μπορούσες να εισαχθείς σε Τ.Ε.Ι. με πέντε και έξι. Και κάναμε αυτή την τομή -και είναι προς τιμήν της Υπουργού Παιδείας- να υπάρξει ένα όριο, αυτό του δέκα.

Η διδασκαλία πολλών διδασκόντων σήμερα αποτελεί για τους ίδιους πάρεργο, όχι την κύρια υποχρέωση, την κύρια λειτουργία τους. Η έρευνα εν πολλοίς είναι σχεδόν ανύπαρκτη. Βεβαίως, δεν έχω καμία δυσκολία να συνομολογήσω, ότι υπάρχουν εξαιρέσεις. Υπάρχουν καθηγητές που τιμούν τον ρόλο τους, που τιμούν το λειτούργημά τους και με ευθύνη και σοβαρότητα κάνουν τη δουλειά τους. Η διοίκηση των Ανώτατων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων τις περισσότερες φορές είναι πλημμελής και άλλα πολλά. Αποτέλεσμα: Παράγει σήμερα το εκπαιδευτικό μας σύστημα, κατά κύριο λόγο άνεργους πτυχιούχους, αντί να παράγει σύγχρονους επιστήμονες που να μπορούν να ανταγωνιστούν σε ένα πολύ αδυσώπητο, σε ένα πολύ βαρύ και δύσκολο περιβάλλον.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το άρθρο 16 - και είναι προσωπική η άποψη αυτή- δεν είναι το μείζον. Βεβαίως, έχει την πρακτική του αξία. Είναι ντροπή να είμαστε η μόνη χώρα-μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπου εις το Σύνταγμά μας προβλέπουμε απαγορεύσεις που συναρτώνται με την παιδεία. Όπως επίσης, είναι απαράδεκτο να λειτουργούν οιονεί εκπαιδευτικά ιδρύματα, παραρτήματα του εξωτερικού, χωρίς κανέναν έλεγχο και να τελούν υπό την αρμοδιότητα ενός Υπουργείου, ασχέτου με την παιδεία. Εις αυτά, μπορείτε να προσθέσετε τη μετανάστευση, το γεγονός ότι πληρώνουμε και έχουμε θέσεις εργασίας, εκτός Ελλάδος, ενώ τις στερούμεθα εντός, κ.λπ..

Το άρθρο 16, όμως, έχει μια σημαντική συμβολική σημασία, διότι θα κινήσει τον πραγματικό ανταγωνισμό. Για εμάς, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, παρά την προσπάθεια κατασκευοφάντησης, παρά την προσπάθεια παραπληροφόρησης, το δημόσιο πανεπιστήμιο παραμένει και είναι το κέντρο και ο πυρήνας του ενδιαφέροντός μας. Το μείζον για εμένα είναι ο νόμος πλαίσιο και όσο κινούνται, αυτοί οι ολίγοι διδάσκοντες που παρασύρουν τους νέους μέσα από τη νεανική τους ορμή, γι αυτό νοιάζονται. Νοιάζονται για το νόμο πλαίσιο.

Το ΠΑ.ΣΟ.Κ., κατά την άποψή μου, δεν έχει θέσεις για την παιδεία. Έχει μόνο εκείνες τις δέκα γενικόλογες τοποθετήσεις που τις έκρινε και τόσο σπουδαίες, ώστε επί πληρωμή να τις δημοσιεύσει στον ημερήσιο Τύπο.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, για να σταματήσει αυτή η υποκρισία γύρω από την παιδεία, σας ερωτώ -και καλοπίστως ο καθένας μπορεί να δώσει την απάντηση- το άρθρο 16 ή το 5% του ακαθαρίστου εθνικού προϊόντος που δεν δίδεται, αλλά θα δοθεί ευθύς ως τα δημόσια οικονομικά μας το επιτρέψουν, αυτά είναι τα προβλήματα της ελληνικής παιδείας; Και σοβαρά υποστηρίζουμε ότι αυτή η βολεμένη μειοψηφία των διδασκόντων που αντιδρά, παρασύροντας και ένα μέρος των φοιτητών και σπουδαστών, αντιδρά για το άρθρο 16;

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, όσοι εκ των διδασκόντων, η μειοψηφία, αντιδρούν, το κάνουν για καθαρά ιδιοτελείς λόγους. Δεν θέλουν να ξεβολουθούν. Δεν θέλουν να αξιολογηθούν. Ελέγχθη από κάποιον ομιλητή προηγούμενης -νομίζω τον κ. Αλαβάνο και ευστόχως- ότι υπάρχουν και τα πολλά κονδύλια της Ευρωπαϊκής Ένωσης, επί των οποίων και ορθά, εξήγησε έναν κοινωνικό έλεγχο.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η Κυβέρνηση Καραμανλή, θα προχωρήσει στις αλλαγές που απαιτούνται, για να μπουν οι

βάσεις ενός σοβαρού εκπαιδευτικού συστήματος στο κέντρο του οποίου, επαναλαμβάνω, θα είναι το δημόσιο πανεπιστήμιο, το οποίο θα αποδίδει στην κοινωνία άξιους επιστήμονες, ικανούς να ανταγωνιστούν και όχι άνεργους πτυχιούχους.

Αυτό το οφείλουμε στις νέες και στους νέους, στις οικογένειές τους, οι οποίες, υπό καθεστώς δωρεάν υποτίθεται παιδείας, επιβαρύνονται σήμερα, κατά τρόπο δυσβάσταχτο. Αλλά και για το άσυλο επιχειρείται επίσης μια παραπληροφόρηση απαράδεκτη. Γνωρίζουμε όλοι, γιατί υπάρχει και ποιος πρέπει να προστατεύει. Γνωρίζουμε όλοι, ότι χρόνια τώρα δεν λειτουργεί και έχει μεταβληθεί σε άσυλο εγκληματικών πράξεων.

Αρνούμεθα όμως να πάρουμε σαφή θέση και κατηγορούμεθα εμείς, κατηγορείται η κυβερνητική Πλειοψηφία, ότι δήθεν επιχειρούμε τον περιορισμό.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, σε κανέναν δεν επιτρέπουμε να εμφανίζεται περισσότερο ευαίσθητος και μάλιστα προστάτης ατομικών δικαιωμάτων και ελευθεριών του ελληνικού λαού. Κανένας περιορισμός, καμία σκιά δεν πρόκειται να υπάρξει και να θίξει το άσυλο, ούτε τα ατομικά δικαιώματα των Ελλήνων και των Ελλήνων. Το άσυλο απλώς πρέπει να λειτουργήσει υπέρ εκείνων για τους οποίους προβλέπεται. Και να είστε βέβαιοι ότι θα λειτουργήσει και μάλιστα με δικαστική εγγύηση.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχουμε χρέος να αρθρούμε, τουλάχιστον εις το θέμα της παιδείας, εις το ύψος των περιστάσεων. Το οφείλουμε στην ελληνική κοινωνία. Το ΠΑ.ΣΟ.Κ. κρύβεται, γι' αυτό είναι απόν. Και είναι πολύ σημαντικό -εγώ θέλω να το υπογραμμίσω- ότι η Αριστερά και ως Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας και ως Συνασπισμός, παίρνει μέρος σ' αυτήν την προσπάθεια. Αλλού διαφωνούμε, αλλού συμφωνούμε, όλοι μαζί διαλεγόμαστε, προτείνουμε, αλλά είστε παρόντες και αυτό πρέπει να υπογραμμιστεί.

Εμείς συναισθανόμαστε την ευθύνη την οποία έχουμε απέναντι στον ελληνικό λαό και στην εντολή του. Θα προχωρήσουμε στον πολιτικό σχεδιασμό τον οποίο έχουμε χαράξει και όλους μας θα μας κρίνει ο ελληνικός λαός.

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ευχαριστούμε τον κ. Μαγγίνα.

Έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα ότι από τα άνω δυτικά θεωρία παρακολουθούν την συνεδρίαση, αφού πρώτα ξεναγήθηκαν στην έκθεση της αίθουσας «ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ» με θέμα: «Οι Έλληνες στη διασπορά 15ος-21ος αι» και στους λοιπούς χώρους του Μεγάρου της Βουλής των Ελλήνων, σαράντα οκτώ μαθητές και μαθήτριες και δυο συνοδοί-καθηγητές από το 1ο Γυμνάσιο Άργους.

Η Βουλή τους καλωσορίζει και τους εύχεται καλές σπουδές.

(Χειροκροτήματα απ' όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

Το λόγο έχει η συνάδελφος κ. Μπερνιδάκη-Αλντούς.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΜΠΕΡΝΙΔΑΚΗ-ΑΛΝΤΟΥΣ: Ευχαριστώ πολύ, κυρία Πρόεδρε.

Θα ήθελα πριν πω κάτι για το άρθρο 16, να αναφερθώ πολύ σύντομα στην πρόταση αναθεώρησης του άρθρου 17, παράγραφος 1, που αφορά τα πνευματικά δικαιώματα.

Θεωρώ απαραίτητη τη συνταγματική προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας, τόσο στην περιουσιακή, όσο και στην ηθική της διάσταση. Παρ' όλο που η ελληνική νομοθεσία, όπως προειπώθηκε, παρέχει σημαντική προστασία στα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας, η πλειοψηφία των δημιουργών αντιμετωπίζουν πολλές φορές προβλήματα στην προστασία της δουλειάς τους.

Στο νέο ψηφιακό περιβάλλον, ιδιαίτερα, τα πνευματικά δικαιώματα γίνονται όλο και πιο ευάλωτα, καθιστώντας πολλές φορές το δημιουργό ή το φορέα του συγγενικού δικαιώματος απροστάτευτο. Ξέρουμε πόσο εύκολα φοιτητές και άλλοι ερευνητές κάνουν εργασίες, αλλά ακόμη και δημοσιογράφοι και συνάδελφοι που παίρνουν πληροφορίες από το διαδίκτυο δεν αναφέρονται καν στην πηγή τους. Αυτό είναι μια πρακτική καταδικαστέα από διεθνή κριτήρια, όσον αφορά τα πνευματικά δικαιώματα. Δεν μπορείς να μην κατονομάζεις την πηγή σου και να μην τιμωρείσαι γι' αυτό.

Εκτιμάται ότι η παραποίηση, η απομίμηση και η πειρατεία αντιπροσωπεύουν το 5% με 7% του παγκοσμίου εμπορίου. Αλλά το ζήτημα είναι πολύ πιο σοβαρό για εμάς, όπου όπως πολύ συχνά ακούγεται και λέγεται, ότι στην Ελλάδα είσαι αυτό που δηλώνεις. Πρέπει να λάβουμε, λοιπόν, σοβαρά υπ' όψιν ότι εάν δεν θέλουμε τη διαπλοκή, εάν δεν θέλουμε να κλέβουν μερικοί τη δουλειά των άλλων, πρέπει να προσέξουμε και να κάνουμε αυτήν την απαραίτητη προσθήκη-αλλαγή στο άρθρο 17.

Η πολιτεία έχει υποχρέωση με κάθε τρόπο να βάλει μια για πάντα στο περιθώριο τέτοια απαράδεκτα φαινόμενα, φαινόμενα τα οποία υποσκάπτουν την οικονομία μας και οδηγούν στην ανεργία χιλιάδες εργαζόμενους, χιλιάδες δημιουργούς.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, τη στιγμή που η οικονομική διακήρυξη των δικαιωμάτων του ανθρώπου και ο Χάρτης των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης προστατεύουν το δικαίωμα στην πνευματική ιδιοκτησία, δεν μπορώ να κατανοήσω τις επιφυλάξεις ορισμένων για την ορθότητα της συγκεκριμένης πρότασης. Θεωρώ ότι η συνταγματική προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας έχει όλες τις δυνατότητες να ενθαρρύνει τις επενδύσεις στη χώρα μας, να συμβάλλει στην ανάπτυξη της χώρας μας και της καινοτομίας προς όφελος των δημοργών, των καταναλωτών, των καλλιτεχνών και να οδηγήσει στην ανάπτυξη της καλλιτεχνικής δημιουργίας σε όλες τις πιθανές διαστάσεις της. Εν πάση περιπτώσει, αυτά τα λίγα όσον αφορά την προσωπική μου στήριξη για την αναθεώρηση –προσθήκη του άρθρου 17.

Το άρθρο 16, στο οποίο αναφέρθηκε και χθες σύντομα, έχει αφήσει μερικά ερωτηματικά. Προσυπογράφω όλα όσα είπε ο κ. Μαγγίνας λίγο πριν. Θέλω να πω το εξής, επειδή έχω σπουδάσει σε ιδιωτικά πανεπιστήμια των Η.Π.Α. με υποτροφία και έχω διδάξει για δέκα χρόνια στις Η.Π.Α. σε πολύ γνωστά πανεπιστήμια, πριν διδάξω εδώ στο Αμερικάνικο Κολλέγιο, στο Deree. Επιτέλους, θέλω να τοποθετηθώ, γιατί νομίζω ότι, όταν κοροϊδεύουμε ο ένας τον άλλον, δεν καταφέρνουμε τίποτα. Τι εννοούμε με το «μη κερδοσκοπικά»; Με το «μη κερδοσκοπικά» δεν εννοούμε ότι δεν θα πληρωθούν διδάκτρα ή ότι δεν θα βγάλει κάποιο κέρδος το ίδρυμα του οποίου δουλειά είναι να διδάξει. Σημαίνει απλά ότι το κέρδος δεν το βάζει στην τσέπη του κάποιος ιδιώτης και δεν το παίρνει και δεν το κλέβει, αλλά ότι αυτό το κέρδος επενδύεται πάλι στο ίδρυμα αυτό, είτε αυτό είναι το Harvard είτε είναι κάποιο ιδιωτικό σχολείο εδώ στη χώρα μας. Θα ήθελα λίγο την προσοχή σας, γιατί βεβαίως ο καθένας, άμα θέλει, μπορεί να μιλάει αντί να ακούει και είναι δικαίωμά του. Όμως, αυτά τα πράγματα νομίζω ότι πρέπει και να τα μάθουμε και να τα καταστήσουμε σαφή στον κόσμο που μας ακούει. Το Harvard, το Johns Hopkins, το Cornell, πολλά πανεπιστήμια των Η.Π.Α., που ακούμε ότι παίρνουν για τις εφευρέσεις τους και την έρευνά τους νόμιμα και βραβεία τόσο, είναι όλα ιδιωτικά. Εξακολουθούν όμως να υπάρχουν στις Η.Π.Α. και πάρα πολύ γνωστά δημόσια πανεπιστήμια, όπως του συστήματος της πολιτείας της Νέας Υόρκης, της Καλιφόρνια, του Τέξας και άλλων πολιτειών. Η Ευρώπη και η Η.Π.Α. έχουν παρόμοια εκπαιδευτικά συστήματα.

Η υποκρισία αναδεικνύεται πολύ εύκολα με το εξής τρόπο. Υπάρχουν πολλοί Υπουργοί και από αυτήν την Κυβέρνηση και από προηγούμενες διακυβερνήσεις και συνάδελφοι Βουλευτές, που οι ίδιοι ή τα παιδιά τους έχουν σπουδάσει ή σπουδάζουν αυτήν τη στιγμή ή οι ίδιοι έχουν διδάξει σε πανεπιστήμια των Η.Π.Α. και της Ευρώπης. Ξέρουμε όλοι παρά πολύ καλά τι θα πει ιδιωτικό, τι θα πει δημόσιο και ότι τα δυο μπορούν να συνυπάρχουν.

Είναι καιρός να πούμε και στον ελληνικό λαό την αλήθεια. Οι Έλληνες γονείς στερούνται και στέλνουν τα παιδιά τους να σπουδάσουν οπουδήποτε στο εξωτερικό, για να έχουν ένα δίπλωμα. Εμείς τους λέμε ότι μπορούν να μπουν στο πανεπιστήμιο με το τρία και το τέσσερα. Σε ποιο πανεπιστήμιο του κόσμου, σε ποια προηγμένη χώρα πάει κάποιος στο πανεπιστήμιο, αν δεν έχει κάποιους βασικούς βαθμούς. Ούτε με το D, δηλαδή με το δέκα δεν μπαίνουν. Και γίνεται τόση φασαρία, γιατί είπαμε να υπάρχει τουλάχιστον η βάση.

Επίσης, γίνεται η τοποθέτηση ότι πρέπει να φτιαχτεί το σύστημα από το νηπιαγωγείο, από τη μέση εκπαίδευση κ.λπ. Συμφωνώ. Εκεί πρέπει να δώσουμε μεγάλη προτεραιότητα. Αυτήν τη στιγμή, όμως, μιλάμε για την τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Όσον αφορά την αξιολόγηση όμως, βεβαίως και τα μη κρατικά εκπαιδευτικά ιδρύματα πρέπει να αξιολογούνται και να υποκεινται στους νόμους του κράτους. Όμως, αυτήν τη στιγμή πρέπει να παραδεχτούμε ότι δεν υπάρχει αξιολόγηση στο ελληνικό πανεπιστήμιο. Τα βιβλία των παιδιών, των φοιτητών, τούς τα δίνουν ένα μήνα πριν από τις εξετάσεις στην καλύτερη περίπτωση και μετά λέμε ότι έχουμε δωρεάν παιδεία. Εγώ –και είναι προσωπική μου άποψη– προτείνω να μην δίνουμε σε κανέναν, που έχει πάνω από κάποια περιουσιακά στοιχεία, δωρεάν βιβλία. Να τα δίνουμε σε όσους έχουν ανάγκη, αλλά να τα δίνουμε την ώρα που αρχίζουν τα μαθήματα, όχι αφού κοντεύει να τελειώσει το εξάμηνο και να πηγαίνουν τα παιδιά να δώσουν εξετάσεις με σημειώσεις που τους δίνουν οι διάφορες κομματικές παρατάξεις μέσα στο πανεπιστήμιο για να τους έχουν στο χέρι. Τα βιβλία στην αρχή, οι καθηγητές στη θέση τους. Υπάρχουν διεθνή κριτήρια αξιολόγησης.

Δεν μπορεί να διδάσκεται ένα μάθημα και ο καθηγητής να μην είναι στην τάξη. Και ορισμένες ώρες επαφής είναι απαραίτητες διεθνώς για να θεωρηθεί το πανεπιστήμιο, πανεπιστήμιο. Ούτε μπορεί διαχρονικά να λέμε ότι χρειάζονται είκοσι με τριάντα χρόνια, δέκα χρόνια κατά μέσο όρο για να τελειώσει ένα δίπλωμα προπτυχιακό. Υπάρχουν τρία ή τέσσερα χρόνια διεθνώς για το προπτυχιακό δίπλωμα. Αλλά, άμα βέβαια έχουμε ένα απεριόριστο όριο, χωρίς λόγο, γιατί όποτε θέλει ο καθένας πάει και όποτε θέλει τελειώνει, τότε δεν πληρώνει τα διεθνή κριτήρια. Και έχουμε πέσει στη λίστα αξιολόγησης των πανεπιστημίων, όπως έχετε διαβάσει όλοι πρόσφατα στον Τύπο. Δεν είμαστε ούτε στα πρώτα τετρακόσια ούτε στα πρώτα πεντακόσια πανεπιστήμια. Πέρασε ο καιρός που ήμασταν τουλάχιστον πολύ γνωστοί για την ποιότητα της δουλειάς μας, τουλάχιστον στις θεωρητικές επιστήμες, πολυτεχνείο, οικονομικά κ.λπ., αφού δεν μπορούσαμε να κάνουμε πρωτογενή έρευνα για εφευρέσεις επιπέδου Νόμπελ.

Είναι, λοιπόν, καιρός όλοι να πούμε την αλήθεια. Ο νόμος-πλαίσιο θ' αντιμετωπίσει τα προβλήματα της αξιολόγησης, που είναι πολύ ουσιαστικά. Η αναθεώρηση του άρθρου 16 κατά τη γνώμη μου είναι επιτακτικά αναγκαία και όλοι θα επανέλθουμε. Ο καθένας είναι υπεύθυνος γι' αυτά που λέει και γι' αυτά που δεν λέει.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ευχαριστούμε την κ. Μπερνιδάκη.

Το λόγο έχει ο κ. Τσιόγκας.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΙΟΓΚΑΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Αυτοί που θέλουν την κατάργηση του άρθρου 16 ισχυρίζονται ότι δήθεν δεν θέλουν να πλήξουν τα δημόσια πανεπιστήμια, αλλά να τα αναβαθμίσουν και να βάλουν κανόνες, να τα κάνουν πιο ανταγωνιστικά, επιτρέποντας μόνο τη λειτουργία των ιδιωτικών πανεπιστημίων. Εμείς πιστεύουμε ότι αυτοί οι λόγοι, αυτά τα επιχειρήματα είναι ανυπόστατα και υποκριτικά. Πουθενά στον κόσμο η ιδιωτικοποίηση και η εμπορευματοποίηση δεν αναβάθμισε και δεν μείωσε τις υπηρεσίες του δημόσιου σχολείου, του γυμνασίου και του λυκείου. Αντίθετα, όπως συμβαίνει στην υγεία, τις υποβάθμισε και τις έκανε πιο ακριβές.

Είναι μεγάλο ψέμα ότι με την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων δεν θα φύγουν οι νέοι στο εξωτερικό για σπουδές. Όσοι έχουν να πληρώσουν θα συνεχίσουν να φεύγουν. Όμως ο κύριος στόχος δεν είναι τα ιδιωτικά πανεπιστήμια, ο κύριος στόχος είναι τα δημόσια πανεπιστήμια και Τ.Ε.Ι.. Αυτά θέλουν να τα λειτουργήσουν σαν ιδιωτικά, να έχουν δηλαδή μάνατζερ, να υποβάλλουν επιχειρησιακό σχέδιο, να επιβάλλουν διδάκτρα, να πληρώνονται τα βιβλία και κάθε εκπαιδευτικό υλικό, να καταργήσουν το πανεπιστημιακό άσυλο με στόχο την καταστολή των αγώνων.

Το μεγαλύτερο ιδιωτικό πανεπιστήμιο –και το φέρνω αυτό ως παράδειγμα– στις Ηνωμένες Πολιτείες υπονόμωσε την ποιότη-

τα των σπουδών, το πανεπιστήμιο του Φοίνιξ. Έγινε το μεγαλύτερο ιδιωτικό πανεπιστήμιο στις Ηνωμένες Πολιτείες, αφήνοντας μεγάλα κέρδη στους επενδυτές του, ενώ παράλληλα παρείχε μόρφωση σε φοιτητές, οι οποίοι στο μέσο της σταδιοδρομίας τους, της φοιτητικής τους πορείας, ήθελαν να αποκτήσουν πτυχίο. Αυτό το πανεπιστήμιο επιδοτείται αδρά από την Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση, μάλιστα το ακαδημαϊκό έτος 2004-2005 με 1,8 δισεκατομμύρια δολάρια, όμως οι μέτοχοι καθορίζουν τη λειτουργία του. Οι καθηγητές είναι στο 95% μερικής απασχόλησης. Οι σπουδές είναι μερικές. Έχει τριακόσιες χιλιάδες φοιτητές σε τριάντα εννιά πολιτείες των Ηνωμένων Πολιτειών και είναι το μεγαλύτερο κερδοσκοπικό εκπαιδευτικό ίδρυμα στις Ηνωμένες Πολιτείες. Φοιτητές ή πρώην φοιτητές από διάφορες πολιτείες από τις τριάντα εννιά που έχει αυτό το πανεπιστήμιο, οι οποίοι σπούδαζαν και μέσω του διαδικτύου, χρεοκόπησαν και ήρθαν αντιμέτωποι με τους καθηγητές τους, οι οποίοι δεν είχαν ούτε καν τα πτυχία ούτε καν το δικαίωμα να διδάξουν.

Η αναθεώρηση του άρθρου 16 σημαίνει ακριβότερες και χειρότερες σπουδές, πλήρη αναιρέση του κοινωνικού ρόλου των πανεπιστημίων και της επιστήμης, που είναι η βελτίωση της ζωής του λαού και όχι η ενίσχυση των κερδών. Βεβαίως, μέσα από την ιδιωτικοποίηση των πανεπιστημίων θα έχουμε χτύπημα στα εργασιακά δικαιώματα και στους μισθούς των αποφοίτων. Θέλουν σχολεία και πανεπιστήμια δυο και τριών κατηγοριών. Θέλουν να είναι τα πανεπιστήμια για τα παιδιά των πλουσίων και τα πανεπιστήμια για τα παιδιά των λαϊκών στρωμάτων.

Η Κυβέρνηση με την πλήρη στήριξη της ηγεσίας του ΠΑ.ΣΟ.Κ. μαζί με την αναθεώρηση του άρθρου 16 προχωρά και στην ψήφιση του νόμου-πλασίου για τη λειτουργία των Ανωτάτων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων με αποκλειστικό σκοπό να δουλίσουν και αυτά ανταγωνιστικά και επιχειρηματικά, όπως τα ιδιωτικά, με την εισβολή των επιχειρηματιών στα προγράμματα σπουδών και στην ίδια κατεύθυνση κινούνται και τα νέα ευέλκτα προγράμματα διδασκαλίας και τα βιβλία στα σχολεία, έτσι ώστε οι επιχειρήσεις να παρεμβαίνουν άμεσα και να υπαγορεύουν το περιεχόμενο των σπουδών και της έρευνας.

Τα νέα αντιδραστικά βιβλία και προγράμματα στα δημοτικά και γυμνάσια, που σχεδιάστηκαν από το ΠΑ.ΣΟ.Κ. και ολοκληρώθηκαν από τη Νέα Δημοκρατία, έχουν στόχο τον έλεγχο της σκέψης των μαθητών και ταυτόχρονα, τη διαστρέβλωση της ιστορίας. Δεν διδάσκουν ούτε τα πιο σημαντικά γεγονότα, είναι βιβλία προπαγάνδας υπέρ της ανταγωνιστικότητας και της επιχειρηματικότητας.

Παρά τις μεγάλες προσπάθειες, τους ελιγμούς, την εναλλαγή των ρόλων ανάμεσα στη Νέα Δημοκρατία και στο ΠΑ.ΣΟ.Κ., δεν φαίνεται να πετυχαίνουν το σκοπό τους, να υποτάξουν το τεράστιο κίνημα που αναπτύχθηκε ενάντια στην κατάργηση του άρθρου 16 και αυτό γιατί η υπόθεση της παιδείας έγινε υπόθεση του λαϊκού κινήματος και καθημερινά αποκτά διαστάσεις που δε χωρούν στα σχέδια της Νέας Δημοκρατίας και του ΠΑ.ΣΟ.Κ.

Η υπόθεση της παιδείας δεν είναι μόνο η αναθεώρηση του άρθρου 16. Αυτό είναι μόνο η κορυφή του παγόβουνου, που αποκαλύπτει τι ακολουθεί. Είναι ένας τεράστιος όγκος καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων, που είναι μέσα στη στρατηγική του κεφαλαίου, με στόχο να παράγει πτυχιούχους, τέτοιους που θέλει το κεφάλαιο. Γι' αυτό η νεολαία, οι δάσκαλοι, οι καθηγητές, οι εργαζόμενοι, βρίσκονται εδώ και πολλούς μήνες στους δρόμους όχι μόνο ενάντια στην αναθεώρηση του άρθρου 16, αλλά και ενάντια στα μεγάλα προβλήματα της εκπαίδευσης και στο μέλλον που τους ετοιμάζουν με τις αναδιαρθρώσεις. Φοιτητές, μαθητές, γονείς, εκπαιδευτικοί, εργαζόμενοι απαιτούν δημόσια δωρεάν εκπαίδευση, ισότιμη και υψηλού επιπέδου για όλα τα παιδιά. Και φυσικά να βρίσκουν δουλειά όλοι οι απόφοιτοι στο αντικείμενό τους. Αυτές οι ανάγκες ενώνουν την εργατική τάξη με τη νεολαία και όλα τα τμήματα του λαού. Δεν χρειάζεται να είναι κάποιος ειδικός, όπως έλεγε η «ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ» σε πρωτοσέλιδο, για να διεκδικεί, να διαδλώνει για το δίκιο του, να έχει γνώμη για την τροποποίηση του Συντάγματος και του άρθρου 16. Απαιτείται όμως να συντονίζει

τον αγώνα ενάντια σε αυτές τις μεταρρυθμίσεις. Απαιτείται να εντοπίζει το συμφέρον της τάξης του και να κινείται με γνώμονα αυτό. Το συμφέρον της εργατικής τάξης είναι το συμφέρον της πλειοψηφίας του λαού. Γύρω από αυτό το συμφέρον χτίζεται ένα ελπιδοφόρο αγωνιστικό μέτωπο, στο οποίο δεν χωρούν οι αντιδραστικές μεταρρυθμίσεις και στο οποίο από την πλευρά του κινήματος, χωρούν όλοι, φοιτητές, σπουδαστές, μαθητές, γονείς, εργαζόμενοι, για να αποτρέψουν την τροποποίηση του άρθρου 16 και φυσικά του Συντάγματος.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρλας): Ευχαριστούμε τον κ. Τσιόγκα.

Ο κ. Μπούγας έχει το λόγο.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΠΟΥΓΑΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η σημερινή συζήτηση για τις προτεινόμενες προς αναθεώρηση διατάξεις του Συντάγματος, είναι ιδιαίτερα σημαντική. Διότι μας δίνει την ευκαιρία, λαμβάνοντας υπ' όψιν τη μέχρι σήμερα εμπειρία της εφαρμογής, αλλά και τις προοπτικές και δυνατότητες του μέλλοντος, να κάνουμε συγκεκριμένες προτάσεις επί των προτεινόμενων προς αναθεώρηση διατάξεων.

Λόγω του ανεπαρκούς χρόνου θα περιοριστώ σε τέσσερις διατάξεις: Στα άρθρα 14, 16, 17 και 20.

Σε ό,τι αφορά τώρα την εισηγούμενη αλλαγή του άρθρου 14. Παρά την αδιαμφισβήτητη πολιτική ορθότητα της διάταξης του άρθρου 14 παράγραφος 9, η οποία έτυχε ευρείας απήχησης στην προηγούμενη αναθεωρητική Βουλή, είναι γεγονός ότι η διατύπωση, με την οποία αυτή εισήχθη τελικώς στο Σύνταγμα, υπήρξε αδόκιμη, με ασάφειες και αοριστίες, δίχως να λαμβάνονται υπ' όψιν οι δεσμεύσεις της χώρας μας από την ευρωπαϊκή έννομη τάξη.

Η ανάγκη αναθεώρησης λοιπόν του άρθρου 14 παράγραφος 9 υπαγορεύεται σήμερα από τους ίδιους, συγκεκριμένους δικαιολογητικούς στόχους, όπως είναι η διαφάνεια λειτουργίας των επιχειρήσεων Μ.Μ.Ε. και ο υγιής ανταγωνισμός μεταξύ των επιχειρήσεων αυτών έτσι ώστε η διάταξη η οποία πρέπει να αναθεωρηθεί αφ' ενός να είναι λειτουργική, αφ' ετέρου να είναι συμβατή προς το ευρωπαϊκό δίκαιο.

Η νέα ρύθμιση για το λόγο αυτό που σας ανέφερα, πρέπει να είναι λιτή στη διατύπωσή της και να θέτει με σαφήνεια τους επιδιωκόμενους σκοπούς, αφήνοντας στον εκτελεστικό νόμο τις λεπτομέρειες της εφαρμογής της. Με τον τρόπο αυτό θα αποφευχθεί το ενδεχόμενο της ασυμβατότητας της νέας ρύθμισης προς το ευρωπαϊκό δίκαιο, αλλά και η επανέγερση του ακανθώδους ζητήματος, σχετικά με την ιεραρχία των κανόνων του εθνικού Συντάγματος με αυτούς του ευρωπαϊκού δικαίου.

Η πρόταση της Νέας Δημοκρατίας για την αναθεώρηση του άρθρου 14 ορθά προσεγγίζει τα ζητήματα τα οποία προανέφερα και υπό το πρίσμα της δυνατότητας του ελεύθερου και υγιούς ανταγωνισμού, έτσι ώστε να διασφαλιστεί η διαφανής λειτουργία των επιχειρήσεων των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης κατά τρόπο που θα είναι συμβατός και αποδεκτός με το ευρωπαϊκό δίκαιο και με το δίκαιο για την προστασία του ανταγωνισμού.

Όσον αφορά το άρθρο 16 στόχος της αναθεώρησης είναι να θέσουμε τους όρους και τις προϋποθέσεις για τη δημιουργία μη κρατικών, μη κερδοσκοπικών Ανωτάτων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων. Αν αφήσουμε τα πράγματα να εξελιχθούν εκτός ορίων και κανόνων αφ' ενός θα υποχρεωθούμε από το ευρωπαϊκό δίκαιο, να αναγνωρίσουμε επαγγελματικά δικαιώματα σε κατόχους πανεπιστημιακών τίτλων αμφίβολου ποιότητας και αφ' ετέρου θα υποβάλουμε τους αποφοίτους των δημοσίων πανεπιστημίων στον αθέμιτο και άδικο επαγγελματικό ανταγωνισμό αποφοίτων αμφίβολου κύρους ιδρυμάτων, τμημάτων παραρτημάτων ή όπως αλλιώς αυτά λέγονται.

Η Νέα Δημοκρατία σέβεται και τιμά την αποστολή του δημοσίου πανεπιστημίου. Γι' αυτό το λόγο θέτει ως υψηλή προτεραιότητα την αναβάθμιση του προκειμένου να απαλλαγεί από την ομηρία του εφησυχασμού και της αδράνειας που υπονομεύει τις σπουδές και τα πτυχία των παιδιών μας. Σε αντίθεση προς τους στόχους της μεταρρυθμιστικής προσπάθειας της Κυβέρνησης, την υπονόμηση και τον εκφυλισμό του δημόσιου πανεπιστημίου προκαλεί η μακαριότητα, η φοβική αντίδραση

έναντι κάθε προσπάθειας για αλλαγή, η καταχρηστική εμμονή σε συμπεριφορές που δεν τιμούν τις δημοκρατικές μας παραδόσεις.

Περισσότερα θα ήθελα να πω για το άρθρο 17. Εάν κάποιος επιχειρήσει μια συγκριτική επισκόπηση μεταξύ της διάταξης του άρθρου 17 και ανάλογων συνταγματικών ρυθμίσεων που προστατεύουν το δικαίωμα της ιδιοκτησίας σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες, θα διαπιστώσει τις ακόλουθες διαφορές: Πρώτον, στη χώρα μας προστατεύεται, ίσως σε υπερβολικό βαθμό, η εμπράγματη ιδιοκτησία, θέτοντας ως προϋπόθεση για την απαλλοτρίωση την πλήρη και προηγούμενη αποζημίωση.

Δεύτερον, δεν υπάρχει στη χώρα μας ρητή προστασία της πνευματικής ή διανοητικής ιδιοκτησίας όπως συμβαίνει σε άλλα συντάγματα και όπως συμβαίνει και στο ευρωπαϊκό Σύνταγμα.

Τρίτον, μόνο ερμηνευτικώς από τη διάταξη του άρθρου 17 του ελληνικού Συντάγματος, μπορεί να συναχθεί κατοχύρωση του κληρονομικού δικαιώματος, είτε ως δικαίωμα να κληρονομηθεί κάποιος είτε ως δικαίωμα να κληρονομηθεί.

Τέτατον, η προστασία της ιδιοκτησίας επί κινητών πραγμάτων βρίσκεται με βάση τη συνταγματική διάταξη του δικού μας Συντάγματος σε δεύτερη μοίρα σε σχέση με αυτή των ακινήτων.

Πέμπτον, δεν υφίσταται ευθεία συνταγματική προστασία των ενοχικών δικαιωμάτων τα οποία είναι ιδιαίτερα σημαντικά στη λειτουργία της σύγχρονης οικονομίας.

Εκτός των ανωτέρω διαφορών, τις οποίες ανέφερα ως γενική παρατήρηση, θα μπορούσε να λεχθεί ότι οι ισχύουσες ρυθμίσεις του άρθρου 17 δεν συσχετίζονται προς τις υπόλοιπες κοινωνικές κατευθύνσεις του Συντάγματός μας, όπως συμβαίνει με άλλα ευρωπαϊκά συντάγματα, όπως για παράδειγμα με το γερμανικό και το πορτογαλικό Σύνταγμα. Στην αντιμετώπιση αυτών των ζητημάτων που κατά την εκτίμησή μου μπορούν να δημιουργήσουν προβλήματα, καθώς επίσης και στην άρση του επαχθούς για τους ιδιοκτήτες οικονομικού και νομικού μέτρου της στέρησης επί μακρόν της ιδιοκτησίας κυρίως λόγω μη εφαρμογής σχεδίων πόλεως, αποσκοπεί η προτεινόμενη συνταγματική ρύθμιση, ώστε να αποτελέσει έναυσμα πληρέστερης κατοχύρωσης των δικαιωμάτων των ιδιοκτητών.

Με την ευκαιρία αυτή, θα ήθελα επιγραμματικά να αναφέρω δυο μείζονες σημασίες ζητήματα τα οποία θα όφειλε να συμπεριλάβει η αναθεώρηση. Το πρώτο είναι το ζήτημα των ντε φάκτο απαλλοτριώσεων. Πρόκειται για απαλλοτριώσεις οι οποίες δεν γίνονται με τη διαδικασία που προβλέπει ο νόμος αλλά ουσιαστικά ντε φάκτο θίγεται ο πυρήνας της ιδιοκτησίας χωρίς να καταβάλλεται αποζημίωση. Είναι ένα μείζονος σημασίας ζήτημα το οποίο οφείλουμε ν' αντιμετωπίσουμε.

Το δεύτερο θέμα, το οποίο θα ήθελα να επισημάνω αναφερόμενος στο άρθρο 17, είναι η εγκαθίδρυση ενιαίας δικαιοδοσίας –αναφέρομαι στη δικαιοδοσία του δικαστηρίου– για όλες τις διαφορές και υποθέσεις που σχετίζονται με την απαλλοτρίωση, καθ' όσον είναι γνωστές οι συγχύσεις που ενέσκηψαν στη νομολογία για την αρμοδιότητα των πολιτικών και διοικητικών δικαστηρίων σε αυτές τις υποθέσεις.

Η αρμοδιότητα των δικαστηρίων ρυθμιζόταν ρητώς από το προηγούμενο Σύνταγμα. Υπάρχει μια σχετική ασάφεια κατά την άποψή μου στην ισχύουσα διάταξη.

Άρθρο 20. Προτείνεται με το άρθρο 20 η ρητή κατοχύρωση του δικαιώματος στην προσωρινή δικαστική προστασία, καθώς και η καθιέρωση εύλογου χρόνου, όπου τούτο κρίνεται αναγκαίο, με βάση το κριτήριο του δημοσίου συμφέροντος, εντός του οποίου θα πρέπει να παρέχεται η προστασία αυτή, προκειμένου έτσι η δικαστική προστασία να είναι αποτελεσματική και να ανταποκρίνεται στις επιταγές των άρθρων 6 και 13 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου.

Ως ευχή θα μπορούσε κάποιος να προσθέσει τον μη εφησυχασμό της πολιτείας με τη σκέψη ότι, εφόσον παρέχεται, συνταγματικώς μάλιστα κατοχυρωμένη, προστασία σε σύντομο χρόνο, εξαντλείται έτσι η βασική υποχρέωσή της να εξασφαλίζει με το ανάλογο στελεχιακό δυναμικό σε δικαστές και γραμματειακή υποστήριξη αλλά και υλικοτεχνική υποδομή, την ταχεία και αποτελεσματική πρόσβαση στην τακτική διαδικασία,

διότι μόνο έτσι –μέσω της τακτικής διαδικασίας– επιλύονται οριστικά τα προβλήματα και οι διαφορές μεταξύ των πολιτών.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Θα σας παρακαλέσω, κύριε Πρόεδρε, ένα λεπτό μόνο.

Εφόσον κρίνεται, λοιπόν, απαραίτητη η κατοχύρωση συνταγματικά του δικαιώματος για προσωρινή δικαστική προστασία, θα ήταν κατά την άποψή μου πληρέστερη η ρύθμιση, αν συνοδεύονταν από τη ρητή κατοχύρωση των ενδίκων μέσων.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, με αυτές τις παρατηρήσεις και με την πεποίθηση ότι οι προτεινόμενες μεταβολές στις διατάξεις του Συντάγματος που συζητούμε σήμερα ικανοποιούν το αίτημα για ένα καλύτερο και ποιοτικότερο κράτος, θεωρώ ότι παρέχουμε ένα κατάλληλο έναυσμα στην επόμενη Βουλή ως Αναθεωρητική να ψηφίσει ένα Σύνταγμα που θα ανταποκρίνεται στις ανάγκες της χώρας μας για τις επόμενες δεκαετίες.

Θα ήθελα να τελειώσω λέγοντας τούτο. Ίσως ήταν σκόπιμο να σκεφθούμε και να εξετάσουμε και την αναθεώρηση της διατάξεως του άρθρου 110 που ορίζει τον τρόπο Αναθεώρησης του Συντάγματος. Και το λέω αυτό, κύριε Πρόεδρε, διότι η συμπεριφορά της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης μας δίνει το δικαίωμα να σκεφθούμε ότι αν οποιαδήποτε αντιπολίτευση για να εξυπηρετήσει μικροκομματικές σκοπιμότητες δεν συναινεί στην Αναθεώρηση του Συντάγματος, η αναθεώρηση αυτή δεν θα μπορεί ποτέ να γίνει!

Θα μπορούσαμε λοιπόν –και αυτό είναι μια πρόταση, την οποία κάνω– να σκεφθούμε εάν δεν έχουμε εκατόν ογδόντα ψήφους στην πρώτη Βουλή, η επόμενη, η Αναθεωρητική, να μπορεί σε δύο συνεδριάσεις –κατ' αναλογία των διατάξεων που αφορούν την εκλογή Προέδρου της Δημοκρατίας– στην πρώτη συνεδρίαση να ζητείται η πλειοψηφία των εκατόν ογδόντα Βουλευτών, αν όμως αυτή δεν επιτευχθεί, για να μη σταματά και να μπορεί να ολοκληρωθεί η αναθεωρητική διαδικασία, στη δεύτερη συνεδρίαση με εκατόν πενήντα μία ψήφους να μπορεί να αναθεωρείται το Σύνταγμα, διότι –επαναλαμβάνω– έτσι κινδυνεύουμε να τελματώνεται οποιαδήποτε διαδικασία Αναθεώρησης.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γεώργιος Σούρας): Ευχαριστούμε, κύριε Μπούγα.

Το λόγο έχει ο Υφυπουργός Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων κ. Σπυρίδων Ταλιαδούρος.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΤΑΛΙΑΔΟΥΡΟΣ (Υφυπουργός Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, βασικό μέλημα του Υπουργείου Παιδείας είναι η στήριξη, η βελτίωση και η αναβάθμιση της λειτουργίας των δημόσιων πανεπιστημίων και των Τ.Ε.Ι..

Αυτό άλλωστε αποδεικνύεται από σειρά νομοθετικών πρωτοβουλιών που έχουν ήδη ληφθεί μέχρι σήμερα από την παρούσα Κυβέρνηση, από την κατάθεση του προσχεδίου του νόμου-πλαισίου για την αλλαγή του θεσμικού πλαισίου λειτουργίας των Ανωτάτων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων και από τη σταδιακή αύξηση της χρηματοδότησής τους που έχει γίνει μέχρι σήμερα.

Όμως θεωρούμε ότι λόγοι κοινωνικοί, οικονομικοί, εθνικοί και εκπαιδευτικοί συνγορούν υπέρ της πρότασης της Νέας Δημοκρατίας ότι πρέπει, εν όψει της Αναθεώρησης του Συντάγματος και ειδικότερα του άρθρου 16 του Συντάγματος, να κατοχυρωθεί ρητά η δυνατότητα ίδρυσης και λειτουργίας υπό την εποπτεία του κράτους και ιδρυμάτων ανώτατης εκπαίδευσης μη δημόσιου και μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα.

Θα ήθελα με την ευκαιρία αυτή να διευκρινίσω για μία ακόμα φορά –γιατί επιμελώς γίνεται σύγχυση– ότι η αναθεώρηση του άρθρου 16 αφορά μόνο εκείνες τις διατάξεις που απαγορεύουν την ίδρυση μη δημόσιων Ανωτάτων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων.

Ο δημόσιος και δωρεάν χαρακτήρας του συνόλου της δημόσιας εκπαίδευσης δεν αποτελεί αντικείμενο αναθεώρησης, όπως συχνά ακούγεται από κάποιους που εξυπηρετεί τους πολιτικούς τους σχεδιασμούς. Η υποχρέωση που έχει η πολιτεία να εξασφαλίσει τριτοβάθμια εκπαίδευση υψηλής ποιότητας δεν μπορεί να αποκλείσει και την παράλληλη παροχή τέτοιων υπηρεσιών και από μη δημόσια ιδρύματα.

Η συνταγματική ρύθμιση της ανώτατης παιδείας, όπως έχει σήμερα, δεν έχει στο σύνολό της εσωτερική συνέπεια και αξιολογική διαφάνεια. Ο αποκλεισμός μη δημόσιων φορέων από την τριτοβάθμια εκπαίδευση είναι ένα *curiosum*, θα έλεγα, της ελληνικής συνταγματικής τάξης, της μόνης χώρας στην Ευρωπαϊκή Ένωση που περιλαμβάνει στο Σύνταγμά της τέτοια απαγόρευση.

Οι συνταγματικές ρυθμίσεις εμφανίζουν παράλληλα και ουσιαστική ασυνέπεια προς τις ρυθμίσεις και των άλλων εκπαιδευτικών βαθμίδων, όπου εκεί επιτρέπεται η λειτουργία μη δημόσιων ιδρυμάτων στην πρωτοβάθμια ή στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση και μάλιστα και ιδιωτικών.

Και επειδή στόχος μας, όπως κατ' επανάληψη έχει τονίσει ο Πρωθυπουργός, είναι να καταστεί η πατρίδα μας ένα κέντρο παιδείας και πολιτισμού και μέλημά μας είναι, όπως είπα και πριν, η αναβάθμιση και η βελτίωση της λειτουργίας των δημοσίων ιδρυμάτων, αυτό το οποίο θέλουμε είναι να διασφαλιστεί ότι τα μη δημόσια εκπαιδευτικά ιδρύματα που θα δημιουργηθούν θα είναι υψηλής επιστημονικής στάθμης, να διασφαλιστεί η απαραίτητη υποδομή για τη διδασκαλία και έρευνα. Γιατί και η απόλυτη απαγόρευση που σήμερα υπάρχει δεν απέτρεψε τη λειτουργία δομών εκπαίδευσης όχι καλής ποιότητας στην πατρίδα μας και μάλιστα από καθαρά ιδιωτικούς φορείς.

Απαιτείται, λοιπόν, η νομοθετική πρόβλεψη από εκτελεστικό του Συντάγματος νόμο, τόσο του νομικού τύπου που θα λάβει το ίδρυμα, όσο και των αυστηρών προϋποθέσεων, κριτηρίων, όρων και κανόνων λειτουργίας αυτών των ιδρυμάτων, με σκοπό να διασφαλίζεται το υψηλό, ποιοτικό επίπεδο εκπαίδευσης και να περιφρουρείται το κύρος και η αξιοπιστία ενός θεσμού που μπορεί, όπως θεωρούμε εμείς, να προσφέρει πολλά στην πατρίδα μας.

Θα ήθελα, λοιπόν, στο σημείο αυτό επίσης να υπογραμμίσω ότι η πρόταση της Νέας Δημοκρατίας αφορά σε ιδρύματα μη κερδοσκοπικά. Αποκλείεται η ίδρυση μη δημόσιων πανεπιστημίων ή Τ.Ε.Ι. με τη μορφή ιδιωτικών επιχειρήσεων κερδοσκοπικού χαρακτήρα.

Θα ήθελα, λοιπόν, ενδεικτικά να αναφέρω ορισμένες προϋποθέσεις και όρους που θεωρούμε ότι πρέπει να συμπεριληφθούν στον εκτελεστικό του Συντάγματος νόμο και ήδη τις εξεργαζόμαστε, ακριβώς για να καταστεί σαφές, ποια είναι η εικόνα αυτών των μη δημόσιων ιδρυμάτων που εμείς θέλουμε, για να καταστεί σαφές ότι δεν μιλάμε για κερδοσκοπικά Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα και για να καταστεί σαφές ότι δεν πλήττεται ουσιαστικά ο δημόσιος χαρακτήρας της εκπαίδευσης.

Πρώτον, θα θελήσουμε να υπάρχει επίσημη διατύπωση της βασικής αποστολής και επιδίωξης του ιδρύματος και εκπλήρωση των σκοπών του στο πλαίσιο της τήρησης του Συντάγματος και των νόμων. Να εξασφαλίζεται η αυτοδιοίκηση, καθώς και η επιστημονική και διδακτική αυτοτέλεια.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΣΩΤΗΡΗΣ ΧΑΤΖΗΓΑΚΗΣ**)

Δεύτερον, να υπάρχει επαρκής προσφορά διδακτικής ύλης για να διασφαλίζεται ο επιστημονικός χαρακτήρας της διδασκαλίας και της έρευνας. Οργάνωση των σπουδών, σύμφωνα με το χαρακτήρα του ιδρύματος. Δημοσιευμένο και συγκεκριμένο αναλυτικό πρόγραμμα σπουδών, ώστε να μπορεί να ανταγωνιστεί τα ελληνικά και ξένα εκπαιδευτικά ιδρύματα με υψηλό επίπεδο σπουδών.

Τρίτον, αναλυτικός κανονισμός λειτουργίας του ιδρύματος που θα περιγράφει με σαφήνεια την οργάνωση και τη διοίκηση του. Διατάξεις σχετικές με τις αρμοδιότητες και λειτουργίες του διοικητικού προσωπικού θα είναι απαραίτητες.

Τέταρτον, αυστηρά επιλεγμένο διδακτικό προσωπικό που να έχει τα ίδια ακριβώς με τα μέλη Δ.Ε.Π. των δημοσίων πανεπιστημίων ακαδημαϊκά προσόντα και να είναι αριθμητικά επαρκές. Η διαδικασία πρόσληψης του προσωπικού οφείλει να είναι ενιαία και διαφανής και οι αποφάσεις πλήρως αιτιολογημένες. Παράλληλα, θα πρέπει να ρυθμίζονται θέματα που αναφέρονται στις σχέσεις του διδακτικού προσωπικού.

Πέμπτον, συγκεκριμένη και διαφανής διαδικασία εισαγωγής

σπουδαστών και όχι όποιους θέλουν. Επαρκής υλικοτεχνική υποδομή, χώροι διδασκαλίας και αναψυχής, βιβλιοθήκη, εργαστήρια και εν γένει αναγκαίες εγκαταστάσεις, σύμφωνα με τις προδιαγραφές που θα τεθούν και θα έχουν να κάνουν με ιδρύματα, τα οποία προσφέρουν διδασκαλία και έρευνα.

Έκτον, οικονομική διαφάνεια που να διασφαλίζεται με την ύπαρξη και δημοσίευση προϋπολογισμού και απολογισμού εσόδων και εξόδων, αλλά και με τον εξωτερικό έλεγχο των συναλλαγών του ιδρύματος.

Και αν υπάρξει «κέρδος» -εντός εισαγωγικών- χρησιμοποιείται για την ανάπτυξη και επέκταση του ιδρύματος κατά την κρίση της διοίκησης και δεν διανέμεται στον οποιονδήποτε. Εμπειριστατωμένη οικονομοτεχνική μελέτη σχετικά με τη βιωσιμότητα της λειτουργίας του ιδρύματος. Διαδικασία εξετάσεων και απονομής πτυχίων αντίστοιχων με το επίπεδο της εκπαίδευσης που να υπόκεινται σε κρατική αναγνώριση.

Έβδομο, πρόνοια για τον τρόπο και το περιεχόμενο των δημοσιεύσεων και των διαφημίσεων των ιδρυμάτων αυτών που να ανταποκρίνονται στην υψηλή αποστολή του εκπαιδευτικού ιδρύματος.

Όγδοο, η ισότητα ευκαιριών θα διασφαλίζεται με βάση σύστημα παροχής υποτροφιών από τα ίδια τα ιδρύματα στους οικονομικά ασθενέστερους που προτιμούν να σπουδάσουν στα μη δημόσια ιδρύματα τριτοβάθμιας εκπαίδευσης.

Ένατο, η συνύπαρξη των μη δημόσιων Ανωτάτων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων μαζί με τα δημόσια θα τοποθετηθεί σ' ένα προκαθορισμένο και σαφές πλαίσιο λειτουργίας, στο οποίο θα υπάγεται στις ίδιες διαδικασίες που προβλέπονται από το Εθνικό Σύστημα Αξιολόγησης. Θα αξιολογούνται με τον ίδιο τρόπο και τα δημόσια και τα μη δημόσια ιδρύματα.

Σε καμία περίπτωση δεν θα υπάρχει χρηματοδότηση της πολιτείας στα ιδρύματα αυτά. Η χρηματοδότηση και οι πόροι θα είναι αποκλειστικά δικό τους θέμα. Η πολιτεία θα έχει ευθύνη και υποχρέωση να χρηματοδοτεί μόνο τα δημόσια πανεπιστήμια και τα Τ.Ε.Ι.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η πλήρωση των προϋποθέσεων αυτών θα ελέγχεται από την πολιτεία τόσο αρχικά κατά τη χορήγηση της άδειας, όσο και περιοδικά κατά τη διάρκεια της λειτουργίας του ιδρύματος. Η άδεια της λειτουργίας θα μπορεί να ανακαλείται, εφόσον διαπιστώνεται από την πολιτεία ότι δεν τηρούνται οι προϋποθέσεις που έχουν τεθεί από την εθνική νομοθεσία.

Νομίζω ότι μ' αυτούς τους όρους που σας απαρίθμησα, με τις προϋποθέσεις που θα προβλέπονται σ' αυτόν τον εκτελεστικό νόμο του Συντάγματος, τα κεφάλαια τα οποία ήδη σας ανέγνωσα, θα τεθούν όροι και προϋποθέσεις με σαφήνεια και δεν θα μπορεί να ιδρύονται ιδρύματα μη υψηλού επιπέδου.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει προειδοποιητικά το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Υφυπουργού).

Έτσι, θα διασφαλιστεί με σαφήνεια το τι επιδιώκουμε. Αυτό το οποίο επιδιώκουμε είναι η λειτουργία μη δημόσιων ιδρυμάτων υπό την αυστηρή κρατική εποπτεία και έλεγχο.

Συνεπώς, ούτε για ιδιωτικοποίηση πρόκειται, ούτε για εμπορευματοποίηση της παιδείας και των πανεπιστημίων πρόκειται, αλλά για μία σοβαρή προσπάθεια να μην αποτελεί η πατρίδα μας μία εξαίρεση μέσα στο παγκόσμιο και στο ευρωπαϊκό περιβάλλον με ό,τι αρνητικό αυτό σημαίνει για την εκπαίδευση και για την ανώτατη παιδεία.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Υφυπουργού)

Και κλείνω επαναλαμβάνοντας ότι μέλημα και προτεραιότητα της πολιτείας, της Κυβέρνησης, του Υπουργείου Παιδείας είναι η αναβάθμιση και η βελτίωση της δημόσιας εκπαίδευσης και της καλύτερης λειτουργίας των δημόσιων ιδρυμάτων, ώστε ιδιαίτερα και μετά το 2010 να μπορούν ισότιμα να παίζουν σημαντικό ρόλο στον ενιαίο ευρωπαϊκό χώρο εκπαίδευσης, για να μπορούν και οι καθηγητές και οι φοιτητές να μετακινούνται, και να θεωρούνται τα ιδρύματά μας ότι είναι υψηλού επιπέδου και αντίστοιχα με τα καλύτερα στην Ευρώπη και στον κόσμο ολόκληρο.

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)
ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Ευχαριστώ, κύριε Υπουργέ.

Το λόγο έχει ο κ. Χουρμουζιάδης.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΧΟΥΡΜΟΥΖΙΑΔΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κύριε Υπουργέ, αν συζητούσαμε ένα νόμο ο οποίος προέβλεπε ότι γίνονται πράξη αυτά που περιγράψατε πριν από λίγο, θα τον ψηφίζαμε, εάν πραγματικά γίνονταν αυτά. Όμως, βρισκόμαστε εδώ να συζητήσουμε άλλα πράγματα.

Ιδιαίτερα εγώ θα περιοριστώ μόνο στο άρθρο 16 και στην επαπειλούμενη αναθεώρησή του.

Ο Κάρολος Μαρξ και ο Καρλ Πόππερ –με διαφορετικά λόγια ο καθένας– έγραψαν ότι αν η επιφάνεια ταυτιζόταν με την ουσία, δεν θα είχαμε ανάγκη από την επιστήμη, γιατί αυτό που φαίνεται θα είναι κιόλας.

Φοβόμαι ότι οι συζητήσεις τον τελευταίο καιρό οι αναλύσεις, οι παρεμβάσεις, οι παρατηρήσεις που ακούγονται για την κρίση στα πανεπιστήμια και στα Τ.Ε.Ι. δεν ακολουθεί αυτήν τη λογική, δηλαδή δεν ξεπερνάει την επιφάνεια ώστε να εντοπίσει την ουσία. Παγιδεύεται στην επιφάνεια, στα εξωτερικά χαρακτηριστικά του φαινομένου που λέγεται «κρίση της ανώτατης εκπαίδευσης».

Μιλάει για το άσυλο και όπως αυτό έχει καταντήσει με τους ασύλληπτους κυρπολητές, για τα συνθήματα που είναι γραμμένα στους τοίχους, για τις καταλήψεις των τμημάτων και των σχολών, για τους ενθουσιώδεις φοιτητές που διεκδικούν και διαδηλώνουν στους δρόμους, για τους αιώνιους φοιτητές και για τη μετανάστευση που, κατά την άποψή μας, είναι επιφανειακά φαινόμενα που έχουν αλλού, στο βάθος τις αιτίες τους.

Και από αυτήν την παγίδευση στην επιφάνεια, προκύπτει τελικά και η πρόταση για λύσεις, οι οποίες δεν είναι αποτελεσματικές και τις πιο πολλές φορές είναι εξ' ορισμού συντηρητικές.

Το Κ.Κ.Ε. ως μαρξιστικό κόμμα ξεπερνάει την επιφάνεια και προσπαθεί να βρει την ουσία, όπου εκεί ακριβώς εντοπίζει δύο κυρίαρχες αιτίες της πανεπιστημιακής κρίσης, της κρίσης στην ανώτατη εκπαίδευση. Η μία από αυτές είναι η απαξίωση των Ανώτατων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων μέσω του οικονομικού μαρασμού.

Αυτή τη στιγμή, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, κύριε Πρόεδρε, κύριε Υπουργέ, μέσα στα πανεπιστήμια η έρευνα δεν υποστηρίζεται. Οι χώροι της έρευνας δεν υπάρχουν. Τα εργαστήρια υποβαθμίζονται. Τα αμφιθέατρα, οι αίθουσες δεν ανταποκρίνονται στις ανάγκες μιας σύγχρονης ανώτατης εκπαίδευσης. Οι εκδοτικές δραστηριότητες των πανεπιστημίων δεν υπάρχουν. Οι φοιτητές αναγκάζονται να αγοράζουν βιβλία από τους εκμεταλλευτές εκδότες της περιοχής των πανεπιστημίων. Η φοιτητική μέριμνα, κύριε Σπηλιόπουλε, είναι στο μηδέν. Γι' αυτό αναγκάζονται οι γονείς των φοιτητών να εφεύρουν τρικ για να μετεγγράψουν τα παιδιά τους που σπουδάζουν μακριά από τα σπίτια, με αποτέλεσμα να επωμίζονται δυσβάστακτες δαπάνες για τη σίτιση και τη στέγαση. Αυτά τελικά συνιστούν την πρώτη αιτία που οδηγεί στην απαξίωση των πανεπιστημίων.

Η δεύτερη αιτία, κατά την άποψη του κόμματός μας, είναι η μετατροπή της σύγχρονης γνώσης σε εμπόρευμα. Και όχι μόνο η μετατροπή της θεωρητικά σε εμπόρευμα, σε ανταλλακτική αξία, σε αξία ανταλλαγής –και όχι σε αξία χρήσης– αλλά και η μεταφορά της στην αγορά, στο χώρο των ανταγωνισμών και μάλιστα, επίσημα με τη Διακήρυξη της Λισαβόνας. Και πάνω σ' αυτήν τη Διακήρυξη, πάνω σ' αυτήν τη λογική της εμπορευματοποίησης στηρίζεται και η διάθεση των μεγάλων επιχειρήσεων να εισβάλουν –η λέξη χωρίς εισαγωγικά– μέσα στο χώρο της ανώτατης εκπαίδευσης, να συνεχίσουν την εμπορευματοποίηση και μάλιστα, να επηρεάσουν την έρευνα και το προϊόν αυτής της επηρεασμένης έρευνας να το αξιοποιήσουν για τη δική τους κερδοσκοπική διάθεση και προσπάθεια.

Βέβαια, στην Ελλάδα αυτή η εισβολή, όπως την χαρακτηρίσα, δεν μπορεί να γίνει γιατί απαγορεύεται από το Σύνταγμα. Επομένως έπρεπε να βρεθεί ένας τρόπος για να επιτραπεί αυτή η εισβολή, αυτή η παρέμβαση και αυτός ο τρόπος ήταν το άρθρο 16, το οποίο έπρεπε να αναθεωρηθεί και ιδιαίτερα η παράγραφος του 7 που απαγορεύει ρητά την ίδρυση πανεπι-

στημίων από ιδιώτες. Άρα, λοιπόν, αυτή η Αναθεώρηση η οποία χαρακτηρίζεται από την Κυβέρνηση ως μεταρρύθμιση, δεν είναι μεταρρύθμιση.

Φοβόμαστε τελικά ότι τα πανεπιστήμια θα συνεχίσουν να απαξιώνονται. Αυτά που περιέγραψε με ένα ρομανισμό θα έλεγα ο κύριος Υπουργός, δεν νομίζω ότι θα γίνουν, δεδομένου ότι χρειάζονται πάρα πολλά χρήματα. Η ανταγωνιστικότητα των ελληνικών δημόσιων πανεπιστημίων με τα ιδιωτικά τα οποία θα προκύψουν μετά την Αναθεώρηση, νομίζω ότι είναι ένα ακόμα φευγαλέο όνειρο. Και αν τελικά ιδρυθούν τα ιδιωτικά πανεπιστήμια, θα έχουμε έναν άμεσο πληθωρισμό των πτυχίων, άρα απαξίωση των πτυχίων και άρα, επίταση της ακαδημαϊκής ανεργίας. Οι δέκα μηχανικοί, οι δέκα γιατροί, οι δέκα αρχαιολόγοι θα γίνουν εκατό. Άρα, καταλαβαίνετε ότι η προσφορά θα είναι μεγάλη και ότι τα πτυχία θα έχουν εφιαλτικά λιγότερη αξία και σημασία.

Επομένως αυτός είναι ο λόγος που μας κάνει να είμαστε αντίθετοι σε αυτήν την αναθεώρηση. Συμφωνώ με την άποψη ότι τελικά δεν είναι μόνο η αναθεώρηση. Όμως, αυτό τελικά που θα κυριαρχήσει θα είναι ο νόμος που περιμένουμε. Είχα την ευκαιρία να δω και να διαβάσω. Υπάρχουν ρυθμίσεις που τελικά θα διαμορφώσουν αυτήν τη δύσκολη και προβληματική κατάσταση στα πανεπιστήμια.

Άρα, δεν μιλούμε για μεταρρύθμιση. Δεν μπορούμε να δεχτούμε ότι αυτό που θα προκύψει από το νόμο και από την αναθεώρηση είναι μεταρρύθμιση. Εξάλλου –να ελαφρύνω και λίγο το λόγο μου– ο μέγας μεταρρυθμιστής, κύριε Υπουργέ, ο Λούθηρος, όταν τα «βρήκε» –συγγνώμη για τη λέξη– με τους ηγεμόνες της κεντρικής Ευρώπης, έξεχσε τη μεταρρύθμιση και οι οπαδοί της μεταρρύθμισης, για να αποφύγουν τις διώξεις και τις σφαγές έφυγαν στις Ηνωμένες Πολιτείες, όπου ζουν σήμερα σε κλειστές κοινότητες, στις περίφημες AMIS του Οχάιο και της Πενσυλβάνια. Ίσως, λοιπόν, οι μεταρρυθμίσεις να συνοδεύονται πάντοτε από «σφαγές».

Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Ευχαριστώ πολύ, κύριε Χουρμουζιάδη.

Το λόγο έχει η κ. Παντελάκη.

ΕΛΠΙΔΑ ΠΑΝΤΕΛΑΚΗ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Θα συμφωνείτε, βέβαια, κυρίες και κύριοι Βουλευτές, ότι ο προηγούμενος ομιλητής, ο σύντροφός μου, ανέλυσε και έδωσε πολύ χαρακτηριστικά παραδείγματα για το ποια είναι η κατάσταση σήμερα στο δημόσιο πανεπιστήμιο.

Η Κυβέρνηση από την αρχή έως το τέλος επικαλείται ένα πράγμα: Ότι η αναθεώρηση του άρθρου 16 γίνεται ακριβώς, για να αντιμετωπίσει την κατάσταση στα πανεπιστήμια, για να ενισχύσει και να τονώσει το δημόσιο πανεπιστήμιο. Γίνεται για την αναβάθμιση του δημόσιου πανεπιστημίου.

Καλά, είναι φανερό ότι δεν φαντάζομαι να υπάρχει έστω και ένας άνθρωπος που να πείθεται με αυτήν την επιχειρηματολογία σας. Όμως, θα έρθω στο «ψητό», σε αυτό που αναφέρθηκε από τον Κοινοβουλευτικό σας Εκπρόσωπο πριν από λίγο για το ποιο είναι το μείζον. Αυτή είναι η πραγματικότητα.

Το μείζον είναι ο νόμος-πλαίσιο. Αυτό είναι το μείζον: Τι θα γίνει στα δημόσια πανεπιστήμια. Και θα ακολουθήσει η χώρα μας αυτό που συμβαίνει στις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης και στην Αμερική. Ανώτατη εκπαίδευση και ανταγωνιστικότητα. Αυτό είναι το ζήτημα.

Ανέφερε για το άσυλο ότι κατηγορούμε την Κυβέρνηση και ότι παραπλανάμε τον ελληνικό λαό. Μα, ήταν σαφές. Το άσυλο θα λειτουργήσει υπέρ εκείνων για τους οποίους ακριβώς προβλέπεται. Το άσυλο πλέον θα λειτουργήσει για τους επιχειρηματίες. Σε αυτούς θα προσφέρει ασυλία. Γιατί ένα πανεπιστήμιο που θα λειτουργεί με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια και με επιχειρηματικότητα ακριβώς αυτά τα συμφέροντα θα εξυπηρετεί, εφόσον η έρευνα θα γίνεται κατ' εντολή τους.

Όμως, έρχεται και το εξής ζήτημα: Ο υγιής ανταγωνισμός, λοιπόν, θ' αναβαθμίσει το πανεπιστήμιο. Ας φέρουμε ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα υγιούς ανταγωνισμού στον τομέα της υγείας. Τι γίνεται εκεί; Είναι χαρακτηριστικό αυτό το παράδειγμα, γιατί τέτοια επιχειρήματα την προηγούμενη δεκαετία και πιο

πριν ακούγονταν γι' αυτό. Τι έχει γίνει; Έχει γιγαντωθεί ο ιδιωτικός τομέας στον τομέα της υγείας. Συνεχί υποβάθμιση έχουμε στα δημόσια νοσοκομεία. Και τώρα, βεβαίως, μπαίνει ο ιδιωτικός τομέας της υγείας μέσα στα νοσοκομεία.

Βεβαίως, στα πανεπιστήμια δεν είναι ότι μέχρι τώρα δεν έχουν ανοίξει πόρτες ιδιωτικοποίησης, δηλαδή το πώς μπαίνουν τα παιδιά μέσα στο δημόσιο πανεπιστήμιο. Η λαϊκή οικογένεια δίνει το αίμα της καρδιάς της, για να μπει το παιδί μέσα στο πανεπιστήμιο και μετά, αφού εισαχθεί, πληρώνει τα μεταπτυχιακά. Όμως, τι γίνεται στα πανεπιστήμια με την έρευνα μέσω των προγραμμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, μέσα από ένα πολύ μεγάλο κομμάτι των εκπαιδευτικών και των δασκάλων που εμπλέκονται σε αυτά τα προγράμματα;

Για όλη αυτήν την κατάσταση που υπάρχει στα πανεπιστήμια εδώ και χρόνια ποιος ευθύνεται; Σαφώς ευθύνονται οι κυβερνήσεις που βρίσκονται στην εξουσία τα τελευταία χρόνια.

Αντί λοιπόν να παρθούν μέτρα, να αντιμετωπιστούν πρωτογενή ζητήματα που αντιμετωπίζει σήμερα ο φοιτητής στο πανεπιστήμιο και επηρεάζουν αρνητικά τη ζωή της οικογένειας -γιατί δεν έχουμε δωρεάν παιδεία, έχουμε ιδιωτική παιδεία κατά ένα μεγάλο μέρος- που πληρώνει 4,2 δισεκατομμύρια ευρώ το χρόνο για να σπουδάσει τα παιδιά της και αντί να αντιμετωπιστούν αυτά τα ζητήματα από τα χρήματα που υπάρχουν και αντέχει η οικονομία από τον παραγόμενο πλούτο που παράγουν οι εργαζόμενοι, ακριβώς αυτά τα προβλήματα γίνονται άλλοθι για να γενικευτεί η ιδιωτικοποίηση.

Εμείς, κυρίες και κύριοι Βουλευτές, ξεκινάμε από το εξής ζήτημα: ποιες είναι οι ανάγκες της λαϊκής οικογένειας, της πλειοψηφίας θα έλεγα; Να σπουδάσει το παιδί, να αποκτήσει ολοκληρωμένη μόρφωση που αυτή η μόρφωση για εμάς είναι κοινωνικό δικαίωμα και όχι εμπόρευμα. Αυτό θέλουν και να σπουδάσουν μέσα από ένα ενιαίο δημόσιο σχολείο.

Όταν εμείς μιλάμε για δημόσια εκπαίδευση, μιλάμε για ενιαία δημόσια σε όλες τις βαθμίδες, από το νηπιαγωγείο μέχρι και το πανεπιστήμιο, αποκλειστικά δημόσια και δωρεάν. Ούτε ένα ευρώ εμείς λέμε να μη δίνει η οικογένεια για να σπουδάσει τα παιδιά της. Αυτό όμως να αφορά τους πάντες, δωρεάν για όλους. Αυτή είναι και η διαφορά μας από τις άλλες πολιτικές δυνάμεις. Βεβαίως, αυτό το συνδέουμε με τα ζητήματα της απασχόλησης. Βγαίνοντας λοιπόν το παιδί από το σχολείο -γιατί εμείς λέμε μια ενιαία εκπαίδευση η οποία να είναι δωδεκάχρονη, να είναι αυτοτελές αυτό το σχολείο- μεταλυκειακά να μπορεί να αποφασίσει, αφού έχει ένα γερό υπόβαθρο στη μόρφωσή του, ή ανώτατη εκπαίδευση, ή επαγγελματική εκπαίδευση, δημόσια, δωρεάν και στις δύο περιπτώσεις πάντα και να μπορεί αυτό να οδηγήσει στο επάγγελμα.

Όμως οι συνθήκες σήμερα είναι διαφορετικές. Όταν το μοντέλο του εργαζόμενου είναι ο απασχολήσιμος, είναι αυτός που δουλεύει και με σύμβαση μισθής ώρας, καταλαβαίνετε ότι σ' αυτό το μοντέλο πρέπει ν' αντιστοιχηθεί η εκπαίδευση και να γενικευθεί. Αυτό είναι το κρίσιμο, η οικονομία της αγοράς, η ανταγωνιστικότητα, οι στόχοι αυτοί να αντιστοιχηθούν με την εκπαίδευση. Και αυτήν τη στιγμή αυτό που συμβαίνει είναι ότι προσπαθείτε να προλάβετε προθεσμίες. Η αναθεώρηση επομένως του άρθρου 6 στο επόμενο διάστημα θα ανοίξει ακριβώς και θα γενικεύσει -μάλιστα συμφωνούμε σ' αυτό που ειπώθηκε από τη Νέα Δημοκρατία και από τον εισηγητή και από τον Κοινοβουλευτικό Εκπρόσωπο- θα κινήσει τον πραγματικό ανταγωνισμό. Αυτό είναι το ζήτημα, ο ανταγωνισμός. Πλήρης ιδιωτικοποίηση των πανεπιστημίων. Θα ξεκινήσει χαλαρά και θα γενικευθεί στην πορεία.

Αλλά το θέμα είναι ότι αυτό ως συνέπεια για τη λαϊκή οικογένεια είναι ότι θα πληρώνει ακόμη περισσότερο, αλλά οι συνέπειες είναι σοβαρές και δεν είναι μόνο οικονομικές. Αφορά όλο τον ελληνικό λαό αν θέλετε, είτε έχει παιδιά είτε δεν έχει. Είναι πλέον ποιος θα είναι ο κοινωνικός ρόλος της επιστήμης, οι ακαδημαϊκές ελευθερίες, γιατί συζητάμε για το άσυλο.

Τι σημαίνει ακαδημαϊκό άσυλο; Κατ' αρχήν είναι ακαδημαϊκές ελευθερίες, η ελευθερία στην έρευνα, η ελευθερία στη διδασκαλία. Όλα αυτά όμως θα κατευθύνονται με βάση τις ανάγκες της αγοράς, με βάση τις ανάγκες της έρευνας. Έτσι, λοιπόν,

σταδιακά μετατρέπεται και ο σκοπός της γνώσης. Η γνώση πηγαίνει στις ανάγκες της αγοράς, έχει έναν αφελλητισμό και έτσι θα έχουμε και αφυδάτωση, υποχώρηση κοινωνικών, ερευνητικών αντικειμένων που δεν θα ενδιαφέρονται πλέον για κοινωνικές επιστήμες, γιατί και οι ίδιοι οι φοιτητές δεν θα τις επιλέγουν, επειδή ακριβώς και τα παιδιά μέσα απ' όλη αυτήν την κατάσταση επηρεάζονται και έτσι δεν θα επιλέγουν κοινωνικές επιστήμες. Θα επιλέγουν υποτίθεται αυτές που θέλει η αγορά.

Υπάρχει μια συγκεκριμένη ειλημμένη απόφαση και από τα δύο κόμματα. Ας είναι άδεια τα έδρανα από τη μεριά του ΠΑ.ΣΟ.Κ. Έχει ψηφίσει, έχει υπογράψει αυτές τις συμφωνίες, αλλά κα μέσα αυτήν τη στιγμή στο Κίνημα κάνει ό,τι μπορεί για να υπονομεύσει τον αγώνα των φοιτητών. Ελίσσεται για να μπορέσει να έχει το μικρότερο πολιτικό κόστος μέχρι τις επόμενες εκλογές. Ακριβώς, η Νέα Δημοκρατία, λοιπόν, κάνει αντιπαράθεση μόνο σ' αυτό, αν είναι συνεπές ή όχι το κόμμα της Αντιπολίτευσης. Αλλά όμως μπορεί να δώσει τη μάχη με βάση τα ζητήματα που θέτει απέναντι στον ελληνικό λαό και να πείσει. Δεν μπορείτε να πείσετε τον κόσμο και γι' αυτό ακριβώς επικαλείστε για τα ζητήματα του δημόσιου πανεπιστημίου που το κλίνετε σε όλες τις πτώσεις. Όμως μια άλλη συνέπεια η οποία είναι εξαιρετικά σοβαρή είναι ότι αυτές οι αλλαγές δεν θα είναι μόνο στη καρδιά του δημόσιου πανεπιστημίου, αλλά θα αγγίζουν όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης που έχουν ξεκινήσει από το νηπιαγωγείο και θα επιστρέψει ξανά μέχρι το πανεπιστήμιο.

Τα ζητήματα της αυτοτέλειας του πανεπιστημίου η άλλη όψη του νομίσματος που είναι συνδεδεμένο απολύτως, είναι η αποκέντρωση της εκπαίδευσης.

Και βέβαια εδώ έρχονται εξαιρετικά ακραίες και επικίνδυνες απόψεις. Πιο ανοικτά τα βάζει το ΠΑ.ΣΟ.Κ. στα ζητήματα της αποκέντρωσης της εκπαίδευσης στην Τοπική Αυτοδιοίκηση κ.λπ. Τι σημαίνει «αποκέντρωση της εκπαίδευσης»; Έχουν παρθεί ήδη μέτρα, δεν ξεκινούν τώρα, σχετικά με τα ζητήματα συμπράξεων ιδιωτικού-δημόσιου τομέα, για να γίνονται σχολικά κτήρια με διπλάσια χρήματα από αυτά που θα απαιτούνταν. Το αποτέλεσμα θα είναι σπάσιμο του ενιαίου χαρακτήρα της εκπαίδευσης, ανταγωνισμός και κατηγοριοποίηση των σχολείων και τα σχολεία θα διαλέγουν τα παιδιά. Εξάλλου η εμπειρία από όλη αυτήν την κατάσταση στο σύνολο όλων των βαθμίδων της εκπαίδευσης είναι η κατηγοριοποίηση των σχολείων.

Επί παραδείγματι, στη Μεγάλη Βρετανία ένα κομμάτι των δημοσίων σχολείων της μέσης εκπαίδευσης -εκεί είναι οι σχολικές ακαδημίες- το επιχορηγεί το κράτος και το υπόλοιπο οι χορηγοί, οι οποίοι έχουν λόγο για το περιεχόμενο, την πρόσληψη εκπαιδευτικών, κριτήρια εγγραφής των μαθητών. Κριτήριο αξιολόγησης των εκπαιδευτικών είναι η επίδοση των παιδιών και πόσους χορηγούς βρίσκουν για να χρηματοδοτούν το σχολείο. Αν δεν υπάρχουν όλα αυτά, τότε απολύονται εκεί οι καθηγητές. Μάλιστα είναι και η μόνη χώρα που κάνει και εισαγωγή δασκάλων. Όμως θέλουμε να φθάσουμε στις ακραίες καταστάσεις, σε αυτά που γίνονται στις Η.Π.Α., που στην τελευταία μόνο δεκαετία οι εταιρικές χορηγίες έχουν αυξηθεί κατά 250% και ως αντάλλαγμα μπαίνουν οι επιχειρήσεις μέσα στα σχολεία; Θα σας πω ένα παράδειγμα. Έγινε ένας εθνικός διαγωνισμός, με τη συνεργασία της Coca-Cola, στα σχολεία -κι εκεί συμμετέχουν οκτώ εκατομμύρια μαθητές σε δώδεκα χιλιάδες αίθουσες- με θέμα «συνεργαστείτε με την Coca-Cola». Και όποιο σχολείο είχε την καλύτερη ιδέα...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Ολοκληρώστε παρακαλώ.

ΕΛΠΙΔΑ ΠΑΝΤΕΛΑΚΗ: Ολοκληρώνω, κύριε Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Δεν θα τελειώσουμε ποτέ, αν συνεχίσουμε έτσι.

ΕΛΠΙΔΑ ΠΑΝΤΕΛΑΚΗ: Κι επειδή ένα παιδί πήγε με τη μπλούζα της Coca-Cola, τον απέβαλαν. Αυτή είναι η κατάσταση: ακραίες καταστάσεις με κινούμενους διαφημιστές.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Ευχαριστούμε την κ. Παντελάκη.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ο Βουλευτής κ. Σίμων Κεδίκογλου ζητεί ολιγόμηρη άδεια απουσίας του στο εξωτερικό έως

και 20.2.2007.

Η Βουλή εγκρίνει;

ΟΛΟΙ ΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Μάλιστα, μάλιστα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Συνεπώς η Βουλή ενέκρινε τη ζητηθείσα άδεια.

Ο κ. Σπηλιόπουλος έχει το λόγο.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΣΠΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ: Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θα αρχίσω με τρεις επισημάνσεις:

Η πρώτη αφορά όσους ασχολούνται με την ιστορία των ζητημάτων της εκπαίδευσης. Θα τους θυμίσω ότι ο ν. 2083/1992, τον οποίο τόσο εύκολα λησμονούν, ήταν ένας καινοτόμος νόμος που καθιέρωσε σωρεία σημαντικότητας παρεμβάσεων σε σχέση με τα ελληνικά πανεπιστήμια (δύο κύκλοι σπουδών, τετραετής προγραμματισμός, αξιολόγηση, μεταπτυχιακά, Ανοικτό Πανεπιστήμιο κ.λπ.). Αυτά, για όσους ξεχνούν τόσο εύκολα. Δυστυχώς ο νόμος αυτός, γνωστός και ως «νόμος Σουφλιά» - και τα λέω αυτά γιατί είχα την τιμή την περίοδο εκείνη ως Υφυπουργός να συνεργαστώ με τον Γιώργο Σουφλιά - ανετράπη εντελώς αβασάνικα από την κυβέρνηση που προέκυψε λίγους μήνες μετά στις εκλογές του 1993.

Η δεύτερη διαπίστωση έχει σχέση με αυτά τα πολύ σημαντικά, τα οποία ανέφερε ο κύριος Υφυπουργός σε σχέση με τον εκτελεστικό νόμο. Συμφωνώ με τον κ. Χουρμουζιάδη αυτό είναι ιδιαίτερα σημαντικό και προσωπικά πιστεύω πως αν οι συνάδελφοι του ΠΑΣΟΚ, που απουσιάζουν σήμερα από την αίθουσα αυτή, διαβάσουν τις προτάσεις αυτές, θα πρέπει την Πέμπτη να έλθουν και να ψηφίσουν την αναθεώρηση του άρθρου 16.

Και τρίτον, απευθυνόμενος στους ιδιαίτερα αγαπητούς μου συναδέλφους του Κ.Κ.Ε., θα ήθελα να πω με την ιδιότητα του Προέδρου των Παρευξέινων Χωρών σε θέματα παιδείας ότι δέχομαι ως πρόεδρος στα θέματα αυτά αφόρητες πιέσεις για συνδρομή, τη δική μου και του Ελληνικού Κοινοβουλίου, προκειμένου να ενταχθούν, όσο γίνεται συντομότερα, και οι χώρες αυτές στον ενιαίο ευρωπαϊκό χώρο της ανώτατης εκπαίδευσης. Αυτά, για την ιστορία του πράγματος.

Τώρα, το ζήτημα της αναθεώρησης του άρθρου 16 του Συντάγματος, κύριοι συνάδελφοι, απασχολεί το πολιτικό μας σύστημα εδώ και δεκαετίες. Για τη Νέα Δημοκρατία αποτελούσε θέση σταθερή και ένα από τα σημεία αιχμής όλων των μέχρι σήμερα κυβερνητικών της προγραμμάτων. Επομένως μόνο για έλλειψη συνέπειας δεν θα μπορούσε κανείς να μας ψέξει.

Την ίδια θέση υποστήριζε δημόσια, εντός και εκτός της Βουλής, και ο σημερινός Πρόεδρος του Π.Α.Σ.Ο.Κ.. Η συμμετοχή του Π.Α.Σ.Ο.Κ. στις διεργασίες στην αρμόδια προαναθεωρητική επιτροπή για τη συνταγματική Αναθεώρηση και για την αναθεώρηση του συγκεκριμένου άρθρου, με τη θετική στάση σε εκείνες τις διεργασίες της συντριπτικής πλειοψηφίας των Βουλευτών του Π.Α.Σ.Ο.Κ., ειδικά ως προς το θέμα αυτό, και τις επαναλαμβανόμενες σε κάθε ευκαιρία δηλώσεις του κ. Παπανδρέου, δημιούργησε -και ήταν λογικό αυτό- την αισιοδοξία ότι τελικά το θέμα αυτό θα έχει θετική κατάληξη.

Δυστυχώς ο Πρόεδρος του Π.Α.Σ.Ο.Κ., ξεπερνώντας για μία ακόμη φορά κάθε όριο ανευθυνότητας, με μοναδικό στόχο την αντιμετώπιση εσωκομματικών προβλημάτων και των προς το πρόσωπό του αμφισβητήσεων, αντί για το δρόμο της ευθύνης επέλεξε το δρόμο της άτακτης φυγής από το Κοινοβούλιο, περιφρονώντας τους ίδιους τους θεσμούς, αδιαφορώντας για το ότι η Αναθεώρηση του Συντάγματος αποτελεί μία κορυφαία για το δημοκρατικό μας πολίτευμα διαδικασία και παραγνωρίζοντας, όπως άλλωστε αποδείχθηκε, πως με την επιλογή του αυτή αυτογελοιοποιείται, αυτοεξευτελιζείται και αυτομαστιγώνεται. Θα πρέπει να σας θυμίσω ότι σε μία δημοσκόπηση που έγινε λίγες ώρες μετά την κατάθεση της πρότασης μομφής και τη σχετική ψηφοφορία, το 45% των ψηφοφόρων του Π.Α.Σ.Ο.Κ. διαφωνεί με την απόφαση του κόμματος αυτού να αποχωρήσει από τη διαδικασία της συνταγματικής Αναθεώρησης.

Εμείς προχωρούμε με σεβασμό στο Σύνταγμα και στους θεσμούς, με συνέπεια σ' αυτά που πιστεύουμε και προτείνουμε και με βαθιά την πεποίθηση ότι κάνουμε το χρέος μας απέναντι στον τόπο και στην κοινωνία. Η πρότασή μας για την αναθεώρηση του άρθρου 16 δεν περιορίζεται μόνο στην αναδιτύπωση

της παραγράφου 8 προς την κατεύθυνση της αποσαφήνισης ότι η παιδεία παραμένει δημόσιο αγαθό -γιατί αυτό δηλώνεται- που η παροχή του από μη δημόσιους φορείς γίνεται μόνο κατά παραχώρηση από το κράτος, πάντα με την αυστηρή εποπτεία της τήρησης των προϋποθέσεων και των προδιαγραφών που τίθενται από αυτό. Ο κ. Ταλιαδούρος περιέγραψε ποιες μπορεί να είναι -μέσα στα πλαίσια του εκτελεστικού νόμου- αυτές οι προδιαγραφές.

Προτείνεται και κάτι άλλο και αυτό δεν συζητήθηκε καθόλου. Είναι η κατάργηση στην παράγραφο 7 της φράσης «από το κράτος» για την επαγγελματική εκπαίδευση, προκειμένου να είναι συνταγματικά ανεκτή η παροχή της και από άλλους φορείς, πάντα υπό την εποπτεία του κράτους. Εδώ θα ήθελα να σας θυμίσω ότι σήμερα επαγγελματική εκπαίδευση στην Ελλάδα παρέχει πληθώρα ιδιωτών, χωρίς κανέναν έλεγχο. Και αυτό συνιστά μία μικρότερη, αναμφίβολα, αλλά σημαντική τομή στα εκπαιδευτικά μας πράγματα.

Το δεύτερο, όμως, και σημαντικότερο για εμένα είναι η πρόταση για συμπλήρωση του άρθρου 16 με καινούργια παράγραφο, που κατοχυρώνει συνταγματικά το σύστημα διασφάλισης της ποιότητας στην ανώτατη εκπαίδευση, δημόσια ή μη, σύμφωνα με τις απαιτήσεις του ευρωπαϊκού και του διεθνούς περιβάλλοντος. Η προσθήκη αυτή επιβεβαιώνει ότι εφεξής όλα τα πανεπιστήμια, δημόσια ή μη, θα ιδρύονται, θα λειτουργούν και θα ελέγχονται ποιοτικά με τους ίδιους ακριβώς κανόνες. Αυτό εξασφαλίζεται και συνταγματικά.

Τώρα, επανερχόμενος στην αναδιτύπωση της παραγράφου 8 του άρθρου 16, μέσω της οποίας δίνεται η δυνατότητα ίδρυσης και λειτουργίας μη κρατικών, μη κερδοσκοπικών πανεπιστημίων και στη χώρα μας από μη δημόσιους φορείς, δυνατότητα που θα δίνεται, όπως προανέφερα, κατά παραχώρηση από το κράτος, το οποίο θα θέτει συγκεκριμένους αυστηρούς κανόνες και αυστηρές προδιαγραφές για τον έλεγχο και την εποπτεία τους από το ίδιο, θα πρέπει να πούμε ότι για τα μη κρατικά πανεπιστήμια που θα ιδρυθούν, θα ισχύει ό,τι ακριβώς ισχύει με όλα τα ιδιωτικά σχολεία που λειτουργούν στη χώρα μας και στα οποία έστειλαν ή στέλνουν τα παιδιά τους και οι Βουλευτές του Π.Α.Σ.Ο.Κ. που απουσιάζουν σήμερα. Καλώς! Αυτή είναι η αλήθεια. Τα ιδιωτικά σχολεία, ως γνωστόν, λειτουργούν με τους ίδιους ακριβώς κανόνες με τους οποίους λειτουργούν και τα δημόσια. Τα ίδια αναλυτικά προγράμματα, τα ίδια βιβλία, οι ίδιες σχέσεις διδασκόντων-διδασκόμενων, οι ίδιοι κανόνες. Αυτό δεν πρέπει να το ξεχνάμε.

Κατά συνέπεια το ίδιο προβλέπεται να γίνει και με τα μη κρατικά πανεπιστήμια. Τα πανεπιστήμια αυτά θα λειτουργούν συμπληρωματικά -λέμε εμείς και αυτή είναι η πραγματικότητα- και όχι ανταγωνιστικά προς τα δημόσια. Θα αξιολογούνται μαζί με τα δημόσια, αυτό κατοχυρώνεται συνταγματικά με το ίδιο σύστημα αξιολόγησης, προκειμένου να διασφαλιστεί η ποιότητα των σπουδών που παρέχουν.

Από εκεί και πέρα, η ίδρυση και λειτουργία μη κρατικών πανεπιστημίων στη χώρα μας υπαγορεύεται από ορισμένα συγκεκριμένα γεγονότα, τα οποία κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει. Το πρώτο είναι ότι πανεπιστήμια μη κρατικά λειτουργούν σήμερα σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες. Συνεπώς δεν ανακαλύψαμε την πυρίτιδα!

Δεύτερον, από το ότι εξήντα πέντε χιλιάδες Ελληνόπουλα φοιτούν σήμερα για προπτυχιακές και μεταπτυχιακές σπουδές, κυρίως σε μη κρατικά πανεπιστήμια του εξωτερικού, με ό,τι συνεπάγεται αυτό σε συνάλλαγμα, σε διαρροή πολύτιμων εγκεφάλων, γιατί πολλά από τα παιδιά αυτά δεν επιστρέφουν στη χώρα μας και αυτό είναι πάρα πολύ κακό, θυμίζοντάς σας ότι σύμφωνα με στοιχεία του Ο.Ο.Σ.Α., η Ελλάδα είναι παγκόσμια πρωταθλήτρια σε εξαγωγή φοιτητών για σπουδές προπτυχιακές και μεταπτυχιακές σε πανεπιστήμια χωρών του εξωτερικού, πολλά εκ των οποίων είναι και αμφίβολου ποιότητας.

Τρίτον, από το γεγονός ότι στη χώρα μας λειτουργούν, εδώ και πάρα πολλά χρόνια, δεκάδες κολεγίων και κέντρων ελευθέρων σπουδών, τα περισσότερα των οποίων σε συνεργασία με πανεπιστήμια του εξωτερικού, μέσω του συστήματος δικαιόχρησης (Franchising), δίνουν πτυχία, τα οποία μαζί με τα επαγ-

γελματικά δικαιώματα, σύμφωνα με την οδηγία 36/2004 και σχετικές αποφάσεις των ευρωπαϊκών δικαστηρίων, είτε θέλουμε είτε δεν θέλουμε, θα αναγνωρίζονται και από τη δική μας χώρα μέσα στο 2007. Και ερωτώ: Αυτοί που δεν θέλουν τα μη κρατικά πανεπιστήμια, τι θέλουν, να λειτουργούν, όπως λειτουργούν αυτά τα ιδρύματα, αυτά τα κολέγια, χωρίς κανένα έλεγχο; Θυμίζω ότι λειτουργούν με άδειες που παίρνουν από τις νομαρχίες και το Υπουργείο Εμπορίου, χωρίς κανέναν έλεγχο. Αυτά θα συνεχίσουν να λειτουργούν. Επομένως δεν θέλουμε τα πανεπιστήμια, αλλά θέλουμε τα κολέγια και τα συγκεκριμένα κέντρα ελευθέρων σπουδών.

Τελειώνοντας, να πω ότι για εμάς η αναθεώρηση του άρθρου 16 αποτελεί μια πολύ σημαντική αναγκαιότητα, αλλά θα πρέπει να πούμε ότι για εμάς κύριο στόχο αποτελεί η αναβάθμιση του δημόσιου πανεπιστημίου, κάτι που κανείς δεν θέλει να αντιληφθεί. Αυτή την αναγκαιότητα εξυπηρετεί το προσχέδιο διαλόγου που συζητείται, εδώ και μήνες ολόκληρους, αρχικά στο Ε.Σ.Υ.Π., τους τελευταίους επτά-οκτώ μήνες στη Διαρκή Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων της Βουλής, της οποίας έχω την τιμή να είμαι Πρόεδρος. Γίνεται μια τίτνια προσπάθεια με στόχο πραγματικά, μέσα από τα διαλαμβανόμενα σε αυτήν την πρόταση, τις προτάσεις που διατυπώνονται απ' όλους όσους προσεκλήθησαν από τη χώρα και το εξωτερικό, να διαμορφωθεί ένα καινούργιο πλαίσιο για μια καλύτερη λειτουργία του δημόσιου πανεπιστημίου.

Με τις σκέψεις αυτές, είναι προφανές, ότι υπερψηφίζω και το άρθρο 16, αλλά και τα υπόλοιπα που περιλαμβάνονται στην ενότητα που σήμερα συζητείται.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Ευχαριστούμε, κύριε Σπηλιόπουλε.

Ο κ. Τζέκης έχει το λόγο.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΖΕΚΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι Βουλευτές, βέβαια το ΠΑ.ΣΟ.Κ. έχει επιλέξει την τακτική του να απουσιάζει σήμερα, αλλά και από την πτέρυγα εδώ της Πλειοψηφίας βλέπουμε πολλά άδεια έδρανα και γι' αυτό δεν χρειάζονται και πολλές κουβέντες, ότι είναι κορυφαία στιγμή η αναθεωρητική εδώ συζήτηση κ.λπ.. Από την απουσία μάλλον και της Πλειοψηφίας φαίνεται πώς αντιμετωπίζεται και αυτό ακόμη το αστικό το Σύνταγμα.

Κύριε Πρόεδρε, πολλά έχουν ακουστεί για το άρθρο 16 και μάλιστα και σήμερα ακούσαμε και από τους Υπουργούς και από τους συναδέλφους εδώ της Πλειοψηφίας πώς ό,τι ήταν να δώσει αυτό το εκπαιδευτικό σύστημα, το έδωσε. Κατάλοιπο μετεμφυλιακό έλεγε η Αξιωματική Αντιπολίτευση, ότι τα πανεπιστήμιά μας υστερούν έναντι της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των Ηνωμένων Πολιτειών, ότι ευθύνεται το άσυλο, ότι ευθύνεται το κατεστημένο των καθηγητών, ότι έχουμε τα κολέγια, έχουμε τα εκπαιδευτήρια ελευθέρων σπουδών, έχουμε τα Ι.Ε.Κ., άρα, δηλαδή, υπάρχει σε άλλες βαθμίδες και ιδιωτική επιχειρηματική δραστηριότητα. Ναι, υπάρχει στις άλλες βαθμίδες η επιχειρηματική δραστηριότητα, αλλά το Κομμουνιστικό Κόμματος Ελλάδας είχε διαφωνήσει και διαφωνεί, γιατί είναι υπέρ της ενιαίας δημόσιας εκπαίδευσης σε όλες τις βαθμίδες. Εσείς, λοιπόν, που διακυβερνήσατε τη χώρα, εναλλαγή ο ένας στον άλλον τόσα χρόνια, εσείς έχετε επιφέρει και την επιχειρηματική δραστηριότητα στις άλλες βαθμίδες. Και ξεκαθαρίζουμε από την αρχή εμείς ότι δεν υποστηρίζουμε το εκπαιδευτικό σύστημα που υπάρχει και είναι δημιουργήμα σας. Απεναντίας, αγωνιστήκαμε με το λαό και αγωνιζόμαστε με το λαό για ουσιαστικές μεταρρυθμίσεις, που θα έχουν όμως στόχο την ουσιαστική αναβάθμιση της αποκλειστικής, δημόσιας και δωρεάν ενιαίας εκπαίδευσης. Γιατί; Διότι θεωρούμε την παιδεία, ως κοινωνικό αγαθό και όχι ως εμπόρευμα που το αντιμετωπίζει η σημερινή Κυβέρνηση, όπως και οι προηγούμενες.

Εδώ είναι υποκριτικό να λέτε και να επισημαίνετε την κατάσταση που υπάρχει όταν, αν κοιτάξει ο ένας τον άλλο μεταξύ σας, θα δείτε και ποιος είναι υπεύθυνος. Μας ακούει και ο ελληνικός λαός και τον εμπαίζετε. Εσείς, δεν διακυβερνήσατε τη χώρα σε όλα αυτά μετά τη Μεταπολίτευση, εναλλαγή ο ένας με

τον άλλο; Και ζητάτε ευθύνες από τον ίδιο το λαό; Θα πω όμως γιατί επισημαίνετε όλα αυτά, προκειμένου να περάσουν τα σχέδια τα οποία έχετε.

Έτσι λοιπόν, πιστεύουμε ότι η πρότασή σας για την αλλαγή του Συντάγματος -και ιδίως για να απαλειφθεί η διάταξη που απαγορεύει τα ιδιωτικά εκπαιδευτικά ιδρύματα στην τριτοβάθμια εκπαίδευση- είναι η προσαρμογή σας προς τις αποφάσεις που παίρνονται στην Ευρωπαϊκή Ένωση, στην οποία συμμετέχετε, συνδιαμορφώνετε και εκτελείτε. Έτσι, η Ευρωσυνθήκη, την οποία ψηφίσατε μαζί με το ΠΑ.ΣΟ.Κ., τι λέει στο άρθρο 74; Δωρεάν μόνο -χωρίς να αναφέρει και δημόσια- είναι η υποχρεωτική εκπαίδευση. Αν ανατρέξετε και στο χάρτη θεμελιωδών δικαιωμάτων, άρθρο 14, θα δείτε ότι αφήνουν ελεύθερη την επιχειρηματική δραστηριότητα σε όλες τις βαθμίδες. Εάν ανατρέξουμε σε αυτά που είπαν και οι προηγούμενοι σύντροφοί μας, που μίλησαν για την Μπολόνια, για τη Λισαβόνα, είναι ο πραγματικός στόχος, να παραδώσετε και την ανώτατη εκπαίδευση στην επιχειρηματική δραστηριότητα.

Μάλιστα επικαλείστε ότι δεν υπάρχει δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση. Βεβαίως, αυτό που αναφέρθηκε πριν από λίγο, ότι είναι 4,5 δισεκατομμύρια αυτά τα οποία δίνουν οι λαϊκές εργατικές οικογένειες από την τσέπη τους, είναι γιατί εσείς έχετε επιλέξει αυτό το σύστημα που υπάρχει και σήμερα. Αυτή η παραπαιδεία που υπάρχει είναι δημιουργήμα δικό σας, για να πληρώνουν οι λαϊκές εργατικές οικογένειες. Γιατί, η πρώτη και η δεύτερη βαθμίδα είναι ένα απέραντο εξεταστικό κέντρο, προκειμένου να πάει στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Έτσι, συνεργείστε στο να υπάρχουν τα φροντιστήρια, που πραγματικά απομυζούν τον κόπο και το μόχθο της ελληνικής οικογένειας. Γι' αυτό, αφήστε αυτά που λέτε. Ακούσαμε και τον εισηγητή, τώρα, να αναφέρεται στη εργατική και λαϊκή οικογένεια και στην αγροτική. Εμ, τόσα χρόνια τι κάνατε; Εσείς δεν τα δημιουργήσατε;

Έτσι, λοιπόν, πού στοχεύετε; Στοχεύετε όχι μόνο στην ίδρυση των ιδιωτικών πανεπιστημίων, αλλά ο κύριος στόχος είναι η λειτουργία των δημοσίων πανεπιστημίων με καθαρά ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια. Μάλιστα, έχω μπροστά μου το προσχέδιο που έδωσε η Κυβέρνηση. Ξέρετε τι λέτε στο άρθρο 1; Αποστολή των Α.Ε.Ι.. Η ανώτατη εκπαίδευση παρέχεται από τα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα και δεν αναφέρεται αυτό που λέει μέσα το Σύνταγμα, ότι παρέχεται αποκλειστικά από ιδρύματα νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, με πλήρη αυτοδιοίκηση. Αυτό σημαίνει ότι απαγορεύεται η επιχειρηματική δραστηριότητα.

Τι ετοιμάζετε να κάνετε για τους εργαζόμενους των φτωχών λαϊκών στρωμάτων; Ξέρετε τι λέτε; Ανταποδοτικές υποτροφίες. Που σημαίνει, δηλαδή, ότι «ναι, έλα εδώ εσύ που φοιτάς, έλα να δουλέψεις με μερική απασχόληση στις υπηρεσίες μέχρι σαράντα ώρες μηνιαία». Εμείς, όμως, το φοιτητή τον θέλουμε αποκλειστικά να είναι στο πανεπιστήμιο για να αποκτήσει τη γνώση, για να συμμετέχει στην έρευνα, να συμμετέχει στη ζωή της εκπαίδευσης, στη ζωή της κοινωνίας, στη ζωή του πολιτισμού, σε όλα.

Παρακάτω, τι λέτε; Για τους φτωχούς φοιτητές και φοιτήτριες, δίνουμε και άτοκα δάνεια. Ομολογείτε έτσι ότι δεν υπάρχει καμία δημόσια και δωρεάν παιδεία.

Έτσι, λοιπόν, πιστεύουμε ότι η αναφορά μας ότι αυτό γίνεται και στη Ευρωπαϊκή Ένωση, γίνεται σκοπίμως. Και δεν λέτε το εξής: Ότι εκεί όχι μόνο τα ιδιωτικά αλλά και τα δημόσια πανεπιστήμια έχουν επιβάλει τα διδάκτρα. Ότι εκεί υπάρχει η κατηγοριοποίηση και η διαβάθμιση των πανεπιστημίων. Που τι σημαίνει αυτό; Ότι ανάλογα με το βαλάντιό του ο καθένας επιλέγει και το πανεπιστήμιο. Δηλαδή, εκεί μπαίνουν ταξικοί φραγμοί, ταξικοί φραγμοί και εδώ προς τα εργατικά και λαϊκά στρώματα.

Και βέβαια, το άσυλο δεν αναφέρεται τυχαία και από τη σημερινή Κυβέρνηση αλλά και από την Αξιωματική Αντιπολίτευση, η οποία μπορεί να απουσιάζει, αλλά δίνει βροντερό παρόν έξω από τη Βουλή, μέσα από συνεντεύξεις του Αρχηγού που λέει ότι είναι αναχρονιστικό το σύστημα στα πανεπιστήμια, ότι έχει επικρατήσει μετεμφυλιακό καθεστώς πλέον στα πανεπιστήμια και άρα πρέπει να συμφωνήσουμε στην αναθεώρηση του άρθρου 16 και στην ιδιωτικοποίηση των πάντων ή στις δηλώσεις

των στελεχών που κάνουν για το άσυλο, ότι πρέπει πλέον να μπει μέσα η Αστυνομία.

Δίνει ένα βροντερό «παρών» στην αναθεώρηση του άρθρου 16 συμφωνώντας πλήρως με την πρόταση της Νέας Δημοκρατίας. Και βέβαια το άσυλο έχει κατακτηθεί με αγώνες και δεν θα το πάρете τόσο εύκολα πίσω. Πολλές απειλές δέχθηκε το λαϊκό κίνημα, πολλοί ήθελαν με αυταρχικότητα να καταργήσουν δημοκρατικά δικαιώματα, αλλά μπροστά στην κινητοποίηση του λαϊκού κινήματος και στη διεκδίκησή του πολλοί έκαναν πίσω, όπως θα κάνατε και εσείς.

Και βέβαια το δεύτερο επιχείρημα είναι ότι έχουμε μεγάλη μετανάστευση. Και βεβαίως. Αλλά τι λέτε; Λέτε, ότι ας έλθουν αυτοί οι πενήντα-εβδομήντα χιλιάδες, αλλά συγχρόνως και οι άλλοι τριακόσιες χιλιάδες ας πληρώσουν τα διδάκτρα που έτσι κι αλλιώς θα μπουκ στα ιδιωτικά αλλά και στα δημόσια πανεπιστήμια.

Πιστεύουμε δηλαδή ότι αυτές οι μεταρρυθμίσεις που υποσχεστε στον ελληνικό λαό δεν θα επιφέρουν μεταρρυθμίσεις προς όφελος του λαού. Είναι μεταρρυθμίσεις βαθιά ταξικές και εμείς αυτό το τονίζουμε.

Κύριε Πρόεδρε, μία κουβέντα μόνο για το άρθρο 14, για το «Βασικό Μέτοχο». Αποδεικνύεται και εδώ ότι δεν υπάρχει Σύνταγμα. Υπάρχει η Ευρωπαϊκή Ένωση που γράφει στα παλιά της τα παπούτσια τα εθνικά Συντάγματα. Και εμείς είχαμε ψηφίσει το «Βασικό Μέτοχο» και δεν τολμά κανείς από εσάς όλους να υπερασπιστεί το ελληνικό Σύνταγμα που ψηφίσαμε εδώ μέσα, που ψηφίσατε δηλαδή. Γιατί έρχεται η Ευρωπαϊκή Ένωση, έρχονται οι μεγάλοι επιχειρηματικοί όμιλοι και σας λένε ότι δεν έχετε κανένα δικαίωμα να βάλετε φραγμό στην ιδιοκτησία των Μ.Μ.Ε., ηλεκτρονικών ή όχι. Γιατί; Γιατί θέλουν μέσα από εκεί να περάσουν την κυρίαρχη πολιτική άποψη, αποκλείοντας την κάθε αντίθετη φωνή, προκειμένου να χειραγωγήσουν την κοινή γνώμη, για να δεχθούν την μεγαλύτερη εκμετάλλευση από τους επιχειρηματικούς ομίλους που έχουν μαζέψει στα χέρια τους, ραδιόφωνα, τηλεοράσεις, εφημερίδες. Δεν ακούσαμε όμως εκεί να πείτε τίποτε. Και πώς να πείτε; Το πολιτικό προσωπικό είστε, που ικανοποιεί σήμερα ό,τι ικανοποιούσε και χθες το Π.Α.Σ.Ο.Κ. στις ορέξεις και τις διεκδικήσεις του μεγάλου επιχειρηματικού κεφαλαίου.

Και κλείνουμε με αυτό. Εμείς απευθυνόμαστε στον ελληνικό λαό και του λέμε ότι είναι η ώρα των κοινωνικών αγώνων. Και επαναλαμβάνουμε για μια ακόμη φορά πότε θα γίνουν και οι εκλογές, να θυμηθούν ότι στην εναλλαγή της διακυβέρνησης της χώρας που έχουν Νέα Δημοκρατία και Π.Α.Σ.Ο.Κ., έχουν συσσωρεύσει πολλά δεινά στην πλάτη του λαού, ότι είναι η ώρα και να τους καταψηφίσουν και να ενισχύσουν το Κ.Κ.Ε., που με πολιτική συνέπεια και μέσα σε αυτήν την Αίθουσα -αλλά ιδίως εκτός Αιθούσης- βάζει μπροστά τα συμφέροντα του λαού, απέναντι στα συμφέροντα των αντιπάλων που είναι οι μεγάλοι επιχειρηματικοί όμιλοι.

Ευχαριστώ πολύ, κύριε Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Ο κύριος Ιωαννίδης έχει το λόγο.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ: Ευχαριστώ κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ξεκινάμε τη συζήτηση για την Αναθεώρηση του Συντάγματος και λυπάμαι ειλικρινά που αυτή η κορυφαία κοινοβουλευτική διαδικασία γίνεται χωρίς τους συναδέλφους της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης. Και λέω «λυπάμαι» γιατί συζητάμε άρθρα του Συντάγματος που απασχολούν την κοινή γνώμη, που έχουν απασχολήσει την επικαιρότητα και άρα οφείλουμε όλοι μας, διά του θεσμικού ρόλου που έχουμε, να τοποθετηθούμε και να απαντήσουμε στους προβληματισμούς της ελληνικής κοινωνίας.

Αναφέρομαι μεταξύ άλλων στο άρθρο 16, για το οποίο θα μιλήσω παρακάτω και στο οποίο υπήρχε πρόταση του Π.Α.Σ.Ο.Κ., ώστε να τροποποιηθεί.

Για λόγους οικονομίας θα ήθελα να σταθώ κυρίως στα άρθρα 3, 13 και 16.

Σε ό,τι αφορά τα άρθρα που ρυθμίζουν τη σχέση Εκκλησίας και Πολιτείας, κατ' αρχάς να θυμίσω πως στην τελευταία Αναθεώρηση του 2001 η διάταξη αυτή δεν είχε κριθεί καν αναθεω-

ρητέα. Εμείς παραμένουμε σταθεροί στις θέσεις μας. Ο ρόλος των δύο αυτών θεσμών είναι σαφώς διακριτός και σαφώς οριοθετημένος.

Το Κ.Κ.Ε. είναι σαφές και συνεπές με την ιδεολογία του. Επιθυμεί το σαφή και πλήρη διαχωρισμό της Εκκλησίας από το Κράτος. Η Αξιωματική Αντιπολίτευση αντίθετα, κάθε άλλο παρά σαφής είναι στην πρότασή της. Ζητά μια εννοιολογική αποσαφήνιση των σχέσεων Εκκλησίας και Κράτους, μια αποσαφήνιση που κατά τη γνώμη μου κινδυνεύει να δημιουργήσει σύγχυση σε κάτι που στο Σύνταγμά μας καθίσταται απολύτως σαφές.

Με την επιλογή αυτή της ενδιάμεσης φρασεολογίας, το Π.Α.Σ.Ο.Κ. αποφεύγει μεν το πολιτικό κόστος μιας ξεκάθαρης θέσης υπέρ του χωρισμού Εκκλησίας και Κράτους -αν τελικώς αυτό είναι που θέλει, γιατί στην επιτροπή μόνο ο κ. Κοσμίδης το τόνισε- διακινδυνεύουμε, όμως, να ανακινήσουμε ένα θέμα που μπορεί να διχάσει το λαό, κινδυνεύει να χωρίσει τους ανθρώπους στους υπέρ και στους κατά.

Ο όρος άλλωστε της επικρατούσας θρησκείας που χρησιμοποιείται στο Σύνταγμά μας δεν έχει την έννοια της επίσημης θρησκείας, όπως ελέγχθη εδώ από τους συναδέλφους της Αντιπολίτευσης. Δεν σημαίνει πως η ορθόδοξη θρησκεία ασκεί κάποιου είδους εξουσία έναντι των άλλων θρησκειών. Κάθε άλλο μάλιστα, βάσει του Συντάγματος, δεδομένου πως η θρησκευτική συνείδηση και η αναγνώριση των γνωστών θρησκειών είναι συνταγματικά κατοχυρωμένες από το άρθρο 13. Ωστόσο, μέσω της έννοιας «επικρατούσα θρησκεία» αποτυπώνεται η ελληνική πραγματικότητα, καθώς είναι δεδομένο πως η χριστιανική θρησκεία είναι η θρησκεία της πλειονότητας του ελληνικού λαού και ως εκ τούτου η επικρατέστερη. Γιατί κάθε φορά μιλάτε για το λαό και λέτε τι θέλει ο λαός, αλλά σ' αυτό το θέμα ξεχνάτε τι θέλει ο λαός και πάτε με τη μειοψηφία. Και η δημοκρατία λέει ότι δεν μπορεί η μειοψηφία να επιβάλλει την άποψη στην πλειοψηφία. Να μην παραγνωρίζουμε την έννοια αυτή, δεδομένου ότι η ιστορία του ελληνικού έθνους είναι άρρηκτα και διαχρονικά συνδεδεμένη με την Εκκλησία μας.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΖΕΚΗΣ: Να μη δίνει το μισθό του, για να να σπουδάσει το παιδί του σε άλλη πόλη. Αυτό θέλει ο λαός.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Αφήστε τώρα τι θέλει ο λαός. Εκφράζεται ο λαός. Αφήστε τον να πει τα δικά του.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ: Μπορεί να απαντήσει, αλλά κρατείστε μου το χρόνο. Δεν έχω πρόβλημα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Όχι, κύριε συνάδελφε. Θα πιάσουμε ψιλή κουβέντα για το Σύνταγμα; Προχωρήστε.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ: Ευθέως, λοιπόν, λέω πως κατά την άποψή μου δεν χρειάζεται αναθεώρηση του άρθρου 3. Σε οποιαδήποτε επί μέρους ζητήματα υπάρχουν που εκκρεμούν και χρειάζονται ρύθμιση, αυτή η ρύθμιση μπορεί να γίνει μέσα από κοινές απλές νομοθετικές πρωτοβουλίες. Χαρακτηριστικά αναφέρω τη διακομματική τροπολογία για την αποτέφρωση των νεκρών, για τον όρκο που δίνεται στην τιμή, για τον πολιτικό γάμο. Όπως εμείς σεβόμαστε εμάς που θέλετε εσείς και τα έχουμε, έτσι και εσείς θα σέβεστε εμάς, αν θέλουμε να ορκιστούμε στο Ευαγγέλιο, γιατί εμείς λέμε «εκ Θεού άρξασθαι», τη στιγμή που εγώ σέβομαι και αυτόν που δεν το λέει. Άρα, όπως εμείς σεβόμαστε τη διαφορετικότητα της άποψης, κατά τον ίδιο τρόπο θα πρέπει να σέβεστε και εσείς εμάς.

Όσο για το χωρισμό Κράτους-Εκκλησίας, αν εννοείτε ότι η Εκκλησία, που είναι ένα νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου, το οποίο είναι εκτός των ορίων του δημοσίου βίου και γι' αυτόν το λόγο ακριβώς δεν έχει λόγο στα δημόσια πράγματα, πρέπει να γίνει νομικό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου, αν εννοείτε αυτό σαν χωρισμό -γιατί λέτε χωρισμός, αλλά δεν λέτε πώς θα γίνει- σημαίνει ότι θέλετε να διαλύσετε την Εκκλησία και λυπάμαι, γιατί υπάρχουν οι απλοί παπάδες -για να μην παίρνουμε αυτούς που δεν είναι εντάξει- οι οποίοι είναι εργαζόμενοι. Ενδιαφέρεστε για όλους τους εργαζόμενους και αυτοί είναι εργαζόμενοι του ελληνικού λαού. Μιλάτε συνεχώς για τους εργαζόμενους του ελληνικού λαού και αυτούς, που είναι χαμηλόμισθοι εργαζόμενοι, ξαφνικά τους ξεχνάτε.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΖΕΚΗΣ: Οι μόνοι που τους υπερασπίζονται είμα-

στε εμείς, γιατί εσείς είστε με τους μητροπολίτες.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ: Άρα, λοιπόν, τι εννοείτε, όταν λέτε χωρισμό Κράτους-Εκκλησίας;

Δύο λόγια τώρα για την κατάργηση της απαγόρευσης του προσηλυτισμού, που ζητά το Π.Α.Σ.Ο.Κ.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΖΕΚΗΣ: Οι μόνοι που τους υπερασπίζονται...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Κύριε Τζέκη, σας παρακαλώ πολύ. Λογοκρισία θα κάνουμε;

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΖΕΚΗΣ: Όταν βάζει λόγια που λέει το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας...

ΙΩΑΝΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ: Εγώ λέω όπως λέτε εσείς. Εσείς βάζετε λόγια που λέμε εμείς για το πανεπιστήμιο. Τα λέτε εσείς και εμείς λέμε αυτά που πιστεύουμε ότι λέτε.

Τονίσαμε στην επιτροπή ότι από μόνος του ο όρος «προσηλυτισμός» ενέχει το στοιχείο της προπαγανδιστικής τακτικής. Ενέχει σε κάθε περίπτωση το στοιχείο μιας αθέμιτης τακτικής και προσπάθειας, για να μετατραπεί το θρησκευτικό αίσθημα ενός ανθρώπου υπέρ της αποδοχής κάποιου άλλου δόγματος. Δεν είναι δυνατόν, λοιπόν, να επιτρέψουμε κάτι τέτοιο. Πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικοί, όταν στο όνομα της ελεύθερης διαπάλης και διακίνησης ιδεών κινδυνεύουμε να αφήσουμε έδαφος για την άσκηση τακτικών και πρακτικών που είναι αθέμιτες.

Όσο για το ν. 1672 του 1939, να μην ψηφίστηκε από ένα καθεστώς δικτατορικό, υπάρχει όμως όλος ο απαραίτητος κοινοβουλευτικός χρόνος. Πέρασαν πολλές κυβερνήσεις, οι οποίες όχι μόνο δεν θέλησαν, παρά τις επανειλημμένες πιέσεις, να τον καταργήσουν, αλλά διατήρησαν την απαγόρευση του προσηλυτισμού στο Σύνταγμα. Η απαγόρευση, λοιπόν, αυτή έχει σκοπό να προστατεύεται από ανέντιμες και ανήλικες προσπάθειες τη συνεπίδραση κάθε ανθρώπου, το άσυλο αυτό, στο οποίο μόνο ο Θεός επιτρέπεται να εισέλθει και αυτό, εφόσον του το επιτρέπει ο ίδιος ο άνθρωπος.

Θα ήθελα, λοιπόν, κλείνοντας, να μιλήσω για το άρθρο 16, για το οποίο έχει γίνει τόσοσ θόρυβος. Διερωτώμαι πώς είναι δυνατόν ένα τόσο αυτονόητο άρθρο να έχει προξενήσει όλη αυτήν τη συζήτηση. Δεν έχω καμία διάθεση να υποβαθμίσω τον ενδεχόμενο προβληματισμό μέρους της κοινής γνώμης, όμως η πραγματικότητα είναι πως η ποιότητα των δημοσίων πανεπιστημίων ούτε διακυβεύεται με την τυχόν ίδρυση μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα πανεπιστημίων ούτε βέβαια η ίδρυσή τους είναι εγγύηση για την αναβάθμιση της δημόσιας τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Και τα τέσσερα κόμματα της Βουλής παραδέχθηκαν ότι δεν λειτουργεί καλά η τριτοβάθμια εκπαίδευση και χρειάζεται αλλαγές.

Η Ελλάδα, λοιπόν, είναι η μοναδική ευρωπαϊκή χώρα, στην οποία το δημόσιο έχει το μονοπώλιο της ανώτατης εκπαίδευσης. Παντού στην Ευρώπη συνυπάρχουν τα δημόσια με τα ιδιωτικά πανεπιστήμια και απόδειξη ότι δεν έχει ανάγκη το δημόσιο πανεπιστήμιο από το ιδιωτικό είναι ότι στα διακόσια πρώτα πανεπιστήμια της Ευρώπης δεν υπάρχει ούτε ένα ιδιωτικό. Σε όλες τις χώρες υπάρχουν ιδιωτικά πανεπιστήμια. Δεν μπόρεσαν να χτυπήσουν το δημόσιο, το αναβάθμισαν και στα πρώτα διακόσια είναι μόνο δημόσια πανεπιστήμια. Στην Αμερική στα πρώτα διακόσια είναι μόνο πέντε, εκ των οποίων πέντε δεν είναι πρωτοκλασάτα.

Αυτό, λοιπόν, που λέτε ότι είναι εις βάρος του δημοσίου είναι λάθος. Και απορώ με τους αγώνες που κάνετε, γιατί δεν κάνετε αυτούς τους αγώνες για τα κέντρα ελευθέρων σπουδών, που τόσο χρόνια υπάρχουν, από τα οποία διά μέσου ξένων κολεγίων παίρνουν οι νέοι τα χαρτιά ότι έχουν τελειώσει την τριτοβάθμια εκπαίδευση. Δεν βλέπω να κάνετε αγώνες για το ότι ένας καθηγητής...

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΖΕΚΗΣ: Είσαι νέος στην πολιτική και δεν τα έχεις δει!

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Σας παρακαλώ! Εσάς δεν σας διέκοψε κανείς.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ: ...επί ένα εξάμηνο δεν έχει πάει στην Αίθουσά του, δεν τον έχουν δει οι φοιτητές! Αυτό, λοιπόν, μείνει τη δημόσια παιδεία, την τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Και όσο δε για το ποσοστό του Α.Ε.Π. στην Ελλάδα, το 1,3% του Α.Ε.Π. πηγαίνει στην ανώτατη εκπαίδευση. Είναι το μεγαλύ-

τερο ποσοστό που δίνεται.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΖΕΚΗΣ: Το 5%.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ: Το 5% είναι για όλη την παιδεία. Εδώ μιλάμε για την τριτοβάθμια. Δεν βλέπω, λοιπόν, να μιλάτε για τη δευτεροβάθμια και πρωτοβάθμια. Άρα, λοιπόν, εσείς συμφωνείτε εξήντα πέντε χιλιάδες άτομα να πάνε στα Σκόπια, στο αμερικάνικο πανεπιστήμιο που υπάρχει εκεί, για να έρθουν μετά εδώ, αλλά όχι να υπάρχει ένα σχολείο εδώ, ώστε τα παιδιά να μένουν στον τόπο τους. Επομένως έχει πολύ μεγάλη σχέση...

ΑΣΗΜΙΝΑ ΞΗΡΟΤΥΡΗ-ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΑΡΗ:(Δεν ακούστηκε)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Σας παρακαλώ! Απαγορεύουμε τη μία φωνή, δεν θα κάνουμε τώρα ντουέτο!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ: Όταν μιλάτε για δωρεάν παιδεία, θα βάζετε τα 2,4 δισεκατομμύρια ευρώ που ξοδεύονται στην Ελλάδα κάθε χρόνο για την παραπαιδεία. Αυτοί οι οποίοι αντιδρούν είναι οι πρώτοι οι οποίοι κερδίζουν απ' αυτήν την ιστορία. Άρα, λοιπόν, εμείς που είμαστε υπέρ των οικονομικά ασθενεστερών πράγματι, θα πρέπει να δούμε ποιους ευνοεί αυτή η κατάσταση και τελικά ευνοεί αυτούς που δεν έχουν τα μεγάλα εισοδήματα. Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Ευχαριστώ πολύ, κύριε Ιωαννίδη. Ζωντανέψατε λίγο τη συζήτηση!

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΖΕΚΗΣ: Εσύ που φιλάς το χέρι του μητροπολίτη, δεν έχεις καμία σχέση με τους παπάδες!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ: Ο Άγγελος είναι θεοσεβούμενος πραγματικά!

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Τώρα, εγώ καταλαβαίνω ότι ο καθένας επιχειρεί να δει ποιος έχει περισσότερη σχέση με τους παπάδες!

Το λόγο έχει ο κ. Λυκουρέντζος.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΥΚΟΥΡΕΝΤΖΟΣ: Κύριε Πρόεδρε, κύριε Υπουργέ, κύριες και κύριοι συνάδελφοι, θα συνεισφέρω στους προβληματισμούς σας, αναφερόμενος με τη σειρά μου στο άρθρο 3 και στο άρθρο 13, παρ' ό,τι δεν συμπεριλαμβάνονται στην πρόταση Αναθεώρησης Συντάγματος της Νέας Δημοκρατίας.

Ανεξαρτήτως των θρησκευτικών πεποιθήσεων της καθημέρας και του καθενός, είναι αδιαμφισβήτητο ότι οι έννοιες Ελληνισμός και Ορθοδοξία είναι συνταυτισμένες. Υπάρχει η μακρά διαδρομή του ελληνικού λαού, η οποία είναι επηρεασμένη από τις αξίες, από το περιεχόμενο της ορθόδοξης πίστης και ταυτοχρόνως η ίδια η Εκκλησία έχει συνδέσει τη μακράννη πορεία της με μεγάλες στιγμές του Ελληνισμού. Με αυτά όλα πορευόμαστε και εμείς. Έτσι αποκτήσαμε τη δική μας πολιτική εμπειρία και τις εμπειρίες της δικής μας κοινωνικοποίησης. Ενδεχομένως, έχουμε ταυτιστεί με θρύλους, με μύθους, αλλά με παραδόσεις οπωσδήποτε. Έχουμε ταυτιστεί με αυτό που αποτελεί την ταυτότητα του ελληνικού λαού.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΧΟΥΡΜΟΥΖΙΑΔΗΣ: Και με το Ρήγα και τον Κοραή είμαστε, κύριε Πρόεδρε, κουβέντα όμως!

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΥΚΟΥΡΕΝΤΖΟΣ: Έχουμε δεχθεί τα διδάγματα και τα συμπεράσματα της ελληνικής ιστορίας και είναι ελεύθερος ο καθένας να αξιολογεί από τη δική του ιδεολογική, πολιτική σκοπιά.

Πηγαίνει πάρα πολύ να θέλουμε να κατεδαφίσουμε στη σύγχρονη εποχή ό,τι διατήρησε τη συνοχή του ελληνικού λαού, ό,τι προσέδωσε ολότητα και σοβαρή ενότητα στην κοινωνία στο αξιακό πεδίο, στο πεδίο της αποδοχής ιδανικών, ηθικών αξιών, ηθικών αρχών. Δέχομαι, λοιπόν, αυτήν την ταύτιση και θεωρώ ότι είναι πολύ φιλελεύθερα τα άρθρα 3 και 13. Επιτρέπουν πρώτα απ' όλα στον καθένα να διατηρεί τις δικές του απόψεις για την Ορθοδοξία. Επιτρέπουν σε όποιον θρησκευτεί σε διαφορετικό δόγμα να είναι ελεύθερος να το πράξει. Δεν έχουμε, λοιπόν, κανένα λόγο να προχωρήσουμε στην αποδοχή αναθεώρησης αυτών των άρθρων. Ούτε δείγμα προοδευτισμού ούτε δείγμα περισσότέρου φιλελευθερισμού ούτε καμία ανάγκη άλλη έχει ο ελληνικός λαός να αποδείξει την ανοχή του απέναντι σε όλες τις ιδέες, σε όλες τις θρησκείες. Δεν έχουμε καμία χρεία άλλου αποδεικτικού πιστοποιητικού. Η ίδια η διαδρομή, ο ίδιος ο σεβασμός απέναντι στη διαφορετική άποψη, απέναντι στις διαφορετικές θρησκείες μάς δίνει το δικαίωμα να υπερη-

φανευόμαστε κατ' αυτόν τον τρόπο.

Έρχομαι στο άρθρο 14. Η διαφάνεια επιζητείται από παντού. Διαφάνεια, κοινοτοποίηση των σχέσεων διαπλοκής, υπεράσπιση του δικαίωματος, το οποίο έχει η ελληνική πολιτεία, η ελληνική Βουλή να ορίζει τους κανόνες και οι πολιτικές δυνάμεις της χώρας να έχουν την πρωτοβουλία στις πολιτικές εξελίξεις. Η ψήφος του ελληνικού λαού να κατευθύνεται ανεπηρέαστη προς εκείνους τους οποίους επιθυμεί να τον εκπροσωπήσουν και τελικά να τον κυβερνήσουν.

Αποψη, λοιπόν, της Νέας Δημοκρατίας είναι να θωρακιστεί η δημοκρατία. Να είναι πράγματι πρωταγωνιστής ο πολιτικός κόσμος, οι πολιτικές δυνάμεις, να έχει την πρωτοβουλία των κινήσεων η ελληνική πολιτεία, η πολιτική και ο πολιτικός κόσμος. Να μην υπάρχουν εξωθεσμικά κέντρα αποφάσεων, τα οποία θα υπαγορεύουν αποφάσεις, θα υπαγορεύουν επιλογές στον πολιτικό κόσμο υπό καθεστώς εκβιασμών, υπό καθεστώς ελέγχου.

Αυτό είναι που λέει η Νέα Δημοκρατία. Χαίρομαι που και η Αριστερά έχει την ίδια στάση απέναντι σ' αυτό το κορυφαίο ζήτημα για τους θεσμούς, το κορυφαίο ζήτημα για τη λαϊκή κυριαρχία, το κορυφαίο ζήτημα για να ορίζει ο πολίτης την ψήφο του. Διότι είμαι υπερήφανος που στηρίζω με τη δική μου ψήφο στο Κοινοβούλιο μια Κυβέρνηση που δίνει λόγο μόνο στους Έλληνες ψηφοφόρους. Αισθανόμαστε ότι απολογούμεθα για τις πράξεις μας, για τα έργα μας ή για τις παραλείψεις μας μόνο στον ελληνικό λαό. Κανένας άλλος δεν ορίζει τις αποφάσεις μας. Δεν υπάρχουν κάποιοι που να καθορίζουν τους κανόνες του παιχνιδιού. Δεν υπάρχουν εθνικοί προμηθευτές, δεν υπάρχουν εθνικοί εργολάβοι, δεν υπάρχουν εθνικοί καναλάρες. Εάν υπάρχουν ή εάν υπήρξαν ή εάν έχουν ακόμη δύναμη αυτό δεν οφείλεται σε μας. Εμείς τολμήσαμε με νόμο στη Βουλή και με άλλες πρωτοβουλίες να αποδείξουμε ότι εννοούμε τον εξορθολογισμό του πολιτικού συστήματος, εννοούμε τη διακριτή λειτουργία των θεσμών, εννοούμε ότι ο πολιτικός πρέπει να είναι ελεύθερος να εκφράζει τις ιδέες του, να υπερασπίζεται τις επιλογές της παράταξής του, αλλά κυρίως να μη δίνει λόγο σε εξωθεσμικά κέντρα αποφάσεων.

Έγινε μεγάλη συζήτηση για το άρθρο 16, κύριε Υπουργέ. Κατ' αρχήν επιτρέψτε μου να κάνω ένα σχόλιο. Εκείνοι οι οποίοι υποδαυλίζουν τις εξεγέρσεις, εκείνοι οι οποίοι εμφανίζονται ότι ενδιαφέρονται για τα λαϊκά συμφέροντα, εκείνοι οι οποίοι κατηγορούν και λασπολογούν εμάς ότι υπηρετούμε την άρχουσα τάξη, το κεφάλαιο και ξένα συμφέροντα, εμφανίζονται στις τηλεοράσεις και στα μέσα επικοινωνίας, στην κοινωνία γενικότερα με έναν αυταρχισμό, με μία αλαζονεία που δεν προδίδει τίποτε άλλο, παρά ότι το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι να υπερασπιστούν τα συμφέροντά τους. Και εννοώ βεβαίως τους εκπροσώπους κυρίως των κυρίων καθηγητών της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Πάει πολύ λοιπόν. Η ακαδημαϊκή κοινότητα έχει χάσει την ταυτότητά της.

Αυτούς τους οποίους περιβάλλει ο ελληνικός λαός με εμπιστοσύνη, με αγάπη, που περιμένει να διδάσκουν, να εκπέμπουν μηνύματα, σήμερα τους εισπράττουμε ως εκείνους οι οποίοι με αλαζονεία, με έπαρση έρχονται να προσβάλουν ακόμα και αυτή καθεαυτή τη λαϊκή κυριαρχία.

Και έρχονται με επιχειρήματα τα οποία, κύριε Υπουργέ...

ΑΣΗΜΙΝΑ ΞΗΡΟΤΥΡΗ-ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΑΡΗ: ... (δεν ακούστηκε).

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΥΚΟΥΡΕΝΤΖΟΣ: Βεβαίως, κυρία Ξηροτύρη. Μιλώ γι' αυτούς οι οποίοι απευθύνονται σε μας με ιταμό ύφος από τα Μέσα Επικοινωνίας. Πάει πολύ. Δεν μπορεί κανείς να αμφισβητεί σε μια Κυβέρνηση το δικαίωμα να νομοθετεί.

ΑΣΗΜΙΝΑ ΞΗΡΟΤΥΡΗ-ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΑΡΗ: Το πρόβλημα ας το λύσει ο εισαγγελέας.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΥΚΟΥΡΕΝΤΖΟΣ: Δεν μπορούν να χρησιμοποιούν τις δημοκρατικές διαδικασίες ως όπλο εναντίον του δημοκρατικού πολιτεύματος. Δεν μπορεί να εκμεταλλεύονται τη σπουδάζουσα και τη φοιτητώσα νεολαία για να εξυμνητήσουν τα συμφέροντά τους.

Είμαι απόφοιτος του Παντείου Πανεπιστημίου και ντρέπομαι για όσα έγιναν στο πανεπιστήμιό μου. Από ποιους; Από καθηγητές οι οποίοι ποτέ δεν ανέλαβαν τις ευθύνες τους. Από έναν

κύριο, για τον οποίο διάβασα στις εφημερίδες ότι πήγε στον ανακριτή και δήλωνε ότι δεν ήξερε τι υπέγραφε για το οικονομικό σκάνδαλο στο Πάντειο Πανεπιστήμιο. Πάει πολύ, λοιπόν.

Και αυξάνω τον τόνο της φωνής μου, διότι σπουδάζουν τα παιδιά μας στα πανεπιστήμια αυτά, εμπιστευόμαστε αυτούς τους καθηγητές, εμπιστευόμαστε το δημόσιο πανεπιστήμιο, θέλουμε να βγουν τα παιδιά μας επιστήμονες από το δημόσιο πανεπιστήμιο. Δαπανά ο Έλληνας φορολογούμενος για το δημόσιο πανεπιστήμιο και περιμένει όχι αυταρχισμό, όχι αυθαιρεσία. Όχι στο όνομα του ασύλου να καταπατάται το δικαίωμα του φοιτητή, του παιδιού του φτωχού αγρότη και εργάτη από την Αρκαδία, από τη Μυτιλήνη, από την Καλαμάτα, από τον Πύργο, από όλη την Ελλάδα. Δεν είναι δυνατόν να του αρνείται το δικαίωμα στη σπουδή ο καθηγητής, ο οποίος είναι εντεταλμένος από τον Έλληνα φορολογούμενο για να διδάξει.

ΑΣΗΜΙΝΑ ΞΗΡΟΤΥΡΗ-ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΑΡΗ: Τι σχέση έχει αυτό με το άρθρο 16;

ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΥΚΟΥΡΕΝΤΖΟΣ: Έχει.

Και πάνε πολύ τα λεγόμενα περί αυτονομίας και αυτοδιαχείρισης. Δώστε τα, κύριε Υπουργέ. Δώστε απόλυτη αυτοδιαχείριση, δώστε απόλυτη αυτονομία για να δείτε πού θα οδηγηθούν τα πανεπιστήμια. Και να δείτε ότι οι πρώτοι που θα έρθουν να επιβάλουν δίδακτρα, θα είναι οι ίδιοι οι οποίοι θα λένε μετά «δεν μας φτάνουν οι πόροι».

Όταν σήμερα θέλουμε αυτοδιοίκηση, αυτοδιαχείριση, αυτονομία, πρέπει να υπάρχει και η έννοια της ευθύνης. Ποιος είναι υπεύθυνος στο πανεπιστήμιο; Κανείς; Ο Υπουργός; Ο τρίτος; Κανένας δεν είναι υπεύθυνος; Ε, λοιπόν, εγώ αρνούμαι το λαϊκισμό ότι φταίνει πάντοτε κάποιοι άλλοι, εκτός από εκείνους που ζητάνε την εντολή να διοικήσουν τα πανεπιστήμια.

Και θα ολοκληρώσω την τοποθέτηση με το εξής: Όλοι αυτοί οι κύριοι και οι κυρίες είναι αυτοί που έφεραν και σήμερα πάλι τη νεολαία στο σημείο να αγωνίζεται εναντίον του μέλλοντός της -τη νεολαία που σήμερα δεν σπουδάζει- ενώ κάποιοι άλλοι γείτονές μας και χωρίς άρθρο 16, έχουν ιδιωτικά πανεπιστήμια, κάποιοι άλλοι γείτονές μας παράγουν επιστήμονες.

Θα πω, λοιπόν, στα παιδιά και στους κυρίους αυτούς ότι αφού σπούδασαν πρώτα στα καλύτερα πανεπιστήμια του εξωτερικού, αφού εξασφάλισαν τη δική τους επαγγελματική προοπτική, αφού νοιάζονται για τα παιδιά τους στέλνοντας τα πάλι στα ξένα πανεπιστήμια, πάλι σε ιδιωτικά πανεπιστήμια, κατεβάζουν τα παιδιά του αγρότη, του εργάτη, του επαγγελματία στο πεζοδρόμιο να λένε «όχι στη κατάργηση του άρθρου 16».

Είμαστε, λοιπόν, εδώ για να τους πούμε ότι δεν αναγκάζουμε σε κανέναν το δικαίωμα να υπερασπίζεται τα λαϊκά συμφέροντα, παρά στους αντιπροσώπους του ελληνικού λαού που προερχόμαστε από τα σπλάχνα του ελληνικού λαού, που είμαστε και παιδιά αγροτών και εργατών και κλητήρων και παπάδων και μας στείλει ο ελληνικός λαός εδώ για να υπερασπιστούμε τα συμφέροντα του συνόλου του ελληνικού λαού. Αυτή είναι η αλήθεια. Όλα τα άλλα είναι μια μεγάλη απάτη που στήνεται σε βάρος των συμπεριόντων της σπουδάζουσας νεολαίας, του ελληνικού πανεπιστημίου, της ελληνικής οικονομίας.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Ευχαριστώ, κύριε Λυκουρέντζο.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα ότι από τα άνω δυνάμεις θεωρείται τη συνεδρίασή μας παρακολουθούν, αφού πρώτα ξεναγήθηκαν στην έκθεση με θέμα: «Οι Έλληνες στη Διασπορά 15ος-21ος αι.» και στους λοιπούς χώρους του Μεγάρου της Βουλής, σαράντα επτά μαθητές και μαθήτριες και δύο συνοδοί-καθηγητές από το 1ο Γυμνάσιο Άργους.

Η Βουλή τους καλωσορίζει.

(Χειροκροτήματα από όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

Το λόγο έχει η κ. Κρινιώ Κανελλοπούλου.

ΚΡΙΝΙΩ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, επιτρέψτε μου κατ' αρχήν να ξεκινήσω με δυο τρεις παρατηρήσεις για την ίδια τη διαδικασία της Αναθεώρησης.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, καλούμαστε στην παρούσα φάση να διατυπώσουμε την ανάγκη αναθεώρησης ορισμένων διατάξεων του Συντάγματός μας. Μας προσάπτει η Αντιπολίτευση πως τα πέντε χρόνια που μεσολάβησαν από την προηγούμενη Αναθεώρηση δεν θεμελιώνουν επιτακτικά τέτοια ανάγκη σήμερα.

Δεν θα επαναλάβω και εγώ ορισμένες από τις τροποποιήσεις που υιοθετήσαμε στην προηγούμενη Βουλή και που συζητούνται στην ενότητα αυτή, όπως τα ζητήματα του «Βασικού Μετόχου», που έδειξαν σχεδόν εξ αρχής την ανάγκη διορθωτικών παρεμβάσεων.

Εκείνο όμως που θέλω να τονίσω είναι ότι οι εξελίξεις σήμερα τρέχουν πολύ πιο γρήγορα από ό,τι παλαιότερα. Ο αναθεωρητικός χρόνος, αν θέλετε, δεν μετρά πια με τους ίδιους όρους. Συμμετέχουμε και θέλουμε να συμμετέχουμε και μάλιστα ενεργά σε έναν ευρωπαϊκό χώρο, σε ένα διεθνές περιβάλλον, που μας επιβάλλει καλώς ή κακώς τους δικούς του χρόνους.

Και αυτό ισχύει και για το άρθρο 16, αλλά και για τις τροποποιήσεις που εισηγήμαστε τόσο στο άρθρο 17 όσο και στο άρθρο 22. Και χρειάζεται και πολιτικό θάρρος και πολιτική ειλικρίνεια για να προχωρήσουμε. Η σημερινή πραγματικότητα είναι και δύσκολη και πολύπλοκη και δεν αφήνει περιθώρια ούτε για γενικόλογες διακηρύξεις ούτε για πολιτικούς στρουθοκαμηλισμούς.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η Αξιωματική Αντιπολίτευση μάς προσάπτει ότι κινήσαμε την αναθεωρητική διαδικασία χωρίς συναίνεση, με περιφρόνηση προς όλες τις προτάσεις της. Δεν θα μπω και πάλι στη συζήτηση τού να αναδείξω το αναληθές αυτών των ισχυρισμών.

Οι προτάσεις για την Αναθεώρηση συζητήθηκαν βεβαίως σύμφωνα με τη διαδικασία και τις προϋποθέσεις που προβλέπουν το Σύνταγμα και ο Κανονισμός της Βουλής. Και είναι η Αξιωματική Αντιπολίτευση εκείνη που εν τέλει με τη στάση της αποδεικνύει ότι όχι μόνο δεν ενδιαφέρεται για την όποια συναίνεση αλλά και ότι περιφρονεί την αναθεωρητική διαδικασία. Η διαδικασία της Αναθεώρησης στη Βουλή είναι η μεγαλύτερη ίσως στιγμή διάλογου για τις ουσιαστικές ανάγκες της κοινωνίας, με αποδέκτη την ίδια την κοινωνία, τον ίδιο τον πολίτη.

Επιτρέψτε μου να κάνω εδώ μια παρατήρηση ως προς την έννοια της συναίνεσης και για το επιχείρημα της έλλειψης της συναίνεσης, για το οποίο πολύς λόγος έγινε. Έχω τη γνώμη πως εδώ γίνεται μια σύγχυση. Το Σύνταγμα ζητά, για να γίνει δεκτή η πρόταση της Αναθεώρησης, αυξημένη πλειοψηφία. Άλλο όμως αυξημένη πλειοψηφία και άλλο συναίνεση.

Η έννοια της συναίνεσης είναι παραπλανητική. Συναίνεση σημαίνει πως οι αποφάσεις λαμβάνονται χωρίς ψηφοφορία, χωρίς δηλαδή η μειοψηφία να εκφράζει ρητά την αντίθεσή της. Αντίθετα, η αρχή της πλειοψηφίας επιτρέπει στη μειοψηφία να εκφραστεί ρητά και να καταγραφεί, όπως το απαιτεί η πολυκομματική πλουραλιστική δημοκρατία. Η διαρκής επίκληση της συναίνεσης προβάλλει εν τέλει μια αντίληψη, όπου η σύγκρουση και η αντίθεση είναι κατακριτέες, αντίληψη που καταλαβαίνει κανείς ανόθεο επικίνδυνη μπορεί να αποβεί για την έννοια της δημοκρατίας.

Από την ενότητα που συζητάμε πάντως σήμερα, κύριοι συνάδελφοι, τόσο το άρθρο 14 όσο και το άρθρο 16 προτάθηκαν για αναθεώρηση τόσο από τη Νέα Δημοκρατία όσο και από το ΠΑΣ.Ο.Κ..

Η πρόταση αναθεώρησης του άρθρου 14 αφορά την παράγραφο 9 που είχε τροποποιηθεί στην προηγούμενη Αναθεώρηση, για να εναρμονιστεί με την ερμηνεία που επιτάσσει το Κοινοτικό Δίκαιο. Και πώς να το κάνουμε; Ανήκουμε στην Ευρωπαϊκή Ένωση και δεν μπορούμε πλέον να παίζουμε με το διεθνές περιβάλλον.

Ως προς το άρθρο 16, θα ήθελα να τονίσω δύο ζητήματα. Το πρώτο είναι ότι η πρόταση για την αναθεώρηση του άρθρου 16 δεν αφορά μόνο το θέμα των ιδιωτικών πανεπιστημίων. Αφορά πρωτίστως την αναβάθμιση της ανώτατης εκπαίδευσης και την κατοχύρωση των προϋποθέσεων ποιοτικής διδασκαλίας και έρευνας, ώστε να ανακτήσουν τα πανεπιστήμιά μας επιτέλους αξιοπρέπεια και εσωτερικά αλλά και στο διεθνές ανταγωνισμό.

Κύριοι συνάδελφοι, ζούμε σε μια εποχή όπου η γνώση επηρεάζει τη δομή και τη λειτουργία της κοινωνίας περισσότερο και από το υλικό κεφάλαιο σε μια εποχή όπου η επένδυση στην παιδεία αποτελεί πλέον την ανάπτυξη του μέλλοντος. Άλλωστε, και η οικονομική πρόοδος εξαρτάται σήμερα από τη γνώση και η γνώση είναι αυτή που ξεχωρίζει πλέον τα ανεπτυγμένα από τα μη ανεπτυγμένα κράτη.

Ζούμε σε μια εποχή όπου περισσότερο από ποτέ η γνώση δεν έχει σύνορα, σε μια εποχή όπου η κινητικότητα των ιδεών είναι πλέον μια αναγκαία πραγματικότητα και η Ελλάδα σε αυτό το περιβάλλον δεν μπορεί, δεν επιτρέπεται να μείνει απλώς θεατής.

Η αναγκαστική επαγγελματική διασύνδεση, η πολυπλοκότητα των επιστημονικών συγκρίσεων καλούν σήμερα περισσότερο από ποτέ τα πανεπιστήμια να ανοιχτούν στη διαφορετικότητα των πολιτισμών, να συνδεθούν με αυτόν τον παγκοσμιοποιημένο κόσμο, να σταθούν στον ανταγωνισμό που προκύπτει, κάτι που δυστυχώς σήμερα στον τόπο μας δεν συμβαίνει. Και βεβαίως –το επαναλαμβάνω– πρώτη μας προτεραιότητα είναι και πρέπει να είναι η αναβάθμιση του δημόσιου πανεπιστημίου.

Το δεύτερο ζήτημα το οποίο θα ήθελα να θίξω είναι ότι η ίδρυση μη κρατικών μη κερδοσκοπικών πανεπιστημίων δεν επιτρέπεται χωρίς προϋποθέσεις και περιορισμούς, αλλά τίθεται υπό την εποπτεία του κράτους με συγκεκριμένες εγγυήσεις.

Νομίζω ότι δεν χρειάζεται να επαναλάβω –ειπώθηκε πάρα πολλές φορές σ' αυτήν την Αίθουσα– ότι είμαστε η μοναδική χώρα στην Ευρώπη που απαγορεύει τα μη κρατικά πανεπιστήμια, ότι θα υπάρξει υγιής ανταγωνισμός που θα αναβαθμίσει προφανώς και τα κρατικά πανεπιστήμια, ότι δίνουμε στην κοινωνία διευρυμένες επιλογές, ότι θα προσελκύσουμε φοιτητές από τη γύρω περιοχή, με στόχο η Ελλάδα να γίνει επιτέλους αυτό το κέντρο παιδείας και πολιτισμού που επιθυμούμε όλοι, ότι θα σταματήσει επιτέλους –τουλάχιστον εν μέρει– αυτή η φοιτητική μετανάστευση που ζούμε σήμερα, η εξαγωγή «μυαλών» αλλά και κεφαλαίων, ότι δημιουργούνται προοπτικές για νέες θέσεις απασχόλησης.

Άλλωστε, για ποια δωρεάν εκπαίδευση, για ποια δωρεάν παιδεία μιλάμε σήμερα, όταν ξεοδεύονται τεράστια ποσά στα φροντιστήρια; Και στο κάτω-κάτω, στο χέρι μας είναι να βάσουμε με εκτελεστικό νόμο τις σωστές προδιαγραφές, ώστε να διασφαλίσουμε τη δίκαιη λειτουργία των μη κρατικών ιδρυμάτων.

Θα ήθελα ακόμη να σημειώσω ότι στο ίδιο άρθρο προτείνουμε και τη συνταγματική προστασία του εθελοντισμού, στο πλαίσιο της ενίσχυσης της κοινωνικής αλληλεγγύης και συνοχής. Άλλωστε θεωρώ ότι το δικαίωμα της αλληλεγγύης διαφαίνεται πλέον ως ανθρώπινο δικαίωμα, ως δικαίωμα το οποίο ανάγεται στην τρίτη γενιά των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Ασκούμενο ως κοινωνική λειτουργία ανταποκρίνεται στο κοινό συμφέρον, στο συμφέρον της ανθρωπίνης επιβίωσης.

Στο ίδιο πνεύμα προτείνουμε να εισαχθεί με ρητή πρόβλεψη στο άρθρο 22, παράγραφος 1 για το δικαίωμα εργασίας, η υποχρέωση του κράτους να μεριμνά για την εμπέδωση της κοινωνικής συνοχής.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει προειδοποιητικά το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας της κυρίας Βουλευτού)

Το άρθρο 17 για το δικαίωμα ιδιοκτησίας είχε ήδη αποτελέσει αντικείμενο της προηγούμενης Αναθεώρησης. Προτείνουμε την αναθεώρηση του άρθρου 17 σε δύο κατευθύνσεις: Πρώτον, να διατυπωθεί ρητά πως η έννοια της ιδιοκτησίας περιλαμβάνει και την πνευματική ιδιοκτησία, πράγμα που ουσιαστικά επιβεβαιώνει νομοθετικά και νομολογιακά δεδομένα και, δεύτερον, προτείνουμε διορθωτικά τη ρητή αναφορά πως οι διατάξεις που εφαρμόζονται και στις απαλλοτριώσεις που κηρύσσονται κατ'εφαρμογήν της πολεοδομικής νομοθεσίας, ώστε να παύσει επιτέλους αυτή η πρακτική του να δεσμεύεται η ιδιοκτησία χωρίς αντίστοιχη αποζημίωση.

Τέλος, προτείνουμε την αναθεώρηση του άρθρου 20 για το δικαίωμα δικαστικής προστασίας στην κατεύθυνση της ρητής εναρμοσύνης με τις επιταγές της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου. Και πράγματι, η χώρα μας έχει πολλές φορές καταδικαστεί στο Στρασβούργο για υπέρμετρα

μακροχρόνιες δίκες.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας της κυρίας Βουλευτού)

Τελειώνω, κύριε Πρόεδρε.

Κύριοι συνάδελφοι, έτσι και αλλιώς η επόμενη Βουλή θα είναι Αναθεωρητική. Θεωρώ ότι πρέπει επιτέλους να ανοίξουμε το δρόμο για μια άλλη προοπτική, για το μέλλον. Πρέπει να ξεφύγουμε από ορισμένα δεσμά του παρελθόντος. Πρέπει να βάσουμε τις βάσεις για ένα σύγχρονο, αλλά και δίκαιο κράτος. Και είναι κρίμα που η Αξιωματική Αντιπολίτευση δεν μας ακολούθησε σ' αυτήν τη διαδικασία.

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Ευχαριστώ πολύ, κυρία Κανελλοπούλου.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να ανακοινώσω στο Σώμα ότι ο Υπουργός Δικαιοσύνης διεβίβασε στη Βουλή, σύμφωνα με το άρθρο 86 και το ν.3126/2003 «Ποινική ευθύνη των Υπουργών», μηνυτήρια αναφορά κατά του Υφυπουργού Ανάπτυξης κ. Ιωάννη Παπαθανασίου.

Το λόγο έχει η κ. Ασημίνα Ξηροτύρη.

ΑΣΗΜΙΝΑ ΞΗΡΟΤΥΡΗ-ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΑΡΗ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχουμε με σαφήνεια διατυπώσει την αντίθεσή μας με τη συγκεκριμένη Αναθεώρηση του Συντάγματος και με τις προωθούμενες προς αναθεώρηση διατάξεις από την κυβερνητική Πλειοψηφία της Νέας Δημοκρατίας.

Πιστεύουμε ότι η απόφαση της Νέας Δημοκρατίας να κινήσει τη διαδικασία της Αναθεώρησης του Συντάγματος πριν τελειώσει η προηγούμενη, αποτελεί στοιχείο επικοινωνιακής πολιτικής και ένα μέσο αποπροσανατολισμού από τα μεγάλα προβλήματα που επιδεινώνει, αντί να επιλύει, η πολιτική της Κυβέρνησης και ο τρόπος λειτουργίας της.

Η νέα Αναθεώρηση, άλλωστε, δεν γίνεται στο όνομα της ανάγκης για διευρυμένη δημοκρατία, ενισχυμένη συμμετοχή, αξιόπιστο κοινωνικό και πολιτικό έλεγχο. Απεναντίας, γίνεται –και αυτό αναφέρουν τα κορυφαία άρθρα 16, 24 κ.λπ.- για να προσαρμόσουν κάποιες κυβερνητικές λογικές σε σχέση με την εκμετάλλευση των δημόσιων αγαθών, με την εκχώρηση των δημόσιων χώρων, με την ενίσχυση της ιδιωτικοποίησης των κοινωνικών αγαθών.

Το άρθρο 16, εάν προβλέψει τη λειτουργία ιδιωτικών πανεπιστημίων μη κερδοσκοπικών ή άλλων κέντρων, θα λύσει τα μεγάλα διαρθρωτικά προβλήματα της παιδείας;

Αν αναθεωρηθεί το άρθρο 24 θα λύσει ή θα διογκώσει ακόμα περισσότερο τα χρόνια προβλήματα της άναρχης οικιστικής ανάπτυξης, της καταγραφής και διαφύλαξης του φυσικού και πολιτιστικού πλούτου της χώρας, του χωροταξικού και αναπτυξιακού σχεδιασμού;

Οι προτάσεις, λοιπόν, της Νέας Δημοκρατίας και του ΠΑ.ΣΟ.Κ., πριμοδοτούν, με υστεροβουλία θα έλεγα, το δικομματισμό, αφού δεν προτείνουν αναθεώρηση της διαδικασίας της αναθεώρησης, το άρθρο 110 του Συντάγματος, που έχει οδηγήσει πράγματι την αναθεωρητική λειτουργία σε συναινετική κυβερνητική αναθεώρηση.

Βέβαια, η αποχώρηση σήμερα του ΠΑ.ΣΟ.Κ. δείχνει ότι τελικά αυτή η διαδικασία πράγματι δεν αντιμετωπίζεται αυτή τη στιγμή όπως θα έπρεπε ως μία κορυφαία διαδικασία. Τελικά, τι εξυπηρετούν οι αναθεωρήσεις επί αναθεωρήσεων; Τις διαμάχες του δικομματισμού; Τον αναδεικνύουν; Εμείς δεν θέλουμε να γίνει αυτό και γι' αυτό είμαστε εδώ και συζητάμε.

Εμείς λέμε ότι η πολιτική πραγματικότητα επιβάλλει να αλλάξει η λειτουργία του πολιτικού συστήματος διακυβέρνησης. Η αναθεωρητική διαδικασία θα έπρεπε να μεταβιβάσει εξουσίες από το χώρο της εκτελεστικής εξουσίας στον κατ' εξοχήν χώρο της λαϊκής κυριαρχίας, στη Βουλή των Ελλήνων, και σε άλλα αντιπροσωπευτικά όργανα.

Ας δούμε, όμως, αναλυτικότερα τις κύριες προτάσεις της Κυβέρνησης για την αναθεώρηση που συζητάμε σήμερα. Βέβαια, θα επικεντρώσω την ομιλία μου στο άρθρο 16. Θα αρχί-

σω όμως την ομιλία μου με το άρθρο 14, που αφορά τη διαφάνεια και την πολυφωνία των μέσων μαζικής ενημέρωσης και ειδικότερα, την παράγραφο 9 που αφορά το ασυμβίβαστο.

Εμείς θεωρούμε ότι δεν έχει αλλάξει τίποτα από το 2001 έως σήμερα, που τότε με ομοφωνία σχεδόν καθιερώσαμε το ασυμβίβαστο. Επιπτώσεις καταγράφονται συνεχώς και παραμένει ο κίνδυνος νέων επεισοδίων από τη δυνατότητα συνύπαρξης στα ίδια χέρια οικονομικών συμφερόντων που απορρέουν από σχέσεις με το δημόσιο και το ιδιοκτησιακό καθεστώς στα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης. Γι' αυτό, η νέα αναθεώρηση δεν πρέπει να εγκαταλείψει τη ρύθμιση του άρθρου 14, παράγραφος 9.

Στη χώρα μας ήταν και παραμένει κυρίαρχο το αίτημα για την πάταξη της διαφθοράς και της διαπλοκής και οι ενστάσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης θα μπορούσαν και θα έπρεπε να απορριφθούν από τη Νέα Δημοκρατία με την ισχυρή πράγματι διατύπωση της πραγματικότητας στη χώρα μας, στην οποία προβάλει η προτεραιότητα αυτής της εξυγίανσης και μετά όλα τα άλλα.

Είμαστε αντίθετοι στην αναθεώρηση του άρθρου 16, κάτι που γνωρίζετε καλά. Υπερασπιζόμαστε να παραμείνει όπως έχει στη Βουλή, στην κοινωνία με το μεγάλο κίνημα των νέων της εκπαιδευτικής κοινότητας.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΤΣΑΛΙΔΗΣ: Πείτε τουλάχιστον να αλλάξει.

ΑΣΗΜΙΝΑ ΞΗΡΟΤΥΡΗ-ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΑΡΗ: Υπερασπιζόμαστε το δημόσιο χαρακτήρα της εκπαίδευσης. Αποκρούουμε κάθε επιλογή, που θα οδηγήσει στην άμεση ή έμμεση ιδιωτικοποίηση της ανώτατης εκπαίδευσης.

Εμείς, κύριοι συνάδελφοι, θεωρούμε ότι το άρθρο 16 όχι μόνο προστατεύει τη δημόσια εκπαίδευση, αλλά και κατοχυρώνει τα οργανικά στοιχεία της ακαδημαϊκής αυτονομίας, της ανεξαρτησίας της έρευνας και της διδασκαλίας, των ελευθεριών και των δικαιωμάτων.

Πιστεύουμε, ο Συνασπισμός Ριζοσπαστικής Αριστεράς, ότι ακολουθήσαμε και ακολουθούμε το σωστό δρόμο, γιατί πονάμε το δημόσιο πανεπιστήμιο, ενώ άλλους φαίνεται ότι τους ενοχλεί ως ένα βάρος από το παρελθόν. Πιστεύουμε στην παιδεία και στην έρευνα ως βάση για το μέλλον του τόπου μας, σ' ένα πανεπιστήμιο αυτοδιοίκητο και αυτοτελές και παράλληλα σ' ένα πανεπιστήμιο «διαφανές», ανοιχτό στον έλεγχο του κράτους και της κοινωνίας, ανεξάρτητο, όμως, από το χώρο των επιχειρήσεων –δεν θέλουμε αυτόν τον έλεγχο και τον ανταγωνισμό– με δημοκρατικούς θεσμούς συμμετοχής και με προσφορά στην πρόοδο της γνώσης και της έρευνας. Βεβαίως και το θέλουμε ανοιχτό στη διεθνή συνεργασία και γι' αυτό θέλουμε την ενίσχυση και τη χρηματοδότηση όλης αυτής της διαδικασίας της παιδείας όλων των βαθμίδων.

Το θέλουμε, λοιπόν, να είναι καινοτόμο, πρωτοποριακό και τολμηρό. Έχουμε κοινούς στόχους, αλλά αυτούς τους στόχους εσείς τους έχετε εγκαταλείψει –όπως και το ΠΑ.ΣΟ.Κ.– εδώ και πάρα πολύ καιρό και έχετε οδηγήσει όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης σε τέλμα.

Εμείς θέλουμε πράγματι η παιδεία μας να βρίσκεται σε καλύτερο επίπεδο. Όμως, δεν κάνουμε διάφορους αφορισμούς ούτε κάνουμε τους αφελείς, γιατί μερικές φορές όταν μηδενίζουμε τα πάντα, κάποιον άλλο σκοπό έχουμε.

Τι σκοπό έχουμε; Να δώσει τη λύση στο θέμα της αναβάθμισης της παιδείας η αγορά, ο ανταγωνισμός, η επιχειρηματική δραστηριότητα; Δεν πρέπει να τη δώσει το δημόσιο ενδιαφέρον; Δεν πρέπει να τη δώσει μια υπεύθυνη πολιτεία;

Στον τόπο μας, κύριοι συνάδελφοι, η παιδεία μας ιστορικά, για το μεγαλύτερο κομμάτι του εθνικού μας βίου, ήταν δημοκρατική και λαϊκή. Ήταν προσβάσιμη σε όλους τους κοινωνικούς χώρους, τις τάξεις, τις κατηγορίες. Όχι πάντοτε με την ίδια ευχέρεια.

Το Σύνταγμα σωστά διακηρύσσει την ανάπτυξη και την παραγωγή της τέχνης και της επιστήμης, της έρευνας και της διδασκαλίας. Η πραγματικότητα αποδεικνύεται ανυπάκουη στο σύστημα. Η παιδεία στην πραγματικότητα δεν παρέχεται δωρεάν. Δεν υπάρχουν ίσες ευκαιρίες πρόσβασης στην τριτοβάθμια – ακόμη και στη δευτεροβάθμια – εκπαίδευση για όλους τους Έλληνες. Είμαστε ουραγοί στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Είμαστε

παράδειγμα προς αποφυγή στη διεθνή κοινότητα. Δαπανάμε πολύ λίγα λεφτά για την παιδεία και για την έρευνα. Τουλάχιστον ας τελειώναμε εδώ, να φθάσουμε στο μέσο όρο, στο 5,5%, των δαπανών της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η άμεση επίτευξη αυτού του στόχου θα μπορούσε να αποτελέσει την αφετηρία κάθε συζήτησης, όχι για αναθεώρηση του Συντάγματος, αλλά στο πλαίσιο ενός εθνικού διαλόγου για τα προβλήματα της παιδείας.

Είναι για μας πολιτικά και κοινωνικά απαράδεκτο η Νέα Δημοκρατία και το ΠΑ.ΣΟ.Κ. να επικαλούνται τη σημερινή κατάσταση στα Α.Ε.Ι., για την οποία έχουν την κύρια ευθύνη, προκειμένου να δικαιολογήσουν τη θέση τους για τα ιδιωτικά μη κερδοσκοπικά πανεπιστήμια.

Επικαλείστε τη διαδικασία της Μπολόνια. Δεν θα μπω στην ιστορική αποτίμηση αυτής της διακήρυξης. Όμως, εμείς σε αυτήν τη χώρα δεν δικαιούμαστε να ενσφηνώσουμε άκριτα στον εθνικό μας κορμό εκείνες τις προτάσεις της Μπολόνια, που δεν κάνουν τίποτα άλλο από το να προάγουν ένα πανεπιστήμιο φθηνό, ένα πανεπιστήμιο που θα παράγει μαζικά απασχολήσιμους, χωρίς αναγκαίο και επιστημονικό υπόβαθρο.

Η ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων, που επιχειρεί η Αναθεώρηση του Συντάγματος –έστω και μη κερδοσκοπικών- δεν είναι τίποτα άλλο παρά η άσκηση οικονομικής δραστηριότητας στο πανεπιστήμιο. Η οικονομική δραστηριότητα είναι γνωστό και από το ευρωπαϊκό και από το ελληνικό δίκαιο ότι μπορεί να ασκείται και από μη κερδοσκοπικές εταιρείες.

Στα ιδιωτικά Α.Ε.Ι., λοιπόν, η ακαδημαϊκή ελευθερία και η αυτοδιοίκηση θα υποχωρούν. Θα χειραγωγούνται από τις απόψεις και από την ιδεολογία με την ευρύτερη έννοια των ιδιωτών και η διδασκαλία όσο και η έρευνα θα κηδεμονεύονται και θα καθοδηγούνται από τα συμφέροντα της αγοράς.

Αυτήν την αγωνία δεν την έχετε. Όλα καλά τα βλέπετε από εκεί. Έχετε την αγωνία πώς εδώ θα φθάσουμε στο κατώτερο σκαλοπάτι και θα απαξιώσουμε τα ελληνικά πανεπιστήμια, το επιστημονικό, τεχνικό και διδακτικό προσωπικό και όλο το προσωπικό των πανεπιστημίων. Πολλά από τα πανεπιστήμια αυτά με τις δυσκολίες και με τα προβλήματα που έχουν σήμερα –όσα προβλήματα έχει όλη η κοινωνία- αποτελούν και αποτέλεσαν πράγματι πηγή γνώσης, αλλά και πηγή θαρραλέου διαλόγου και θαρραλέων πράξεων για την αποκατάσταση της ελληνικής δημοκρατίας και γενικότερα για την αποκατάσταση πολλών πραγμάτων κοινωνικής δικαιοσύνης και συνοχής. Και αυτό θα πρέπει να διαφυλάξουμε ως κόρην οφθαλμού.

Δεν είναι τόσο εύκολο να διαφύγουμε σήμερα ορισμένα πράγματα. Όμως, εσείς δεν θέλετε να παραδεχτείτε τα προβλήματα που και εσείς έχετε συσσωρεύσει με την υποχρηματοδότηση και με τις παρεμβάσεις στα θέματα της ανώτατης εκπαίδευσης.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Ευχαριστούμε, κυρία Ξηροτύρη.

Το λόγο έχει η κ. Βέρα Νικολαΐδου.

ΒΕΡΑ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, θα ξεκινήσω απαντώντας σε δυο-τρία ζητήματα που ακούστηκαν πριν από λίγο και αυτά γιατί δεν έχουν καμιά σχέση με την πραγματικότητα. Λείπουν οι συνάδελφοι, αλλά δεν έχει σημασία. Πιστεύω ότι θα ενημερωθούν.

Κατ' αρχάς, στον κ. Ιωαννίδη γι' αυτά που είπε σε σχέση με το χωρισμό Κράτους και Εκκλησίας και την πρόταση του Κ.Κ.Ε. θα έλεγα, ειλικρινά καλοπροαίρετα, ότι όταν θέλει να κάνει κριτική στο Κ.Κ.Ε. καλά θα είναι να διαβάσει τις θέσεις του. Εμείς δεχόμαστε κάθε καλοπροαίρετη κριτική. Όμως, δεν δεχόμαστε τη διαστρέβλωση των θέσεων μας.

Γιατί πρέπει να ξέρε ο κ. Ιωαννίδης ότι για το συγκεκριμένο θέμα έχουμε καταθέσει ολοκληρωμένη πρόταση σχεδίου νόμου, που βέβαια, επειδή δεν είναι αρκετός ο αριθμός των Βουλευτών μας, δεν έγινε δεκτή από την Κυβέρνηση. Σ' αυτήν, λοιπόν, την πρόταση, ειδικά για τους λαϊκούς κληρικούς, για τους απλούς παπάδες, όχι μόνο τους ορθόδοξους, αλλά και όλων των δογμάτων και θρησκειών, κατοχυρώνουμε, μ' αυτά που λέμε στην πρότασή μας, να πληρώνονται από τον κρατικό

προϋπολογισμό. Παράλληλα βέβαια, προτείνουμε να γίνει καταγραφή της περιουσίας και μετά θα αποφασίσει η Βουλή στο πόσο θα προχωρήσουμε παραπέρα. Αυτή είναι η θέση μας και η πρότασή μας σε σχέση με το χωρισμό Κράτους και Εκκλησίας. Γι' αυτό δεν δεχόμαστε τις διαστρεβλώσεις.

Ο κ. Μαγγίνας –λείπει και αυτός- έκανε μια αναδρομή, σε σχέση με τις κυβερνήσεις του ΠΑ.ΣΟ.Κ. και τις απανωτές πραγματικά μεταρρυθμίσεις στο θέμα της εκπαίδευσης. Μεταρρυθμίσεις η μία πάνω στην άλλη πολλές φορές δεν ακολουθούσαν μόνο την καινούργια Κυβέρνηση, αλλά ακόμη και την αλλαγή των Υπουργών. Αυτό που ξέχασε βέβαια ο κ. Μαγγίνας είναι ότι στα τριάντα τρία χρόνια, μετά τη Μεταπολίτευση, τουλάχιστον δεκατρία χρόνια κυβερνά η Νέα Δημοκρατία. Γι' αυτό ακριβώς εμείς θεωρούμε ότι για τη σημερινή κατάσταση της εκπαίδευσης είστε το ίδιο υπεύθυνοι και οι δύο. Έχετε την ίδια στρατηγική και πολιτική και δεν μπορείτε απλά να ρίχνετε ο ένας ευθύνες στον άλλο, ανάλογα με την εναλλαγή στο θώκο της εξουσίας.

Τέλος, σε ό,τι αφορά τον κ. Λυκουρέντζο, ο οποίος υποτιμά πολύ την παρουσία και τις κινητοποιήσεις των φοιτητών και όχι μόνο των φοιτητών θ' αναφέρω ότι πραγματικά οι κινητοποιήσεις και οι αγώνες έχουν φύγει πλέον από το εκπαιδευτικό κίνημα, έχουν γίνει παλλαϊκό, θα έλεγα, κίνημα και αυτήν τη στιγμή μπορεί να παλεύουν για να μην αναθεωρηθεί το άρθρο 16. Φαίνεται, όμως, ότι οι δέκα μήνες που βρίσκονται στο δρόμο, τους έχουν κάνει ακόμα πιο ώριμους, ξέρουν γιατί παλεύουν και δεν είναι αυτό που είπε ο κ. Λυκουρέντζος ότι παλεύουν ενάντια στο μέλλον τους και ότι υπάρχουν συμφέροντα και ότι κάποιος τους φέρνει εδώς.

Συμφέροντα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, υπάρχουν στους χίλιους καθηγητές που, ενώ μέχρι τώρα ήταν κρυμμένοι στα γραφεία τους, ξαφνικά βγήκαν για να «βάλουν πλάτη» και στο άρθρο 16 και στον επερχόμενο καινούργιο νόμο, που προγραμματίζεται. Αυτά σε σχέση με όσα ακούστηκαν πριν από λίγο.

Τώρα με τη συγκεκριμένη αναθεώρηση είναι γνωστό ότι εμείς δεν συμφωνούμε. Αυτό δεν σημαίνει ότι υπερασπιζόμαστε το Σύνταγμα, που υπάρχει ούτε φυσικά τις μέχρι τώρα αναθεωρήσεις που όσες έγιναν είτε σε εθνικό είτε σε ευρωπαϊκό επίπεδο είναι πραγματικά ό,τι χειρότερο, ό,τι πιο αντιδραστικό. Γι' αυτές τις αντιδραστικές μεταρρυθμίσεις έχουμε πει επανειλημμένα ότι εμείς θα παλέψουμε για να μην εφαρμοστούν. Η τελευταία είναι γνωστό ότι έγινε το 2001 με τη σύμπραξη Νέας Δημοκρατίας και ΠΑ.ΣΟ.Κ.. Η απουσία σήμερα, σε όλη τη διαδικασία, από την Αίθουσα του ΠΑ.ΣΟ.Κ. δεν απαλλάσσει φυσικά το κόμμα της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης από τις ευθύνες του, γιατί οι θέσεις του είναι γνωστές. Παραμένουν στο ακέραιο, όπως δηλώνει μέχρι και τελευταία στιγμή ο Αρχηγός του και δεν διαφέρουν φυσικά από αυτές τις θέσεις της Νέας Δημοκρατίας. Διαφέρουν φραστικά ανάλογα με το τι επικαλείται κάθε φορά ο κάθε ένας από εσάς. Για παράδειγμα συναίνεση είναι αυτό που ζητάει η Νέα Δημοκρατία για να προχωρήσουν οι μεταρρυθμίσεις για να ανθίσουν οι προσωπικές ελευθερίες, η κοινωνική αλληλεγγύη, η κοινωνική δημοκρατία, η αναβάθμιση των δημοκρατικών θεσμών και άλλα τέτοια βαρύγδουπα είναι αυτά που επικαλείται το ΠΑ.ΣΟ.Κ.. Εμείς, είναι γνωστό ότι έχουμε καταθέσει συγκεκριμένη πρόταση και παλεύουμε σε τελείως διαφορετική κατεύθυνση με τις προτάσεις μας σε σχέση με την αναθεώρηση και το τι Σύνταγμα χρειάζεται ο λαός μας. Δεν είμαστε απαισιόδοξοι, πιστεύουμε ότι κάποια στιγμή αυτά θα πραγματοποιηθούν.

Θα σταθώ όσο μου επιτρέπει ο χρόνος, στο άρθρο 16, για το οποίο ουσιαστικά έχει γίνει πολλή συζήτηση. Αυτό αποτελεί για μας την κορυφή του παγόβουνου, γιατί πραγματικά αφορά τις αναδιαρθρώσεις για την ιδιωτικοποίηση της παιδείας. Να τονίσω βέβαια από την αρχή πως δεν σημαίνει αυτό ότι υπερασπιζόμαστε το σημερινό εκπαιδευτικό σύστημα. Διαπιστώνεται όλη αυτή η κατάσταση, που τη διαπιστώνετε και εσείς, απλά εμείς λέμε και τις αιτίες. Και φυσικά αγωνιζόμαστε για ουσιαστικές αλλαγές και μεταρρυθμίσεις και πάνω απ' όλα για αποκλειστική δημόσια δωρεάν και ενιαία εκπαίδευση προς όφελος του λαού.

Χθες παρακολουθώντας τον Πρωθυπουργό, τον ακούσαμε

να μιλάει για τη δημιουργία του ενιαίου ευρωπαϊκού εκπαιδευτικού χώρου ότι η παιδεία, ως δημόσιο αγαθό, μπορεί να λειτούργησει και υπό την εποπτεία ιδιωτικών φορέων.

Είναι γεγονός ότι ο Πρωθυπουργός κάνοντας αυτές τις αναφορές, ουσιαστικά παρουσίαζε έμμεσα το νόμο-πλαίσιο.

Ποια είναι η πρόταση του ΠΑ.ΣΟ.Κ. στις δικές σας προτάσεις; Θα έλεγα με μία κουβέντα πράσινο καρμπόν της κυβερνητικής πολιτικής, της κυβερνητικής σας πρότασης και εφαρμογή των Συνθηκών Μπολόνιας και Λισαβόνας που ψήφισε η προηγούμενη κυβέρνηση του ΠΑ.ΣΟ.Κ. και γι' αυτό ακριβώς δεν έχει και πολλή στενοχώρια. Απλώς σας κάνει παρατηρήσεις για το πώς τις εφαρμόζετε.

Ποιος είναι ο πραγματικός στόχος του άρθρου 16: πρώτα απ' όλα, μέχρι σήμερα συνειδητά και, θα έλεγα, περίτεχνα επιδιώκετε να αποτυπωθεί στη συνείδηση της κοινής γνώμης πως η διαμάχη αφορά αποκλειστικά την ύπαρξη ή μη ιδιωτικών πανεπιστημίων, ενώ ξέρετε πολύ καλά ότι δεν είναι αυτή η πραγματικότητα. Από πίσω έρχεται το σχέδιο νόμου.

Έχουν ακουστεί πάρα πολλά επιχειρήματα και πολλοί χαρακτηρισμοί, όπως ότι το άρθρο 16 βάζει το δημόσιο πανεπιστήμιο σε μειονεκτική θέση, ότι είναι κατάλοιπο της μετεμφυλιακής Ελλάδας –αυτά τα είπε ο κ. Παπανδρέου, ο οποίος υπήρξε και Υπουργός Παδείας– ότι δεν υπάρχει τίποτε το μεμπτό στην παράλληλη λειτουργία δημόσιου και ιδιωτικού πανεπιστημίου και έγινε πολλή κουβέντα για τα παιδιά που ξενιτεύονται, για τα χρήματα που χάνονται, συνάλλαγμα το έχουμε συνηθίσει, παρ' ότι τώρα υπάρχει το ευρώ. Είναι μερικά από τα επιχειρήματα αυτών που υποστηρίζουν την άρση του άρθρου 16, του τελευταίου εμποδίου, θα λέγαμε, του τελευταίου φράγματος προς την ιδιωτικοποίηση της ανώτατης εκπαίδευσης, που μετά βέβαια θα συμπαρασύρει το σύνολο του εκπαιδευτικού οικοδομήματος.

Πολλή κουβέντα έγινε –και συνηθίζεται βέβαια από τη στιγμή που είστε λάτρεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης– για το ποια εμπειρία υπάρχει στην Ευρωπαϊκή Ένωση, αλλά δεν μας λέτε, όμως, την πραγματικότητα. Η πραγματικότητα είναι ότι ούτε ένα από τα διάσημα πανεπιστήμια, που διαφημίζετε, δεν ίδρυσε παράρτημα σε ευρωπαϊκό έδαφος. Επίσης, σε πολλές χώρες, όπως για παράδειγμα στην Ιταλία, άνοιξαν στην αρχή πολλά ιδιωτικά πανεπιστήμια, στην πορεία έκλεισαν τα περισσότερα. Στη Σουηδία δεν έχει ανοίξει κανένα. Και δεν υπάρχει σε καμία χώρα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που να ισχυρίζεται κάποιος ότι τα ιδιωτικά πανεπιστήμια είναι καλύτερα από τα δημόσια. Μόνο από τον Πρόεδρο της «Επιτροπής Σοφών» κ. Βερέμη ακούσαμε αυτήν τη διαπίστωση και –μάλιστα συμπληρώνει– ότι κινδυνεύουμε από τα πολύ καλά τούρκικα πανεπιστήμια των οικογενειών Κότσι και Σαμπάν, που είναι πολύ υψηλού επιπέδου και αν δεν βιαστούμε να φτιάξουμε εμείς στη χώρα μας ιδιωτικά πανεπιστήμια, θα έλθουν οι Τούρκοι να καταλάβουν το χαμένο έδαφος.

Αυτό που δεν λέτε είναι ότι θα υπάρξουν στο μέλλον και διδασκτρα, θα γενικευτούν σε όλη την κλίμακα των σπουδών και όχι συμβολικά. Και το λέμε αυτό υπεύθυνα –και το ξεχνάτε, εντέχνως δεν το σημειώνετε– επειδή το «δωρεάν εκπαίδευση» έχει απαλειφθεί από την πρότασή σας. Δεν λέτε, επίσης, ότι θα μειωθεί η κρατική χρηματοδότηση, γιατί αυτή θα μοιράζεται και στα δημόσια και στα ιδιωτικά, μέσα στα πλαίσια του υγιούς ανταγωνισμού. Δεν λέτε ότι θα υποβιβαστεί το επίπεδο των σπουδών, κάτω από την πίεση της λειτουργίας των managers, οι οποίοι από τη μια θα στέλνουν τους καθηγητές και όλη την πανεπιστημιακή κοινότητα να ψάχνουν για χορηγούς και από την άλλη, η προσπάθειά τους είναι να γίνει όσο το δυνατόν πιο ελάχιστο το κόστος και όσο δυνατόν μεγαλύτερο το κέρδος.

Θα αλλάξει προς το χειρότερο το σύστημα πρόσβασης. Κι αυτό δεν θα γίνεται για τους νέους με βάση την κλίση ή το ταλέντο τους, αλλά με βάση το πορτοφόλι, αν υπάρχει, των γονιού τους. Θα έχουμε, αγαπητοί συνάδελφοι, παραγωγή πτυχιούχων ανέργων, με συρρίκνωση των εργασιακών δικαιωμάτων τους, θα επιδεινωθούν οι εργασιακές σχέσεις ακόμη και του διδακτικού προσωπικού με γενίκευση του θεσμού που υπάρχει και σήμερα πάνω από το 50%...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Ολοκληρώστε κυρία Νικολαΐδου.

ΒΕΡΑ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ: Μισό λεπτό, κύριε Πρόεδρε.

...των υποαμειβόμενων συμβασιούχων και εξάρτησης της παραμονής και εξέλιξης τους από τα κέρδη, που θα προέρχονται από τη δική τους δουλειά, αλλά θα προσπορίζεται το πανεπιστήμιο και από αυτό θα εξαρτάται η παραμονή τους ή όχι. Όλα αυτά δεν σημαίνει ότι μας κάνουν να μην είμαστε αισιόδοξοι.

Ο αγώνας –ο οποίος δεν είναι μόνο της πανεπιστημιακής κοινότητας– που έχει ξεκινήσει εδώ και δέκα μήνες και τον οποίο στηρίζουμε, σήμερα είναι ενάντια στο άρθρο 16. Αύριο πιο συντονισμένα θα είναι όχι μόνο ενάντια στο νόμο-πλαίσιο, αλλά είναι σίγουρο ότι θα προχωρήσουμε σε πιο φιλολαϊκές και προοδευτικές μεταρρυθμίσεις, με τις οποίες φυσικά και θα συμφωνήσουμε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Ευχαριστώ, κυρία Νικολαΐδου.

Ο κ. Λεβέντης έχει το λόγο.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΛΕΒΕΝΤΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αυτή η βιαστική Αναθεώρηση δεν έρχεται να προσθέσει τίποτε το καινούργιο, μόνο με τις προωθούμενες ρυθμίσεις να εντάξει κάποια θέματα σε μία συγκεκριμένη πολιτική αντίληψη, αυτήν τη συγκεκριμένη πολιτική αντίληψη του νεοφιλελευθερισμού, που ασπάζεται η Νέα Δημοκρατία.

Επειδή δεν υπάρχουν πολλά περιθώρια, θα περιοριστούμε στη συγκεκριμένη ενότητα των άρθρων, που συζητάμε σήμερα, δηλαδή από το άρθρο 1 έως το άρθρο 22. Ξεκινώ με το άρθρο 1. «Πολίτευμα της Ελλάδας είναι η Προεδρευόμενη Κοινοβουλευτική Δημοκρατία». Λόγω μεν δημοκρατία, έργω δε του πρώτου ανδρός αρχή. Το πολίτευμά μας στην ουσία είναι η προεδρευόμενη μοναρχία, έστω διαρχία, αφού βλέπουμε επί πολλές δεκαετίες να εναλλάσσονται Πρωθυπουργοί από δύο κατά κύριο λόγο οικογένειες και σποραδικά και κάποιος άλλος.

Ο Πρωθυπουργός έχει συγκεντρώσει στα χέρια του υπερεξουσίες, που ελάχιστοι μονάρχες έχουν, εξουσίες που κανονικά θα έπρεπε να τις έχει το Κοινοβούλιο. Δεν θέλω να επεκταθώ περισσότερο, αλλά θα πρέπει να τονίσω ότι μεταξύ άλλων έχει το αποκλειστικό δικαίωμα να προκηρύσσει όποτε θέλει, όποτε κρίνει ότι τον εξυπηρετεί πολιτικά, τις βουλευτικές εκλογές, επικαλούμενος πάντα κάποιο εθνικό λόγο, που ως τώρα είναι στερεότυπα το Κυπριακό.

Το άρθρο 3 μιλάει για τη σχέση Κράτους και Εκκλησίας. Σε κάθε περίπτωση θα έπρεπε να έχει γίνει ο διαχωρισμός Κράτους και Εκκλησίας, από πολύ νωρίτερα, από το 1975 –εμείς έτσι πιστεύουμε. Δεν θέλουμε ασφαλώς να προσβάλλουμε τα θρησκευτικά πιστεύω κανενός, αλλά δεν είναι σωστό ένα θρησκευτικό δόγμα –αυτό που είναι το απολύτως κυρίαρχο στη χώρα μας– να έχει υπό την ασφυκτική του κηδεμονία ολόκληρη την πολιτεία. Τα θρησκευτικά σύμβολα, οι θρησκευτικές πράξεις έχουν νόημα όταν αφορούν τις καρδιές των πιστών. Δεν έχουν κανένα νόημα να εμπλέκονται με τις λειτουργίες του κρατικού μηχανισμού.

Αναφέρεται στο άρθρο 13 παράγραφος 1 ότι η ελευθερία της θρησκευτικής συνείδησης είναι απαραβίαστη και αμέσως μετά, στην παράγραφο 2, ότι ο προσλητυσμός απαγορεύεται με όποια ερμηνεία μπορεί κάθε φορά να δίνεται σε αυτόν τον όρο, γεγονός που πολλές φορές μάς έχει καθίσει και στο σκαμνί του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου. Πιστεύουμε ότι η διάταξη πρέπει να απαλειφθεί, όπως και ο όρκος, ένας αναχρονιστικός θεσμός, που, αν θέλετε, είναι αντίθετος και με τις Γραφές. Τι λέει το Ευαγγέλιο; «Εγώ δε λέγω υμίν μη ομόσαι όλως... έστω δε ο λόγος υμών ναι, ναι, ου, ου».

Το άρθρο 4 για τα ατομικά και κοινωνικά δικαιώματα αναφέρει ότι οι Έλληνες είναι ίσοι ενώπιον του νόμου, ότι οι Έλληνες και οι Ελληνίδες έχουν ίσα δικαιώματα. Είναι, όμως, πράγματι έτσι; Μετράει όλων των Ελλήνων η ψήφος το ίδιο; Έχουν όλοι τις ίδιες δυνατότητες εκλογής; Πάρτε παράδειγμα πόσο το πολιτικό μας σύστημα επιτρέπει στις γυναίκες να αναδειχθούν στα ύπατα αξιώματα και πόσες γυναίκες είναι στο Κοινοβούλιο.

Πρόκειται για ένα πολύ μικρό ποσοστό, ενώ έχουν την πλειοψηφία στον πληθυσμό. Οι εκπρόσωποι του λαού στο Κοινοβούλιο περιορίζονται σε συντριπτικό ποσοστό σε μερικά επαγγέλματα και δυσανάλογα εκπροσωπούνται μερικές οικογένειες επί γενεές γενεών.

Το εκλογικό μας σύστημα αντί να είναι πάγια το μόνο δημοκρατικό και δίκαιο, δηλαδή η απλή αναλογική, πριμοδοτεί συστηματικά το πρώτο κόμμα εν ονόματι του σχηματισμού ισχυρών κυβερνήσεων. Παίρνει έδρες από τα μικρά κόμματα – η ψήφος, λοιπόν, των πολιτών, που ψηφίζουν τα μικρά κόμματα, δεν μετρά το ίδιο – και πριμοδοτεί το μεγάλο κόμμα.

Ένα μεγάλο μέρος του ελληνικού λαού, που ξεπερνά το 10% των ψηφοφόρων, δεν έχει πλήρη πολιτικά δικαιώματα. Δεν έχουν το δικαίωμα του εκλέγεσθαι, παρά μόνο εάν παραιτηθούν από τη δουλειά τους, όπως είναι οι δημόσιοι υπάλληλοι, οι δημοτικοί υπάλληλοι, οι στρατιωτικοί, οι δικαστικοί κ.α.. Εάν θέλετε, ποιο είναι το παράδοξο; Μια καθαρίστρια του «Ευαγγελισμού», μία νηπιαγωγός του Περιστερίου, ένας τραυματιοφορέας του Ε.Κ.Α.Β. πρέπει να παραιτηθούν από τη δουλειά τους για απροσδιόριστο διάστημα, το λιγότερο μερικών μηνών ίσως και ενός έτους. Ενώ αυτός που αποφασίζει, ο Υπουργός της Υγείας, των Εσωτερικών, ή των άλλων Υπουργείων, που διαχειρίζεται μεγάλα κονδύλια και που παίρνει όλες τις αποφάσεις, δεν μπορεί να επηρεάσει το φρόνημα των ψηφοφόρων, όπως θα το επηρεάσει η καθαρίστρια, αν είναι ακόμη στη θέση της!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΦΟΥΣΑΣ: Αυτά αφορούν το άρθρο 56.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΛΕΒΕΝΤΗΣ: Το άρθρο 56, αλλά μιλάμε για ισότητα όλων των Ελλήνων και για εμένα ισότητα όλων των Ελλήνων, είναι να έχουν ίσα δικαιώματα και να μετράει και η ψήφος τους το ίδιο. Και γι' αυτό ακριβώς αναφέρομαι σ' αυτό εδώ.

Επίσης στο άρθρο 4 μιλάει για την υποχρέωση όλων στην ένοπλη άμυνα της πατρίδας. Για τους αντιρρησίες συνείδησης προβλέπεται εναλλακτική κοινωνική θητεία, στην πράξη, όμως, διπλάσιες διάρκειες και μετά από ένα ιδιαίτερα υποτιμητικό και ευτελιστικό, θα έλεγα, έλεγχο. Τώρα, πόσο συμβιβάζεται η άμυνα της χώρας με την αποστολή ελληνικών στρατευμάτων στο Αφγανιστάν ή στο Ιράκ, κανένας, στοιχειωδώς σκεπτόμενος, άνθρωπος δεν μπορεί να το καταλάβει. Το Σύνταγμα είναι συγκεκριμένο, όμως.

Στο άρθρο 5, αναφέρεται ότι καθένας έχει δικαίωμα στην προστασία της υγείας. Τώρα, τι σημαίνει προστασία της υγείας. Να μη δεχθεί κάποια απρόκλητη επίθεση; Να μην του ρίξουν βιτριόλι στα μάτια ή υδράργυρο στο αψί ή ποντικοφάρμακο στο φαγητό; Δεν ξέρω. Νομίζω ότι προστασία της υγείας είναι πολύ περισσότερα πράγματα. Δεν προσδιορίζεται.

Στο άρθρο βέβαια 21, παράγραφος 3, λέει, ότι το κράτος μεριμνά για την υγεία των πολιτών. Με ποιον τρόπο, όμως; Για εμάς πρέπει το κράτος να έχει την υποχρέωση – και έτσι να είναι στο συνταγματικό Χάρτη – να προσφέρει έγκαιρα και αποτελεσματικά, σύγχρονες και υψηλού επιπέδου υπηρεσίες υγείας. Αυτό, όμως, δεν γίνεται και θέλει πολλά, τα οποία δεν έχω την ευχέρεια εδώ να τα αναπτύξω.

Στο άρθρο 7 πιστεύουμε ότι η θανατική ποινή πρέπει να καταργηθεί οριστικά, συμπεριλαμβανομένων ακόμη και των περιπτώσεων, που αφήνει εδώ το Σύνταγμά μας, ότι μπορεί να εφαρμοστεί σε περιπτώσεις πολέμου.

Σε ό,τι αφορά την καλλιτεχνική δημιουργία στο άρθρο 14. Πρέπει να εμπεδωθεί η ελευθερία στην καλλιτεχνική δημιουργία. Η ισχύουσα διατύπωση βάζει κινδύνους στην ελευθερία της καλλιτεχνικής έκφρασης και αυτό το έχουμε δει και στη χώρα μας, όπως συμβαίνει και σε άλλες χώρες. Επομένως, θα πρέπει οι καλλιτέχνες, οι δημιουργοί να αφεθούν απερίσπαστοι, να μην μπαίνουν σε περιορισμούς.

Για το άρθρο 16 επώθηκαν πάρα πολλά και αναπτύχθηκαν και από τον Πρόεδρο και από τους ομιλητές του Συνασπισμού, δεν θέλω να επεκταθώ. Θα διαβάσω μόνο ένα κομμάτι από επιστολή που έστειλε η Ένωση Πανεπιστημίων και Κολεγίων που εκπροσωπεί εκατόν είκοσι χιλιάδες πανεπιστημιακούς στη Μεγάλη Βρετανία. Αφού απευθύνει χαιρετισμό και αλληλεγγύη προς τους αγωνιζόμενους εδώ εκπαιδευτικούς, πανεπιστημιακούς και φοιτητές, για τον αγώνα τους, ενάντια στην ιδιωτικο-

ποίηση της ανώτατης εκπαίδευσης, λέει: Η εμπειρία από τις χώρες που γεύτηκαν την ιδιωτικοποίηση – μιλάμε για τη Βρετανία – δείχνει, ότι η πραγματικότητα διαφέρει από τη ρητορεία. Στην πραγματικότητα υποβαθμίζει το επίπεδο, την ποιότητα και την αποτελεσματικότητα και βάζει σε κίνδυνο την ακαδημαϊκή ελευθερία και την αντικειμενική έρευνα. Σας ευχόμαστε κάθε επιτυχία στις προσπάθειές σας, να σταματήσετε τη διάβρωση των νόμων, που προστατεύουν τα πανεπιστήμια μέσα στο δημόσιο χώρο.

Για τα πνευματικά δικαιώματα στο άρθρο 17, θα πρέπει, να μεν, να προστατεύονται, αλλά μέχρι ποιοι βαθμού; Διότι αυτήν τη στιγμή υπάρχει κίνδυνος να μας πνίξουν όλους, γιατί δεν γίνεται να προστατευθούν οι στοχαστές, οι επιστήμονες και οι δημιουργοί, αλλά για να προστατευθούν μέσω αυτών τα υπέροχα κέρδη των πολυεθνικών. Δεν βλέπουμε το λόγο να χαρίσουμε πίσω στις πολυεθνικές της διασκέδασης τα κέρδη που χάνουν από το διαδίκτυο παραδείγματος χάρι. Ούτε βλέπουμε το λόγο να δυναμώσουμε κι άλλο την «Monsanto» ή κάποια άλλη πολυεθνική, που θέλει να υποχρεώσει όλο τον κόσμο να χρησιμοποιεί τις δικές της πατέντες.

Για το άρθρο 21 και τα άτομα με ειδικές ανάγκες, με αναπηρίες πρέπει να κάνουμε πολύ περισσότερα. Είναι πάνω από το 10% του πληθυσμού. Μόνο 10% έχει κάποια πρόσβαση στην εκπαίδευση, ένα ανάλογο πολύ μικρό ποσοστό έχει τη δυνατότητα να εργαστεί και είμαστε υποχρεωμένοι να κάνουμε πολύ περισσότερα, αλλά δεν μπορώ να επεκταθώ.

Ένα τελευταίο. Με το άρθρο 22, για τις προτάσεις στο πεδίο των εργασιακών και ευρύτερα κοινωνικών δικαιωμάτων, θα πρέπει να υπάρξει ισότητα ευκαιριών για την απασχόληση κι αυτό πρέπει να κατοχυρώνεται από το κράτος.

Πρέπει να υπάρξει ένα ελάχιστο εγγυημένο εισόδημα. Το είχε προτείνει ο Συνασπισμός, τώρα επανέρχεται το θέμα αυτό και από άλλους και θέλουμε να πιστέψουμε ότι γρήγορα αυτό θα θεσμοθετηθεί. Πρέπει να υπάρχει δικαίωμα στην εργασία και στην πλήρη απασχόληση με πλήρη δικαιώματα και αμοιβής και συνταξιοδότησης. Δεν θα πρέπει να απολύονται, έτσι, χωρίς καμιά δικαιολογία, απλώς επειδή η επιχείρηση δεν πάει καλά και αρχίζουν και σχολάνε εργαζόμενους. Πρέπει να είναι απολύτως τεκμηριωμένη και δικαιολογημένη η όποια απόλυση. Για εμάς δεν πρέπει να γίνονται απολύσεις, παρά μόνο υπό πολύ αυστηρές προϋποθέσεις. Επίσης, πρέπει να υπάρχει απαγόρευση της επιστράτευσης των απεργών, που είδαμε και εδώ τι αντίκτυπο είχαμε στη χώρα μας, απαγόρευση της ανταπεργίας που χρησιμοποιούν μερικές φορές οι εργοδότες και μόνιμη απασχόληση στα όργανα της διοίκησης του κράτους.

Σας ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Ευχαριστώ πολύ, κύριε Λεβέντη.

Το λόγο έχει ο κ. Κοντογιάννης.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, το ΠΑ.ΣΟ.Κ. πριν από μερικές ημέρες με την πρόταση μομφής, που κατέθεσε εναντίον της Κυβέρνησης, ζήτησε εκλογές νιώθοντας προφανώς έτοιμο να κυβερνήσει. Πόσο έτοιμο, όμως, να κυβερνήσει είναι ένα κόμμα, που δεν έχει καν διατυπωμένο κυβερνητικό πρόγραμμα; Ένα κόμμα που προτιμά την ταπεινωτική φυγή από το ναό της δημοκρατίας, τη Βουλή, γιατί δεν τολμά να λάβει θέση σ' ένα μείζον ζήτημα που απασχολεί τη χώρα μας, όπως είναι η παιδεία και η αναθεώρηση του άρθρου 16; Πόσο έτοιμος είναι, αλήθεια, να κυβερνήσει ένας Αρχηγός που, αντί να αναλώνει το χρόνο του στη διατύπωση προτάσεων για την επίλυση των μεγάλων προβλημάτων της χώρας ή στην άσκηση εποικοδομητικής αντιπολίτευσης στην Κυβέρνηση πασχίζει να μαζέψει τα κομμάτια του κόμματός του; Και πόση υπευθυνότητα δείχνει, όταν με φθηνούς τακτικισμούς προσπαθεί να συσπειρώσει το κόμμα του, αλλά τελικώς το μόνο που κάνει είναι να βάζει τρικλοποδιές στον ίδιο του τον εαυτό; Το να θέτει κάποιος πολιτικός Αρχηγός τα κομματικά του συμφέροντα πάνω από τα συμφέροντα της χώρας είναι πράξη καταδικαστέα και αφορά όλους μας, πρωτίστως, όμως, αφορά τον ελληνικό λαό, ο οποίος το μόνο που θέλει είναι η επίλυση των προβλημάτων που αντιμετωπίζει.

Η Νέα Δημοκρατία, ανταποκρινόμενη στην ευθύνη, που της ανέθεσε ο ελληνικός λαός το Μάρτιο του 2004, υλοποιεί την προγραμματική της δέσμευση για αναθεώρηση του Συντάγματος και τις αναθεωρητέες διατάξεις θα τις θέσει υπό την κρίση του ελληνικού λαού, ζητώντας την έγκρισή του και όσο το δυνατόν μεγαλύτερη πλειοψηφία. Μόνο έτσι θα αναγκαστεί, έστω και μετά τις εκλογές, το Π.Α.Σ.Ο.Κ. να δώσει την ψήφο του και τη στήριξή του, τουλάχιστον σ' εκείνες τις διατάξεις, που δεν διαφωνεί, αλλά σήμερα δεν τολμά να το πει, όπως συμβαίνει με το άρθρο 16 που το Π.Α.Σ.Ο.Κ. άλλα θέλει, άλλα λέει και άλλα πράττει, προσβλέποντας στις ψήφους εκείνων, που συμφωνούν με την αναθεώρηση, αλλά και εκείνων που διαφωνούν. Πώς, όμως, μπορεί να μείνει όρθιος κάποιος, όταν πατά σε δύο βάρες, που η μία πηγαίνει στην ανατολή και η άλλη στη δύση; Και πόση αξιοπιστία μπορεί να έχει ο λόγος αυτού του ανθρώπου; Και όταν αυτά συμβαίνουν σ' ένα μείζον εθνικής διαστάσεως ζήτημα, όπως είναι η παιδεία, τι μπορεί να περιμένει κάποιος για δευτερεύοντα ζητήματα, που αφορούν επιμέρους τμήματα της ελληνικής κοινωνίας;

Κύριε Πρόεδρε, η παιδεία όντως αποτελεί τη μεγαλύτερη επένδυση του έθνους μας και με αυτό το σκεπτικό είναι ένα από τα κορυφαία εθνικά ζητήματα της σύγχρονης εποχής, της σύγχρονης Ελλάδας, γιατί η παιδεία είναι εκείνη, που μπορεί να αποτελέσει ανάχωμα στην επέλαση μιας ισοπεδωτικής νοοτροπίας περί παγκοσμιοποίησης, μια παιδεία, όμως, άσχετα αν παρέχεται από το δημόσιο ή από ιδιωτικούς φορείς, πρέπει να τελεί υπό την αυστηρή εποπτεία του κράτους. Μόνο έτσι μπορεί να διαφυλαχθεί ο ελληνικός πολιτισμός, να εμπλουτιστεί με νέες ιδέες και να μπολιάσει, όπως πάντοτε κάνει, όταν βρίσκεται στην ακμή του, τον ευρωπαϊκό και τον παγκόσμιο πολιτισμό.

Κακά τα ψέματα, η παιδεία μπορεί να αποτελέσει το μεγαλύτερο συγκριτικό πλεονέκτημα της χώρας μας στη σύγχρονη ανταγωνιστική εποχή, αλλά, για να συμβεί αυτό, πρέπει να εγκαταλείψουμε τις ανακωλύσεις του παρελθόντος και να πετάξουμε τους παραμορφωτικούς φακούς, με τους οποίους παρακολουθούμε μέχρι σήμερα την υπόθεση της παιδείας. Η Ελλάδα δεν μπορεί να είναι η μόνη χώρα στην Ευρώπη που απαγορεύει τη λειτουργία μη κρατικών πανεπιστημίων. Η Ελλάδα μπορεί και πρέπει να παράγει και να εξαγει γνώση.

Και μια από τις σημαντικότερες αποφάσεις της Κυβέρνησης του Κώστα Καραμανλή θεωρώ ότι είναι η δημιουργία του Διεθνούς Πανεπιστημίου στη Θεσσαλονίκη. Μπορούμε, λοιπόν, αντί να εξάγουμε συνάλλαγμα και να εισάγουμε γνώση, να εισάγουμε συνάλλαγμα και να εξάγουμε γνώση. Η γνώση δεν φυλακίζεται σε ιδεολογικά καλούπια, οικονομικά και διοικητικά συστήματα. Η γνώση πρέπει να είναι ελεύθερη και να παρέχεται σε όσους έχουν τη θέληση να τη λάβουν. Αλλά παράλληλα πρέπει να έχουν όλοι πρόσβαση σε αυτή, αφού η παιδεία αποτελεί δημόσιο αγαθό.

Και σας θυμίζω ότι όσοι μετάλαβαν το θείο δώρο της ελληνικής παιδείας ένιωσαν και έζησαν ως Έλληνες. Σκεφθείτε, λοιπόν, πόσο σημαντικό είναι αυτό για μια μικρή χώρα, όπως είναι η Ελλάδα και το μέγεθος της εθνικής επένδυσης. Για να συμβούν, όμως, όλα αυτά το κράτος πρέπει να εγγυάται την ποιότητα και το επίπεδο της γνώσης, που θα παρέχεται είτε από κρατικά είτε από μη κρατικά πανεπιστήμια. Οι όροι κάτω από τους οποίους θα δίδονται οι άδειες για τη λειτουργία μη κρατικών πανεπιστημίων πρέπει να είναι αυστηροί κατά τέτοιο τρόπο, που και μόνο η παροχή άδειας να εγγυάται την ποιότητα των παρεχομένων σπουδών. Και η πρόταση του τέως Υπουργού Πάνου Παναγιωτόπουλου για ad hoc έγκριση κάθε αίτησης από το Κοινοβούλιο πιστεύω ότι προσφέρει αυτήν την εγγύηση.

Το ίδιο αυστηρό πρέπει να είναι και η εποπτεία της λειτουργίας τους. Άλλωστε μόνο έτσι θα μπορέσει να υπάρξει και ανταγωνισμός με τα κρατικά πανεπιστήμια και μόνο έτσι θα μπορέσει να βελτιωθεί η δημόσια παιδεία.

Κύριε Πρόεδρε, είναι γεγονός ότι το σύστημα στη χώρα μας νοσεί. Αν για κάτι μπορεί κάποιος να ασκήσει κριτική στην ηγεσία του Υπουργείου Παιδείας είναι για τον πολύ χρόνο, που αφιέρωσε στον εξαντλητικό διάλογο. Οι αλλαγές στην παιδεία

έπρεπε ήδη να είχαν ψηφιστεί. Θα έπρεπε να είχαν ήδη ξεκινήσει από το νηπιαγωγείο και να φθάνουν μέχρι τον τρόπο εισαγωγής στα πανεπιστήμια. Είναι καιρός να εξετάσουμε την πρόταση, που πολλοί πανεπιστημιακοί θέτουν, για εισαγωγικές ανά σχολή, υπό την αιγίδα βεβαίως του Υπουργείου Παιδείας για να εξασφαλίζεται το αδιάβλητο των εξετάσεων. Βέβαια προϋπόθεση για την επιτυχία ενός τέτοιου συστήματος είναι ο σωστός επαγγελματικός προσανατολισμός, κάτι το οποίο, δυστυχώς, δεν υπάρχει στο βαθμό που θα έπρεπε στα σημερινά σχολεία.

Οι αλλαγές στην παιδεία έπρεπε ήδη να είναι νόμος του κράτους. Η εκκρεμότητα αυτή βλάπτει τους φοιτητές και κυρίως ενισχύει την ένταση, που οδηγεί σε καταλήψεις, οι οποίες περιορίζουν το συνταγματικό δικαίωμα για ελεύθερη πρόσβαση στη γνώση. Και δεν είναι παράπλευρες απώλειες, όπως ελέγχθη από στέλεχος της Αριστεράς, οι απώλειες των εξαμηνίων. Είναι απώλεια οικονομική, κοινωνική, μα, πάνω από όλα είναι απώλεια γνώσης.

Ακούστηκε προηγουμένως για συμφέροντα χιλίων καθηγητών. Οι χίλιοι ή χίλιοι πεντακόσιοι καθηγητές, που εκπροσωπούνται από τον Π.Ο.Σ.Δ.Ε.Π. έχουν τα ίδια ή διαφορετικά συμφέροντα; Και οι υπόλοιποι οκτώ χιλιάδες, η σιωπηλή πλειοψηφία δεν προβληματίζουν κανέναν; Σε όλη αυτήν την κατάσταση η ώριμη ελληνική κοινωνία αντιδρά. Η κοινωνία σήμερα όχι μόνο έχει αντιληφθεί την αναγκαιότητα αυτών των αλλαγών, τόσο όσον αφορά το νόμο πλαίσιο όσο και στην αναθεώρηση του άρθρου 16, αλλά μας καλεί να προχωρήσουμε πιο γρήγορα και πιο τολμηρά. Και για να πετύχει μια κυβέρνηση δεν φθάνει να ικανοποιεί τις απαιτήσεις της κοινωνίας. Πρέπει να προηγείται αυτών των απαιτήσεων και όχι να ακολουθεί την κοινωνία. Και στην παρούσα περίπτωση εμείς αυτό είμαστε αποφασισμένοι να το πράξουμε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Σωτήρης Χατζηγάκης): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, γίνεται γνωστό στο Σώμα ότι από τα άνω δυτικά θεωρεία παρακολουθούν τη συνεδρίαση, αφού πρώτα ξεναγήθηκαν στην έκθεση της αίθουσας «ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ» με θέμα: «Οι Έλληνες στη Διασπορά 15ος-21ος αι.», και στους λοιπούς χώρους του Μεγάρου της Βουλής των Ελλήνων πενήντα ένα μαθητές και μαθήτριες και τρεις συνοδοί καθηγητές από το Β' Λύκειο Άρτας.

Η Βουλή τους καλωσορίζει.

(Χειροκροτήματα από όλες τις πτέρυγες της Βουλής)

Τελευταίος εγγεγραμμένος ομιλητής είναι ο κ. Φούσας, ο οποίος έχει και το λόγο.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΦΟΥΣΑΣ: Πράγματι έχω την τιμή και τη χαρά να κλείνω με την ομιλία μου αυτήν τη συνεδρίαση. Αλλά όπως είναι αυτονόητο και σήμερα αισθάνομαι την ίδια θλίψη, γιατί δεν βρίσκονται στα έδρανα οι συνάδελφοι της Αξωματικής Αντιπολίτευσης. Αυτή είναι η επιλογή τους. Εγώ θα επαναλάβω, ότι αυτή η επιλογή ήταν εσφαλμένη. Θα επιμείνω στην άποψή μου, ότι ο ελληνικός λαός ξέρει να τιμωρεί και είναι αυστηρός πολλές φορές, όταν ένα κόμμα, όπως είναι η Αξωματική Αντιπολίτευση, επιλέγει τη φυγή και τη δραπετεύση σ' ένα τόσο κορυφαίο ζήτημα, όπως είναι η Αναθεώρηση του Συντάγματος.

Πριν έλθω στην ανάπτυξη των σκέψεών μου για τις αναθεωρητέες διατάξεις αυτής της ενότητας, που αναφέρεται στα άρθρα 3 έως και 22, θέλω να κάνω μια-δυο γενικές παρατηρήσεις.

Πρώτα στη φάση αυτή πρέπει να αποφασίσουμε αριθμητικά τα άρθρα που θα ψηφίσουμε για να αναθεωρήσουμε. Αυτό σημαίνει ότι δεν ενδιαφέρει να διαμορφώσουμε τώρα το περιεχόμενο κάθε αναθεωρητέας διάταξης. Αυτό ορίζει το άρθρο 110 του Συντάγματος. Το συζητήσαμε, όπως γνωρίζετε, όσοι είσατε μέλη της επιτροπής, κατά κόρον στην Επιτροπή Αναθεώρησης του Συντάγματος. Το Σύνταγμα ορίζει ότι στη φάση αυτή δεν διαμορφώνεται το περιεχόμενο.

Η επιστημονική μου άποψη είναι ότι αυτό είναι λάθος. Πρέπει ο Βουλευτής, ο οποίος καλείται να ψηφίσει –γιατί θα ψηφίσουμε σε λίγο– να γνωρίζει, γιατί πρέπει να αναθεωρηθεί κάθε διάταξη. Δεν λέω, να διαμορφωθεί το περιεχόμενο κάθε διάταξης τώρα, γιατί ασφαλώς αρμόδια είναι η Αναθεωρητική Βουλή, αυτή δηλαδή που θα προκύψει μετά τις εκλογές. Λέω, όμως, ότι

ο κάθε Βουλευτής πρέπει να γνωρίζει, το περιεχόμενο της διάταξης, τουλάχιστον την κατεύθυνση.

Προς αυτήν την κατεύθυνση οφείλω να παρατηρήσω ότι κινείται συνολικά η πρόταση της Νέας Δημοκρατίας και γενικότερα οι προτάσεις για τις αναθεωρητέες διατάξεις. Είναι ευτύχημα ότι οι προτάσεις της Νέας Δημοκρατίας έχουν αιτιολογία για κάθε αναθεώρηση.

Δεν ισχύει, όμως, το ίδιο για τις προτάσεις του ΠΑ.ΣΟ.Κ., οι οποίες –όπως μου δόθηκε η ευκαιρία και παρατήρησα και στην επιτροπή– διακρίνονται από μια γενικολογία, αλλά ιδίως και από μία αοριστία. Διότι αν ο Βουλευτής δεν γνωρίζει τώρα τι θα ψηφίσει, που είναι γνωστό ότι στην παρούσα διαδικασία και στην επόμενη, δηλαδή στην Αναθεωρητική, πρέπει να έχουμε αριθμό ψήφων εκατόν πενήντα με εκατόν πενήντα μία ή εκατόν ογδόντα με εκατόν ογδόντα μία και άνω, τότε τι καλείται να ψηφίσει τώρα, αν δεν γνωρίζει το περιεχόμενο;

Από την άποψη αυτή είναι καλή και χρήσιμη αυτή η συζήτηση, κατά την οποία αναφερόμαστε και στην ουσία της κάθε διάταξης και στο περιεχόμενο. Το ζήσαμε αυτό, κύριοι συνάδελφοι, στην προηγούμενη Αναθεώρηση. Το ζήσαμε στο άρθρο 57. Το ζήσαμε στο μεγάλο ζήτημα της καθιέρωσης του απόλυτου επαγγελματικού ασυμβίβαστου των Βουλευτών, όταν δηλαδή στην προαναθεωρητική διαδικασία πήρε αυτή, η προς αναθεώρηση διάταξη, διακόσιες εξήντα τέσσερις ψήφους, αλλά δεν ήξεραν οι Βουλευτές ότι θα καθιερωθεί το απόλυτο επαγγελματικό ασυμβίβαστο.

Όταν, όμως, ενημερώθηκαν –διότι πρέπει να σας το πω και το γνωρίζετε, αλλά ως εκ περισσού το επισημαίνω, μετά τις εκλογές, στην αναθεωρητική διαδικασία, ο εισηγητής της τότε κυβέρνησης του ΠΑ.ΣΟ.Κ. εισηγήθηκε ότι πρέπει να εισαχθεί η πλήρης, η απόλυτη απαγόρευση του επαγγελματικού ασυμβίβαστου– τότε αυτή η διάταξη πήρε μόνο εκατόν πενήντα εννέα ψήφους, που σημαίνει, ότι δεν θα έπαιρνε εκατόν ογδόντα με εκατόν ογδόντα μία ψήφους και στην προαναθεωρητική διαδικασία.

Άρα δεν θα ήταν αναθεωρητέα διάταξη. Άρα δεν θα είχε αναθεωρηθεί αυτή η διάταξη, αν οι Βουλευτές γνώριζαν από την αρχή το περιεχόμενο κάθε αναθεωρητέας διάταξης. Αυτές οι παρατηρήσεις θεωρώσα ότι είναι χρήσιμες και έπρεπε να τις σημειώσω για να καταχωρισθούν και στα Πρακτικά.

Όσον αφορά το άρθρο 3, η πρόταση είναι από το ΠΑ.ΣΟ.Κ.. Η δική μας παράταξη, το δικό μας κόμμα, η Νέα Δημοκρατία, δεν προτείνει την αναθεώρηση και ορθώς, διότι καλώς έχει αυτή η διάταξη.

Αλλά εδώ το περίεργο είναι ότι το ΠΑ.ΣΟ.Κ. δεν μας ξεκαθαρίζει τι θέλει. Ομιλεί –ξέρετε– στα τηλεοπτικά κανάλια και στις εφημερίδες για το χωρισμό Εκκλησίας και Κράτους, αλλά δεν τον προτείνει. Αντίθετα, όμως, τα κόμματα της Αριστεράς, συνεπή όντα, το προτείνουν και το ζητούν. Εμείς, πρέπει να σας πω ότι δεν συμφωνούμε μ' αυτήν σας την άποψη. Το περίεργο, όμως, είναι ότι το ΠΑ.ΣΟ.Κ. μάς λέει μισόλογα και εδώ, όπως συνηθίζει. Λέει τάχα να προσδιοριστεί ο ρόλος της Εκκλησίας και του Κράτους, λες και δεν είναι –και σημειώνω ότι είναι απολύτως– προσδιορισμένος ο ρόλος της Εκκλησίας και του Κράτους. Βεβαίως και είναι διακριτοί οι ρόλοι αυτοί.

Στο άρθρο 13, που αναφέρεται στη θρησκευτική ελευθερία, υπάρχει επίσης πρόταση του ΠΑ.ΣΟ.Κ. η οποία λέει ότι πρέπει να απαγορευθεί ο προσηλυτισμός, όπως επίσης και ο όρκος. Είναι μια θέση, η οποία δεν θεμελιώνεται, δεν στηρίζεται με επιχειρήματα. Θα μπορούσαμε να κουβεντιάσουμε το θέμα του προσηλυτισμού. Εμείς, όμως, εκτιμούμε ότι η πρόβλεψη της απαγόρευσης του προσηλυτισμού τόσο στο Σύνταγμα όσο και στον Ποινικό μας Κώδικα, όπου είναι ποινικό αδίκημα, πιστεύουμε και εκτιμούμε ότι βοηθά την ανεξαρτησία και την ελευθερία της θρησκείας. Εκτιμούμε ότι αυτή η πρόβλεψη προς την κατεύθυνση αυτή οδηγεί. Αντίθετα, σε κάθε άλλη περίπτωση θα είχαμε άλλα φαινόμενα. Και όπως καταλαβαίνετε, είναι δυνατόν

αυτό να συμβεί σ' ένα κράτος, που το 97% είναι ορθόδοξοι και το 3% με 4% είναι αλλόθρησκοι. Άρα το κάνουμε αυτό και επιμένουμε για λόγους πρόνοιας και εκείνων, οι οποίοι δεν είναι ορθόδοξοι και είναι ελεύθεροι να έχουν όποια θρησκεία θέλουν.

Για το άρθρο 16 έχουν ειπωθεί τόσα και τόσα πράγματα, που νομίζω ότι θα διακινδυνεύσω να επαναλάβω τα ίδια. Πρέπει, όμως, να πω τα εξής. Είναι περιεργο αυτό το οποίο συμβαίνει σήμερα και θέλω να το επισημάνω. Η πλειοψηφία του ΠΑ.ΣΟ.Κ. και ο Αρχηγός του θέλει και προτείνει την αναθεώρηση του άρθρου 16 και θέλει και προτείνει την ίδρυση στη χώρα μας μη κρατικών και μη κερδοσκοπικών πανεπιστημίων. Δεν το υποστηρίζει, όμως. Εγκατέλειψε αυτήν την πρόταση. Αποχώρησε από την Αίθουσα. Και τώρα, τι σκέφτεται ότι μπορεί να γίνει αυτό, που το ίδιο το ΠΑ.ΣΟ.Κ. ζήτησε;

Αλλού είναι το ζήτημα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι. Το άρθρο 16 είναι ο λόγος και η αφορμή και η αιτία που το ΠΑ.ΣΟ.Κ. έφυγε από την Αναθεώρηση του Συντάγματος. Δεν είναι όσα τάχα έγιναν στην Επιτροπή της Αναθεώρησης, διότι σας ενημερώνω, ως μέλος της επιτροπής αυτής, ότι, όπως είπα και χθες, δεν έγιναν τόσα σοβαρά πράγματα ή δεν έγιναν καθόλου σοβαρά πράγματα, όπως επιχειρεί να εμφανίσει το ΠΑ.ΣΟ.Κ., το οποίο τάχα με αφορμή αυτά αποχώρησε οριστικά από τη συνεδρίαση. Απλώς ήθελε να αποφύγει το δικό του αδιέξοδο το ΠΑ.ΣΟ.Κ. και τα δικά του προβλήματα, τα οποία κατά την ψηφοφορία θα είχαν εμφανιστεί και θα είχαν αποκαλυφθεί σε όλη τους την έκταση.

Εμείς, θέλουμε μη κρατικά, μη κερδοσκοπικά πανεπιστήμια. Εμείς θέλουμε εβδομήντα χιλιάδες φοιτητές μας, που είναι στο εξωτερικό, να επιστρέψουν στην Ελλάδα. Εμείς θέλουμε η πατρίδα μας να γίνει ένα εκπαιδευτικό κέντρο, ώστε να έρχονται εδώ και άλλοι φοιτητές. Εμείς θέλουμε και άλλες θέσεις εργασίας εδώ στην πατρίδα μας. Εμείς θέλουμε οι διακεκριμένοι επιστήμονες του εξωτερικού να έρθουν στην πατρίδα μας και να διδάξουν τα Ελληνόπουλα.

Δεν έχω χρόνο να ασχοληθώ με άλλες διατάξεις. Ασφαλώς αναπτύχθηκαν τα θέματα αυτά και από άλλους συναδέλφους. Θέλω να σημειώσω, όμως, ότι η ενότητα των άρθρων 3 έως 22 του Συντάγματος είναι ασφαλώς από τις σπουδαιότερες ενότητες του Συντάγματός μας. Κάνουμε πράγματι θαρραλέες τομές, έχουμε αξιόλογες πρωτοβουλίες και ελπίζω ότι το ΠΑ.ΣΟ.Κ. θα αντιληφθεί ότι έκανε λάθος. Θα πάρει αυτό το μάθημα στις εκλογές, όταν αυτές γίνουν, και μετά τις εκλογές, που θα είναι και πάλι Αντιπολίτευση, όπως όλα δείχνουν, θα καταλάβει ότι πρέπει να έρθει στη Βουλή και να δώσει τον αγώνα και να στηρίξει αυτό που το ίδιο προτείνει, αλλά που τελικά είναι και αξίωση του ελληνικού λαού.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Συζητήρας Χατζηγάκης): Δεν υπάρχει άλλος εγγεγραμμένος ομιλητής.

Επομένως κηρύσσεται περαιωμένη η συζήτηση επί της πρώτης ενότητας των αναθεωρητέων διατάξεων του Συντάγματος, δηλαδή, των άρθρων 1 έως και 22.

Κύριοι συνάδελφοι, δέχστε στο σημείο αυτό να λύσουμε τη συνεδρίαση;

ΟΛΟΙ ΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Μάλιστα, μάλιστα.

Με τη συναίνεση του Σώματος και ώρα 18.00' λύεται η συνεδρίαση για την προσεχή Τρίτη 20 Φεβρουαρίου 2007 και ώρα 18.00', με αντικείμενο εργασίων του Σώματος: α) κοινοβουλευτικό έλεγχο, συζήτηση αναφορών και ερωτήσεων και β) Αποφάσεις Βουλής: συνέχιση της συζήτησης επί των προτάσεων για αναθεώρηση διατάξεων του Συντάγματος σύμφωνα με τα άρθρα 110 του Συντάγματος και 119 του Κανονισμού της Βουλής. Θα συζητηθεί η δεύτερη ενότητα των αναθεωρητέων διατάξεων του Συντάγματος, δηλαδή, τα άρθρα 24 έως και 79 καθώς και το άρθρο 117, σύμφωνα με την ειδική ημερησία διάταξη που θα διανεμηθεί.

